

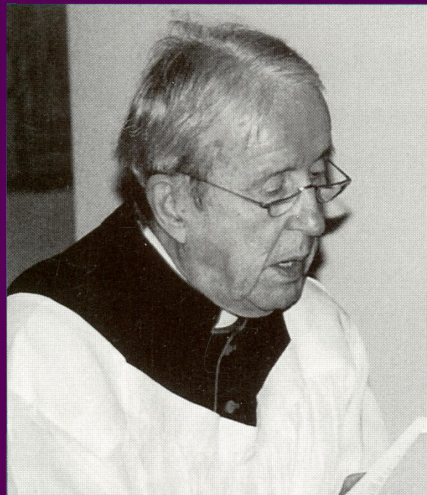
Malachi Martin

A megláncolt Péter

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

A megláncolt Péter

Beszélgetés Malachi Martinnal

*Bizalmas beszámoló arról, hogy Róma
valójában miként működik!*

Impresszum

Malachi Martin
A megláncolt Péter
Interjú Malachi Martinnal

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Peter in Chains
Interview with Malachi Martin
Triumph Communications

Fordította
Tóth Károly Antal

A fordítást az angol eredetivel egybevetette
Felsővályi Erzsébet

A lábjegyzeteket Tóth Károly Antal és Felsővályi Erzsébet készítették

A szentírási idézeteket a Szent István Társaság által kiadott fordításból vettük (1973)

© Magyar fordítás: Tóth Károly Antal

ISBN 978-615-80792-2-8

Kiadó: Felsővályi Ákos

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzet elektronikus változata. A füzet 2010-ben jelent meg a Triumph Communications (P.O. Box 126, Wellesley, Ontario, N0B 2T0, Kanada, www.triumphcommunications.net) kiadásában, az ISBN 978-0-9732148-4-0 azonosítóval. A magyar fordítás és elektronikus kiadás a Triumph Communications engedélyével készült és az ISBN 978-615-80792-2-8 azonosítóval jelenik itt meg. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más jog a Triumph Communications-é és a fordítóé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Jegyzet.....	4
Köszönetnyilvánítás.....	5
Előszó.....	6
I. rész: Róma kifosztása	7
II. rész: A rendszer csődje.....	25
III. rész: Az erkölcsi jégkorszak	43

Jegyzet

A megláncolt Péter három magnószalagra vett beszélgetés szövege, amelyek Malachi Martinnal, a nagyszerű íróval, egykori vatikáni bennfentessel és ördögűzővel készültek 1994-ben. Ez a negyedik része annak a nyolc beszélgetés-sorozatnak, amelyeket Bernard Janzen kanadai újságíró és könyvkiadó Martin atya életének utolsó évtizedében rögzített. A sorozat előző kötetei: *A kiforgatott katolicizmus* (Catholicism Overturned), *Az örök háború* (The Eternal War), *A sötétség birodalma* mindmáig megvásárolhatók a Triumph Communications kiadónál.

**Ajánlom néhai Steven A. Nemethnek,
a Triumph Communications munkájának
nagylelkű támogatásáért.**

†

Adj, Uram, örök nyugodalmat neki,
és az örök világosság fényeskedjék neki.
Nyugodjék békében.
Amen.

Köszönetnyilvánítás

Ezt a könyvet néhai Steven A. Nemeth emlékére ajánljuk. Élete folyamán a Triumph Communications által végzett munka legnagyobb támogatója volt. Köszönetet mondunk Rodney Rawdingnak e könyv három interjójának legépeléséért, és Anna Judinnak a könyv kéziratának lektorálásáért. Végül nyilvános elismeréssel adózom feleségemnek, Miriamnak és gyermekeimnek, akik a Triumph Communications-nak az olvasók előtt rejtett munkáiban működtek közre.

Bernard Janzen

Előszó

Ez a könyv, amely *A megláncolt Péter* címet viseli, elsősorban azokról a változásokról szól, amelyeket a II. vatikáni zsinat hozott a Katolikus Egyház működésébe. Az Egyház oly drámaian megromlott állapotának egyik oka az, hogy többé nem hierarchiként működik. A II. vatikáni zsinat előtt a határozathozatal folyamata a Krisztust képviselő pápától vezetett le a Kúriához, a püspökökhöz, a papokhoz és végül a világi emberekhez. Az Egyház immár nem így működik. Például a kollegialitás elve, amely nemzeti püspöki konferenciák létrehozásában valósul meg, gyakorlatilag csökkentette a pápa hatalmát. Az egyházközi tanácsok és a plébániai ügyintézők a papok hatalmát kisebbitették.

E könyv címének kettős értelme van. A nyilvánvaló jelentése az, hogy a pápa tekintélyét a római bürokrácia, a püspökök, valamint olyan entitások csökkentették, amelyeket Malachi Martin szupererőknek nevez. A másik jelentése, hogy a II. vatikáni zsinat óta a pápák a liberális gondolkodás és cselekvés gyakorlásával maguk csökkentették saját hatalmukat. E zsinat után a pápák gyakran saját felfogásuk foglyaivá lettek, mert vonakodtak tekintélyüket érvényesíteni, vagy a fegyelmet érvényre juttatni. Mióta XXIII. János pápa elfogadta az *aggiornamento* (megújítás) politikáját, a pápák különböző mértékben hagyták magukat elsodorni a *Zeitgeist*, azaz a korszellem által. Ahogy Malachi Martin írta a *The Decline and Fall of the Roman Church*¹ című művében: XXIII. János pápa „lelkesen beszélt az ablakok kitérítéséről az egyházban, de valójában és akaratlanul lerombolta a falakat.”

A probléma az, hogy a világra való nyitás ellentétes a katolikus elvekkel. Az Egyház a történelem folyamán ellenállt az idők tévedéseinek. Követőit arra tanította, hogy álljanak ellen a világ, a hús és a sátán csábításainak. A hagyományhoz és a korok bölcsességéhez hű Egyház minden egyes korszak kilengéseinek ellensúlya lévén, stabilizáló erőként működött.

Különösen fontos, hogy az Egyház ellenálljon a mostani idők tévedéseinek. A modern korszellemnek keresztényellenes erkölcsi vilásképe van. Például a mai hirdetések a modern ember azonnali jutalomigényére apellálnak, míg a keresztény üzenet az önfeláldozást hirdeti. A hitetlenség korában élünk. A modern városi élet nyugtalan természete és a mindenütt jelenvaló kommunikációs hálózat mindent, ami örök és természetfölötti, a mindennapi élet peremére nyomja. A papok számára ezen idők szellemének elfogadása a kereszténység fölötti lélekharang kongatását jelenti.

Írásaiban és hangfelvételeiben Malachi Martin erőteljesen szólalt fel a mai egyházi emberek világi hajlamai ellen. Könnyű bírálnunk a modern egyházi emberek világiasságát, ugyanakkor a modern élet erőinek ránk gyakorolt szüntelen nyomása miatt apránként mi is könnyen rátévedünk a mai istentelen idők útjaira. Ezért, életünk nagy nyüzsgése ellenére is, súlyt kell helyeznünk imáink elmondására, és olyan lelki klasszikusok olvasására, mint amilyen Kempis Tamás *Krisztus követése* című könyve. Csak így lesz lelki erőnk ahhoz, hogy ellenálljunk a mai kor kísértéseinek, és megmaradjunk azon az ösvényen, amely örök üdvösségünkhöz vezet.

¹ A római Egyház hanyatlása és bukása.

I. rész: Róma kifosztása

Bernard: Malachi Martin atya New York-i otthonában vagyunk. Egy interjúorozatot készítünk, és szeretném, ha a római helyzet megbeszélésével kezdenénk. Róma nyilvánvalóan úgy határozott, hogy legalizálja a női ministránsok alkalmazását. Elmondaná nekünk, miként jött létre ez a döntés?

Martin atya: Beszélgetésünkre valóban kedvező a mai nap, mivel tegnap volt a Szűzanya 1917. május 13-án történt első fatimai megjelenésének évfordulója. Biztosan emlékszik, hogy Miasszonyunk a három gyermeknek 1917-ben májustól októberig minden hónap tizenharmadik napján jelent meg Portugáliában. Miasszonyunk azért jelent meg Fatimában, mert gyermekeinek, a Katolikus Egyház hívő tagjainak különösen gondját viseli.

Rómának ez az új rendelete, mely szerint a szentélyben ministráns leányokat liturgikus célokra alkalmazhatnak, önmagában véve nagyon egyszerű. Róma azt mondja, hogy az Egyház törvényeinek bizonyos szabályait lehet úgy értelmezni, hogy a misében és más liturgikus funkciókban ministráns leányok is alkalmazhatók. Ez nagyon egyszerű.

Bernard: Vagyis ez a jogszabályok átértelmezése.

Martin atya: Ez a jogszabályok átértelmezése. Ez olyan, mint amikor az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága kimondja, hogy „Az abortuszt korlátozó törvények ellentétesek a nők azon jogaival, amelyek a magánélet tiszteletben tartására vonatkoznak.” Pedig mindnyájan tudjuk, hogy az Egyesült Államok alkotmányában egy szó sincs sem az abortuszról, sem a magánéletről. Az abortuszról szóló törvényt bírói úton újraértelmezték. Ugyanilyen módon változtatták meg az Egyház törvényeit is a ministráns lányokra vonatkozóan.

Az Egyház kétezer éven át soha nem engedélyezte, hogy nők működjenek a szentélyben. Ez nem azért történt, mert a nők tisztátalanok vagy méltatlanok rá. Egyszerűen ez volt a szokás az Egyházban. Ez abból a szabályból ered, hogy az Egyházban a papok férfiak. Más alkalommal a női papok témáját is megbeszélhetjük, de az egy teljesen más kérdés. Tehát valamennyi jogszabály, melyet az Egyház a ministráns lányok vonatkozásában alkalmazott, tekintetbe vette, hogy nők nem vehettek részt a szentélyben zajló liturgikus cselekményekben. Ez mindig is szokás volt az Egyházban, és ezt a szokást II. János Pál pápa több különböző alkalommal megerősítette. De megerősítette a II. vatikáni zsinat is, és ezt tették az utóbbi 25 évben a Hittani Kongregáció és az Istentiszteleti Kongregáció nyilatkozatai is.² Most, váratlanul itt van ez az új értelmezés. Tehát a ministráns lányokra vonatkozó döntés mindenekelőtt egy létező törvény hirtelen újraértelmezése.

Ennek a helyzetnek egy másik aspektusa az, hogy a ministráns leányokat engedélyező okiratból két olyan követelmény hiányzik, amelyek minden római dokumentumot hitelessé tesznek. Az egyik, hogy nincs iktatási száma. Minden okirathoz egy meghatározott iktatási szám tartozik. A Vatikán bármely kongregációja által kibocsátott valamennyi

² *A miseliturgia teljes megújítása. Az Apostoli Szentszék rendelkezései* című kiadványnak a szent liturgiáról kiadott konstitúció helyes végrehajtására vonatkozó harmadik instrukciója hetedik pontja *A nők szolgálata a liturgiában* címet viseli, és így kezdődik: „Az Egyház hagyományos szabályai szerint tilos a nőknek (leányoknak, házasoknak, szerzetesnőknek) még női otthonok, kollégiumok és intézmények templomaiban is az oltárnál a papnak szolgálatot tenni.” (Kiadta a Szent István Társulat 1972-ben, a Magyar Katolikus Püspöki Kar megbízásából, 143. oldal.)

dokumentumnak van iktatási száma. Egy meghatározott számmal jelölnek meg minden egyes dokumentumot. Ezután bárki bármikor megkeresheti a dokumentumot a Vatikán feljegyzéseiben. Bármikor! A másik, hogy senki sem írta alá! Hivatalos aláírás egyáltalán nem került erre az okiratra. És ezt a dokumentumot püspöki konferenciákra küldték ki, nem közvetlenül a püspököknek.

Még mindig nem tudjuk biztosan, ki küldte szét ezt a dokumentumot. Többen is állítják, hogy ők a kiküldők. Kezdetben az államtitkár és több kongregáció azt állította: „Mi voltunk a kiküldők. Ebből az irodából küldték ki.” De nem volt igaz. Most végre úgy néz ki, hogy az Istentiszteleti Kongregáció vállalta hitelt érdemlő módon ezt a szerepet.

Miként tudjuk megmagyarázni ezt a hirtelen változást? Milyen magyarázatot találunk erre a dokumentumra, amely ellentmond annak, amit II. János Pál pápa mindig írt és mondott? Csak nemrég mondta Teréz anyának, hogy „amíg én pápa vagyok, nem lesznek ministráns leányok az Egyházban!”

Bernard: Nagyon zavarba ejtő ez az egész helyzet!

Martin atya: Igen, jobban tesszük, ha tisztázzuk ezt a zűrzavart. Valójában nincs is zűrzavar. Ez ugyanúgy történt, ahogy más változtatásokat is bevezettek a II. vatikáni zsinat óta. Például volt idő, amikor nem engedélyezték az áldozást az ostya kézbe helyezésével. Hogyan vezették be a kézben áldozást? Ezt a pápa soha nem rendelte el. Soha egyetlen római kongregáció sem rendelte el. Jelentéktelen bizottságok javasolták a nemzeti püspökkari konferenciákon, hogy az újítást vezessék be, és Róma végül be fogja adni a derekát. Így a nemzeti püspökkari konferenciák elindították, és végül Róma megadta magát, és megengedte, hogy az áldozók tenyérbe kapják az ostyát. Egyes egyházmegyék bevezették a kézben való áldozást, mások nem. Így mikor az egyik évben II. János Pál pápa Franciaországba és Németországba utazott, az a furcsaság történt, hogy az egyik helyen visszautasította, hogy kézbe adja az ostyát, és a másik helyen kézbe adta, mert az emberek ott másként nem fogadták volna el.

Bernard: Vagyis az a mód, ahogy a női ministránsokkal kapcsolatos döntésben a dolgok történtek, bevett gyakorlatnak mondható.

Martin atya: Így van. És ez a gyakorlat a következő taktikát követi: ha elég hosszú ideig teszel valamit a Szentatya akarata ellenére, ő végül is megadja magát, és azt mondja: „Mivel mindenki ezt csinálja, hát megadom az engedélyt, hogy csinálják.” Ugyanezt a taktikát alkalmazzák az Egyháznak a fogamzásgátlásról szóló tanítása ellen is. Kétségtelen, hogy a katolikusok többsége gyakorolja a fogamzásgátlást. Remélik, hogy az Egyház előbb-utóbb azt mondja majd: „Nos, most mindenki ezt csinálja, hát akkor engedélyezzük.” Azt remélik, hogy az Egyház meg is szenteli majd a fogamzásgátlást, mint a családtervezés katolikus módját. Hasonlóképpen, az Egyesült Államok homoszexuálisainak van egy Dignity³ nevű szervezetük. Ők úgynevezett Dignity miséket tartanak. Egyébként a New York-i, a bostoni és más egyházmegyék engedélyezik ezeket a miséket. A Dignity tagjai azt remélik, ha elég sokáig folytatják, amit csinálnak, az Egyház azt fogja majd mondani: „Nos, ugye, a

³ A „dignity” szó jelentése „méltóság”. A szervezet 1970-ben alakult Kaliforniában, és a homoszexuális, biszexuális stb. katolikusok kérdésével foglalkozik. 1986-ban a Hittani Kongregáció kibocsátott egy pásztorlevelet, amelyben betegségnek ítéli a homoszexualitást, és elrendelte az Egyház támogatásának kivonását ebből, és minden olyan szervezetből, mely az Egyház tanítását aláássa. Közvetlen következménye volt, hogy a szervezet nem mutathatott be szentmisét katolikus templomokban az Egyesült Államok több egyházmegyéjében.

homoszexuálisok itt vannak körülöttünk. Misére járnak, áldoznak, gyónnak és katolikusok. Éppen csak véletlenül homoszexuálisak, szóval rendben van a dolog.

Bernard: De nem nagyon körmönfont taktika ez?

Martin atya: De igen, körmönfont taktika. Ez az egyedüli taktika, amelyet alkalmazni lehet egy ilyen ősi, megkérgesedett és jól megalapozott vallás ellen, mint amilyen a katolicizmus. Vezess be egy ellenakciót, és ragaszkodj hozzá. Ragaszkodj hozzá minden ellenállás dacára. Végül az Egyháznak igent kell mondania rá. Igen sok püspök, az amerikaiaknak talán a fele is, ebben reménykedik a női papság kérdésében. Sok püspök és pap pártolja a nők pappá szentelését. Malone püspök⁴, aki az Amerikai Katolikus Püspökök Nemzeti Konferenciájának az elnöke volt, nyíltan állást foglalt a női papok érdekében. Számos más püspök is ugyanígy vélekedett. Azt mondták: „Itt az ideje, hogy női papokat szenteljünk fel.” Abban reménykednek, hogy Róma végül megadja magát. Ebben az esetben Róma vagy nem adja meg magát, vagy megszűnik Rómának lenni. Tehát ez a taktika.

Na, mármost, amikor egy földműves este hazamegy, és a nappali szoba szőnyegén egy vödörnyi trágyát talál, nem azt mondja, hogy „Jé, trágya!”, hanem azt kérdezi, „Ki csinálta ezt?” Valaki kitervelte, hogy trágyát borít a szobája közepére. Ezt egy agy, egy intelligens lény tervelte ki. Hasonlóan valami intelligencia működik a taktika mögött is, amely lassan megváltoztatja az Egyházat, és ezt a borzasztó dolgot hozza létre, amit zsinati Egyháznak nevezünk. A legtöbb katolikus gondolkodása nem „zsinati”. És a legtöbb katolikus nem tudja, mit tettek vele. De néhányan már tudják. A ministráns lányok ilyen hirtelen bevezetése sok embert felébresztett. Azt kezdik mondani, hogy „Ezt hirtelen, brutálisan és magyarázat nélkül csinálták, ellentétben az Egyház szokásaival, azzal, amit a pápa eddig mondott, és amit Róma eddig mondott. Ha ezt megtették velünk, akkor vajon mi mást is megtettek? Így bánnak velünk? Így megváltozott az Egyház mióta fiatalok voltunk?” Mondok egy hallatlan példát erre a módszerre, aztán többet nem beszélek erről a témáról. Az RCIA⁵, a felnőttek keresztény beavatásának szertartását jelenti. Évekkel ezelőtt az RCIA emberei elküldték tervezetüket Rómába. Róma ezt soha nem hagyta jóvá. Soha! Róma mindössze elismerte, hogy a terveket megkapta. Mégis azóta az RCIA emberei úgy működnek, mintha a terveket Róma jóváhagyta volna. Pedig Róma nem hagyta jóvá. Ma az RCIA a legtöbb egyházközségben működik, hasonlóan a RENEW⁶ megújulási programhoz. A keresztény jámborságnak és devóciónak ez a két gyakorlata aláasta az Oltáriszentségbe vetett hitet. Aláasta a pápa tévedhetetlenségébe vetett hitet. Aláasta a pokolba és a tisztító tűzbe vetett hitet. Aláasta azt a hitet, hogy a megváltás egyedül a katolikus Egyházon keresztül lehetséges. Az RCIA és a RENEW emberei azt állítják, hogy Róma jóváhagyta az RCIA-t és a RENEW-t. Nem, Róma nem hagyta jóvá. Róma elismerte ezeknek a programoknak az átvételét, de nem csinált semmit velük, se el nem utasította, se jóvá nem hagyta őket. Ez volt a hiba, amit Róma elkövetett. A kritikus kérdés, hogy ki az, aki most ezt a Rómát kijátszó taktikát alkalmazza, és később megkapja a jóváhagyást? Ki az? A válasz: papok tömege használja ezt a taktikát. Ezek a papok aktívak Rómában, a világ majd minden országában és az Egyesült Államok minden püspökségében.

Bernard: Ezek jól ismert emberek? Egy hálózatot alkotnak?

⁴ Richard Joseph Malone (született 1946-ban) a New York állambeli Buffalo püspöke 2012-től 2019-ig.

⁵ Az angol Rite of Christian Initiation for Adults rövidítése.

⁶ A RENEW International egy amerikai katolikus szervezet, amely kisközösségek hálózatából áll.

Martin atya: Ó, ez egy hálózat. Tagjainak egy része jól ismert, mert prominens bíborosok, püspökök és liturgisták. Mások közülük kevésbé ismertek, de igen befolyásosak. Például kevés katolikus tudja, hogy főleg európai papokból és tudósokból létrehoztak egy munkacsoportot, az Egyház imakönyveinek átvizsgálására. A pokolra való minden hivatkozást el kellett távolítaniuk. Törölniük kellett a büntetésre való hivatkozásokat is. El kellett tüntetniük az Egyház ellenségeire való utalásokat. Az imákat szelíddé, egyetemessé, ökumenikussá, szeretettel telivé és csaknem buddhista-jellegűvé kellett alakítaniuk. Ezért egy szabályos novus ordo⁷ plébánián soha nem fog olyan imát hallani, amelyben az van, hogy „Taníts minket arra, hogy a világi dolgokat megvessük, és az égi és mennyei dolgokat keressük.” Ezek a modernisták azt mondják: „Nem kell ilyen érzéseket táplálnod. Örülj, hogy ember vagy, és emberi dolgaid vannak.” Mindez titokban történt. A katolikusoktól úgy vették el az imáikat, hogy észre sem vették. Többségük nem is tudja, hogy mitől fosztották meg. Eltűnt az Egyház biztos, szilárd tanítása. Manapság a katolikusok többségének fogalma sincs arról, hogy mit hitt és tanított az Egyház valaha.

Bernard: Mik a következményei annak a taktikának, hogy megszegnek egy törvényt abban a reményben, hogy azt majd később megváltoztatják? Nem áll-e fenn annak a veszélye, hogy a hívők minden tiszteletüket elveszítik a tekintéllyel és a törvénnyel szemben?

Martin atya: Pontosan ez történik. Pontosan ez az, ami történik. Először is, az emberek elveszítik a püspökeikbe vetett bizalmukat. Az átlag katolikus, akinek tanácsra van szüksége, nem keresi fel a püspökét, de a plébánosát sem. Az átlagos katolikus nem tudja, kihez forduljon. Nem tudja, hova menjen, mivel ma hiányzik az irányadó fény. Rómából zavarba ejtő határozatok jönnek. A helyi papság megosztott. Egyesek a határozatok mellett vannak, mások ellenük. A helyi püspökök, papok és teológusok éppoly zavarban vannak, mint maga Róma. Tehát úgy tűnik, hogy egyáltalán nincs irányadó fény. Végül is, sok katolikus azt mondja: „Ezek az egyházi emberek nem tudják, miről beszélnek. Ez túl zavaros nekem. Otthon maradok.” És otthon maradnak.

Bernard: Mindebben mi a pápa szerepe? Mi miatt változtatta meg hirtelen a szándékát, és fogadta el a ministráns lányokat?

Martin atya: Ez a borzasztó ezzel kapcsolatban. Miután Róma kibocsátotta ezt a rendeletet, a pápa néhány napig csalásról méltatlankodott. „Ezt a csalást meg kell állítani! Ezt a csalást meg kell állítani!” Neki semmi köze hozzá. Ez nem az ő döntése volt. Ez ellenkezett az ő álláspontjával, az ő kinyilvánított álláspontjával, az ő ismert álláspontjával. Ezzel megszegyenítették, mert végül mit tehet? Érvényteleníteni fogja a pápa ezt a határozatot? Nem, Róma nem csinál ilyet. Ha egy ügyet eldöntöttek, a döntés érvényben marad.

Bernard: Tehát ezt a háta mögött csinálták?

Martin atya: Ezt teljes mértékben a háta mögött csinálták. A pápa nem is tudta, mi készül. Ő mindig az ellenkezőjét mondta. Most azzal áll szemben, hogy a tiszteletre méltó bíborosok teljes díszruhába öltözve ezt mondják „Szentatya, ez most megtörtént, de ugye nem hagy bennünket cserben a nyilvánosság előtt? Számptalan egyházközségben és püspökségben már 25 éve ez a szokás.” További példát mondok ebben a kérdésben. Gracida⁸,

⁷ Novus Ordo: A szentmise liturgiájának a II. vatikáni zsinat által megújított formája.

⁸ René Henry Gracida (született 1923-ban) amerikai katolikus püspök.

a texasi Corpus Christi város püspöke jó püspökként ismeretes. Pedig neki nem egyszerűen ministráns lányai vannak, hanem minden évben versenyt rendez az év legjobb ministráns lánya címért. A leányok felvonulnak, és a püspök díjakat oszt a győzteseknek. Ezt az Egyház szokásai, az Egyház tiltása és a kánonjogi kikötések ellenére teszi. Tudok egy New York-i egyházközségről, ahol harminc leány és két fiú ministráns szolgál. És azt hiszem, hogy a két fiú hamarosan abbahagyja a ministrálást.

A média természetesen mélyen belénk vágta a kését, közölve a hírt aznap, amikor a ministráns lányok szolgálatának jóváhagyása megtörtént. A New York Times hosszú cikkben számolt be, egy képet közölt a pápáról és az egyik New York-i templom ministráns leányairól. Az utóbbin három masnis, bokazoknis leányt láthattunk, amint a szentélyben keresztbe tett lábbal üldögélve mosolyognak és csevegnek. Nos, egy katolikus templom szentélyében, ha az egy valódi katolikus templom, az Úristen van jelen. Ott van az Oltáriszentségben, és a jelenlétében nem üldögélünk és csevegünk, hanem térdelünk és imádkozunk hozzá. A New York Times cikke azt a benyomást keltette, hogy a katolikus vallás egy komédia. Miféle szentély az, amelyben kisleányok ülnek keresztbe tett lábbal csevegve és nevetgélve?

Bernard: Nem veszítenek az emberek Isten iránti tiszteletükből, ha a szentélyben gyerekek csevegnek és nevetgélnek?

Martin atya: Az emberek nem annyira az Isten, inkább az Egyház iránt veszítik el tiszteletüket. Azt kezdik mondogatni, hogy „Ez csak színlelés! Csak komédia! Azok az emberek nem hiszik, hogy Krisztus ott van.” Azok a papok, akik megengedik, hogy ilyen dolgok történjenek, nem hiszik, hogy a mindenség Ura, Istene ott van a szentélyben. Másként nem hagynák, hogy gyerekek keresztbe tett lábbal üljenek a padlón, csevegve és nevetgélve. Nem tennék ezt! Biztos, hogy nem viselkednének így az Egyesült Államok elnökének jelenlétében. Sem pedig a pápa jelenlétében. És ha elhinnék, hogy a mi Urunk igazán jelen van az Oltáriszentségben, az Ő jelenlétében sem viselkednének így.

Bernard: Érdekes, amit a New York Times cikkéről mondott. Különös, hogy ugyanazon a napon, amikor a New York Times sztorija megjelent, Kanada országos lapja, a Globe and Mail ugyanazt a cikket közölte a címdalán. Vajon a liberális klérus hálózatának keze benne van a médiában?

Martin atya: Ennek a hálózatnak a keze természetesen benne van a médiában. Megkapnak minden reklámot, amit csak akarnak. Ez a hálózat és a média számos más kérdésben is szövetségesek. Úgy gondolják, hogy a homoszexualitás érvényes életmód. Azt hiszik, hogy az abortusz bizonyos körülmények között megengedhető. Elfogadható, ha mértékkel tesszük. Úgy gondolják, hogy a fogamzásgátlás rendben van. Hisznek olyan dolgokban, amelyeket az Egyház halálos bűnnek és Isten elleni vétkeknek tart. Hisznek olyan eszmékben, amelyek rombolják a családot, és amiket ezért kötelességünk elkerülni. Igen, van egy hálózat. Háborúban állunk ezzel a hálózattal, és csatákat veszünk mindenütt. A végén meg fogjuk nyerni a háborút, mivel Jézus feltámadt a halálból, hogy megváltson mindnyájunkat. Megváltotta az igazakat, akik az utolsó napon igazolást nyernek. De veszítünk csatákat. Ez egyike azoknak, amelyeket elveszítettünk. Ezt a csatát csúnyán elveszítettünk. Árulás és csalás révén veszítettük el.

Bernard: Mi a lélektani hatása az ilyen és az ehhez hasonló döntéseknek, amilyen például a VI. Pál idején a kézbeáldozásra vonatkozó határozat volt? Beszéltem olyan katolikusokkal, akik úgy érzik, félrevezették őket.

Martin atya: Sok hívő érzi úgy, hogy félrevezették és összezavarták. Azok a katolikusok, akik hagyománytisztelők és tudják milyen volt az Egyház, elárulva érzik magukat, mert senki nem kel a védelmükre. Azt mondták nekik, hogy soha nem lesznek ministráns leányok. Ugyanúgy azt is mondták, hogy soha nem lesznek női papok. Most pedig hirtelen a semmiből, figyelmeztetés nélkül, és röviddel azután, hogy a pápa maga mondta Teréz anyának, hogy amíg ő a pápa, nem lesznek ministráns leányok, valamilyen római kongregáció aláírás és iktatószám nélküli rendeletére, melyet utólag nyilvánítottak hivatalosnak, női ministránsaink vannak. Most azt mondják, hogy ez a döntés nem vonható vissza, és immár az Egyház egyetemes törvénye.

Nem csoda, hogy a hívők úgy érzik, hogy félrevezették őket, és meg vannak zavarodva. Ilyeneket kérdezek: „Róma még mindig az egyházi tanítás tisztaságának központja? Róma még mindig a doktrinális tekintély központja? Miért engedte ezt a pápa?” Erre ezt mondjuk nekik: „Nem a pápa döntött így, hanem a háta mögött és az akarata ellenére határoztak. Azzal a szándékkal tették, hogy megszegyenyítsék. Azért tették, hogy megmutassák: nem képes kormányozni, és le kellene mondania. Meg akarták mutatni, hogy a pápa nem parancsol többé, a nép vette át a hatalmat. Meg akarták mutatni, hogy a püspökök a határozathozatalban éppoly erősek, mint a pápa.” Elmondjuk a hívőknek, hogy azt a határozatot nem a pápa hozta, de bele kell nyugodniuk. Mit gondol, mit éreznek a hívők? Nagyon szomorúak lesznek, amikor rájönnek, hogy Róma nem védőbástyájuk többé, és hogy Péter meg van láncolva.

Bernard: Röviddel azután, hogy az újságok cikkeztek a ministráns leányokról, újra azt olvassuk az újságban, hogy a pápa gyengélkedik. Mi van a pápa egészségével? Azok az emberek Rómában, akiket ön szupererőknek nevez, kihasználják ezt a helyzetet?

Martin atya: Kihhasználják a helyzetet, de ez még nem minden. Először is beszéljünk a pápa egészségéről. Az életbiztosítással foglalkozó cégeknek statisztikai táblázataik vannak, amelyek megbecsülik, hogy egy bizonyos korú ember milyen hosszú életre számíthat. Ennek alapján a pápa várható éveinek száma hét és tíz között van, feltéve, hogy nem éri baleset, vagy nem követnek el merényletet ellene.⁹ II. János Pál pápának vannak bizonyos betegségei. Csontritkulása van, a csontjai törékenyek. Egy megalovírusa is van. Ez mérgezi őt, de nem fogja okvetlenül megölni. Az orvosai még nem ismerték ki teljesen ezt a betegséget. Valamit kioperáltak a testéből, ami rákos jellegű volt. Ott van még az öregkor szokásos gyengesége, amit szenilitásnak nevezünk addig, amíg a szó egyértelmű nem lett az elmezavarral. II. János Pál egyáltalán nem szenilis. Tehát a biztosítási táblázatok szerint II. János Pál, ha nem történik vele valami baleset, még héttől tíz évig élhet.

Van még egy másik, a II. János Pál egészségétől teljesen független tényező is: az a rejtély, hogy miért nem vesz egy fejszét és vág le néhány fejet? Miért nem távolítja el azokat a püspököket, akik homoszexuálisok, vagy eltűrik az egyházban a homoszexualitást? Miért hagyja, hogy aktív homoszexuális szeminaristákat pappá szenteljenek? Kanada és az Egyesült Államok püspökségeiben minden évben szentelnek pappá aktív homoszexuális szeminaristákat. Ezeket az embereket akkor is felszentelik, ha biztosan tudják róluk, hogy gyakorló homoszexuálisok! Ezzel párhuzamosan a szülők egymás után viszik bíróság elé a gyermekeiket molesztáló pedofil papokat. És ez az örült trend mégis megy tovább. Ez az antikatólikus irányvonal mégis folytatódik. Miért nem állítja meg a pápa ezt az egészet? Miért nem söpri ki a pápa a szemináriumokat? Miért nem közösít ki ismert eretnekeket, mint

⁹ Az interjú 1994-ben készült, II. János Pál pápa tizenegy év múlva, 2005-ben halt meg.

Charles Curran¹⁰ vagy Richard McBrien¹¹? Miért nem függeszti fel papi működésüket? Ne feledjük, hogy Charles Curran kiszolgáltatathatja a szentségeket. Ő a rochesteri egyházmegye működő papja, noha elfogadja a homoszexualitást, a válást és a maszturbációt. Miféle püspök a rochesteri Clark¹², hogy ezt megengedi? Charles Curran elfogadja a katolikus tanítással ellentétes gyakorlatot, mégis működő pap?! „Ugyan Clark püspök! Hogyan fogja magát megvédeni Krisztus és az Ő angyalai előtt?” És nem Charles Curran az egyedüli eretnek, aki papként működik. II. János Pál nem bocsát el püspököket, nem füstöli ki a szemináriumokat, és nem átkoz ki ismert eretnekeket. Nem mozdít el bíborosokat, akik ellene vannak. Nem fog neki, hogy elpusztítsa azt a papi hálózatot, amiről korábban beszéltünk. Ezt ő mind megtehetné, hiszen mint pápának, korlátlan hatalma van.

Nézzük ennek a helyzetnek a hátterét. II. János Pál már tisztában volt az Egyház helyzetével, amikor 1978. október 16-án pápává választották. Ne felejtsük el, hogy akkor már két pápánk is volt, XXIII. János és VI. Pál, akiknek tevékenysége alapjául szolgált ennek az új zsinati Egyháznak. Uralkodásuk alatt a jó, középutas bíborosok, püspökök és papok többsége együtt dolgozott velük, soha nem álltak ellen, kérdezvén: „Álljunk meg! Mit adunk fel? Miért változtatunk ezen? Miért fordulunk szembe azzal, amit a zsinat tanított?” Vizsgáljuk meg ezt az utolsó pontot. Vegyük például a misét. A második vatikáni zsinat határozottan kimondta, hogy a latin marad a mise nyelve. A püspökök azt mondták, hogy a mise imáinak némelyikét le lehetne fordítani a nemzeti nyelvre, de nem a kánont. Az maradjon latinul. A zsinat megtiltotta, hogy a kánont nemzeti nyelven mondják. Valakinek szólnia kellett volna: „De a zsinat megtiltotta! A zsinat szerint a kánon nyelve latin marad!” Senki nem szólt, egyetlen embert kivéve. Ez az ember Lefebvre érsek¹³ volt. És mit tettek vele? Kiközösítették!

Bernard: Ahhoz kapcsolódva, hogy a pápa vajon miért nem távolította el a rossz egyházi embereket, sokan egy másik kérdést tesznek fel: „A pápa miért nem siet azok segítségére, akik a legerőteljesebben támogatják őt?”

Martin atya: Ő elsősorban azokban bízunk, akik megtartják katolikus hitüket, a hagyományos hitet. Az embereknek nagyon nehéz állást foglalniuk. A jó emberekről beszélek, a normális középutas katolikusokról, akik hűségesek, és most jönnek rá, hogy ezen az úton vezetik őket már vagy 25 éve. Ezeket az embereket pápák és Rómából érkező utasítások terelték erre. A szívükben érzik, hogy valami nagyon elromlott, de nincs hatalmuk ahhoz, hogy megváltoztassák. És nem elég életrevalók, sem elég bátrak, hogy tiltakozzanak: „Nem! Semmi közünk ehhez!” Néhány pap állást foglalt a helyzet ellen, de mindig elhallgattatták, vagy elbocsátották az állásukból őket.

¹⁰ Charles Curran (1934–) amerikai katolikus pap, teológus, szembeszállt a *Humanae Vitae* pápai dokumentummal és az Egyház több tanításával szexuális kérdésekben (pl. fogamzásgátlás, abortusz, válás, homoszexualitás, eutanázia). Az „amerikai Hans Küng”-ként emlegetik. 1986-ban vatikáni döntéssel elmozdították katedrájától az Amerikai Katolikus Egyetemen. Azóta a protestáns Southern Methodist Universityn tanít. A liberális média keresett és sokat idézett „katolikus” szakértője – érthetően.

¹¹ Richard McBrien (1936–2015) amerikai katolikus pap, a Notre Dame katolikus egyetem tanára. Sok kérdésben szembehelyezkedett az Egyház tanításával. Például a papi nőtlenség és a női papság kérdésében. A *Da Vinci-kód* című film egyik fizetett szakértője.

¹² Matthew Harvey Clark (1937–) amerikai katolikus pap, a New York állambeli Rochester város püspöke az 1979–2012 években.

¹³ Marcel François Marie Joseph Lefebvre (1905–1991) francia katolikus érsek, aki a második vatikáni zsinat után bevezetett reformok előtti katolikus szellemiség és liturgia megőrzéséért harcolt.

Bernard: Ahogy ez például Ottaviani bíboros¹⁴ esetében történt?

Martin atya: Ottaviani bíboros egyszerűen eltűnt. Lefebvre érsek is eltűnt volna, de ő azt mondta, „Nem! Én egy halszállkát nyomok Róma torkába, amit nem tud sem lenyelni, sem felköhögni”. Megalapította a Szent X. Pius Társaságot¹⁵. Később négy püspököt szentelt fel, hogy folytassák a munkáját. De ez egy külön történet.

Most térjünk vissza a Szentatyához. Miért tűri az ellenszegülőket az Egyházban? Mert uralkodásának kezdetétől tudta, hogy mindennek vége. Hogy mit értek ezen? Azt, hogy a VI. Pál, a püspökök és az új zsinati Egyház koordinátorai által 1965 és 1978 között okozott károsodás olyan óriási volt, hogy II. János Pál azt mondta magának: „Ezt már nem tudom megváltoztatni!” És valóban nem tudja. Az összes eretnek eltávolítása a szemináriumokból a szemináriumok végét jelentené. Sok szeminárium bezárna. Nem tudnának papokat képezni. Mit lehet tenni a római Bibliikus Intézettel¹⁶, amely jelenleg ellentmond csaknem mindennek, amit az Egyház a Bibliáról és a teremtésről tanított? Be kellene zárni? Mi történik, ha Rómában nincs többé Bibliikus Intézet? Mit lehet tenni a papok tömegével, akik szilárdan meg vannak győződve arról, hogy meg kellene nősnülniük? Mit lehet tenni azokkal a papokkal, akik felmennek a szószékre, és arról prédikálnak, hogy Isten mindenkit szeret, és senki sem jut a pokolba? Mit lehet csinálni azokkal a papokkal, akik azt állítják, hogy az Egyházon kívül is van megváltás? Azt mondják, hogy nincs igazán különbség egy református és egy katolikus, vagy egy zsidó és egy katolikus között. Azok az egyik úton, mi a másikon haladunk. Mit kezdhet a pápa egy ilyen papsággal? Hasznavehetetlenek.

És hogy lehet visszatenni helyükre az oltárokat? Hogy lehet visszaállítani a tabernákulumokat? Az írországi Kerry megyében, ahol születtem, Killarneyben van egy dóm. Egy gyönyörű oltára és egy pompás szentségtartója volt. Most ebben a templomban nem lehet látni se az oltárt, se a tabernákulumot. Eltették őket az útból. Kerry jelenlegi püspöke, O’Sullivan kedélyes jámborságával és hiányos tradicionális tudásával egyszerűen szégyenkezik az Egyház miatt. Szégyenkezik az Egyház miatt! Hogyan tudja a pápa visszaadni azt a sok elvesztett hitet szerte a világon? Nem tudja. Ráadásul a hivatások száma csökken. Az Egyházban kevés a pap és az apáca. Egyébként tudja-e, hogy az Egyesült Államokban kétszer annyi 90 évnél idősebb apáca van, mint 28 évesnél fiatalabb? Csak gondolja át, hogy ez mit jelent. Azt jelenti, hogy Amerikában rövidesen nagyon kevés apáca lesz. Az öregek meghalnak, és nagyon kevés fiatal jelentkezik.

A pápa mindezt tudta! Tisztában volt vele, mivel Róma legmagasabb székében ült és világosan látta az Egyház állapotát. Tudta, hogy ő azt nem képes helyrehozni. Amit elpusztítottak, azt elpusztították. Láthatta, hogy mit csináltak azokban a II. vatikáni zsinatot követő években. A pápa, szem előtt tartva Fatimát és Miasszonyunk ígéreteit, bíz benne, hogy a Szűzanya eljön, és helyreállítja a hitet, mert a hit eltűnt. Szembe kell néznünk azzal, hogy a hit kihalt.

Hadd hozzak egy példát arra, hogyan halt ki a hit. Tegyük fel, én pap vagyok, és homoszexuálisoknak tartok misét. Mondjuk, tudom, hogy a mise előtti éjszaka azok fajtalanokdtek egymással, de én ennek ellenére a következő reggeli szentáldozásban Jézus testét és vérét adom nekik. Valóban hiszem, hogy a szentáldozás Jézus testének és vérének a vétele? Nem, nem hiszem. Azt gondolom, hogy a szentáldozás valamilyen szimbolikus

¹⁴ Alfredo Ottaviani (1890–1979) olasz katolikus bíboros.

¹⁵ Szent X. Piusz Papi Testvérület, más néven Szent X. Piusz Papi Testvériség, 1970-ben alapított nemzetközi papi társaság. Fő feladata a katolikus hagyomány őrzése annak teljességében és tisztaságában, igazságainak tanítása, erényeinek terjesztése, különösképpen a római katolikus papságon keresztül.

¹⁶ Pápai Bibliikus Intézet: pápai felsőfokú oktatási intézet Rómában a szentírástudományok kutatására és oktatására.

gesztus. Tehát az én hitem halott. Amikor bemegyek egy templomba, az első dolgom, hogy megfigyeljem az egyházközséget vezető papot. Figyelem, hogyan viselkedik a templomban. Hogyan viselkedik a tabernákulum körül. Egyébként a szentségtartó most rendszerint egy sarokba van eldugva, nem az oltáron tartják. Némelyik templomban egy dróton függő doboz. Ha a pap úgy viselkedik, mintha senki nem lenne a tabernákulumban, akkor tudjuk, hogy többé már nem hisz. Mit gondol, ha ebben a szobában itt lenne az Egyesült Államok elnöke, nyugodtan beszélgetnénk egymással, és figyelmen kívül hagynánk őt? Nem hiszem. Még akkor is, ha csak egy rendőr lenne a szobában, mondanánk neki valami olyasmit, hogy „Jó reggelt! Hogy van?” Ha valaki még csak el sem ismeri az Isten jelenlétét, akkor tudjuk róla, hogy nem hisz többé. Azt, hogy az emberek hisznek-e, nem onnan tudjuk meg, hogy mit mondanak, hanem onnan, hogy mit tesznek. Tegyük fel, hogy egy férfi otthon van a feleségével, és soha nem köszön neki, soha nem csókolja meg, soha nem eszik vele, tudomást sem vesz róla. Valóban szereti ez az ember a feleségét? Nem, számára a felesége nem létezik. És ha azt mondaná a feleségének, hogy szereti, hinne az neki? Egyébként sok házasságban ez történik. Hasonlóképpen, ha egy pap azt mondja, hogy hiszi, hogy a mi Urunk ott van a tabernákulumban, de úgy viselkedik, mintha senki sem lenne ott, akkor tudni lehet, hogy többé már nem hisz.

Térjünk vissza a pápához. II. János Pál már pápasága kezdete óta tudta, hogy a hit elenyészett. A pápa megértette ezt. És nem tudja, hogyan lehet visszahozni. Nem tudja!

Bernard: Tehát ez magyarázza, hogy az Egyház építménye miért dűledezik. Megmagyarázza, hogy néhány örült pap miért akarná összetörni egyházközsége valamennyi szobrát! Amikor a hit eltűnik, az Egyház évszázadok alatt létrehozott építménye is széthullik végül.

Martin atya: Manapság ördögien agyafúrt vízszintes elrendezésű templomokat építünk. Ezekben a templomokban már nem Istenre figyelsz, hanem a többi emberre. Ezek a templomok úgy működnek, hogy a közösség tagjai teremtik meg Jézust, ők hozzák le Őt az oltárukra. Ezekben a templomokban a pap valójában már nem is pap. Nincs áldozat. Nincs a Kálvária áldozata. A miséjünkben Krisztus nem hal nélküli halált. Ez az egész számukra egy hókusz-pókusz, hogy egy régi angol katolikusellenes kifejezést használják. Egyébként a „hókusz-pókusz” a mise konzekrációjakor mondott „Hoc est enim Corpus Meum”¹⁷ latin szavak eltorzítása, és a brit protestánsoktól származik. Akárhogy is, a papok már nem hisznek, a pápa ezzel tisztában van, és tudja, hogy a dolgokat nem tudja újból helyreállítani. A tojás¹⁸ leesett, összetört, és nem lehet újra összerakni.

A pápa állandóan utazik. 92 országban járt. Múlt nyáron Denvert látogatta. Utána visszatért Rómába. Mit csinált valójában a pápa, míg az Egyesült Államokban volt? Megerősítette a földalatti katolikusok szívét. Valóban létezik egy földalatti Egyház, melyet olyan emberek alkotnak, akik őszintén hisznek a katolikus Egyház valamennyi igazságában. Ragaszkodnak a hagyományokhoz. Érvényes misékre járnak, ha találnak érvényes misét. Néha nehéz találni. A földalatti Egyház hívei azt remélik és hiszik, hogy Urunk és Miasszonyunk végül mindent megváltoztatnak. Ebben bizakodik a pápa is. Nincs más út. Közben pedig a pápa minden lehetséges témáról beszél. Szomorú helyzet ez. Vigasztalást az evangéliumokból kapunk. Egy alkalommal Jézus Urunk Pétert, Jakabot és Jánost magával vitte a Tábor hegyére, és a szemük előtt átváltozott.

¹⁷ Magyarul: Ez az én testem.

¹⁸ Az eredetiben „Humpty Dumpty”: tojás testű, gyermek mondókákban szereplő, angol nyelvterületeken jól ismert emberke, aki leesett a fal tetejéről és összetört.

Bernard: Mit láttak az apostolok Krisztus színeváltozásakor?

Martin atya: Látták, hogy felemelkedik a levegőbe, és a ruhája olyan fehér volt, mint a hó. Az egész alakja ragyogott. A színeváltozás idején egész lénye fénylett. Jézus eljövendő szenvedéseiről beszélt Mózesnek és Illésnek. Amikor a Tábor hegyéről lejöttek, és Jeruzsálem felé tartottak, azt mondta ennek a három apostolnak: „Erről ne beszéljétek senkinek, amíg fel nem támadok a halálból.” Aztán elkezdett beszélni nekik arról, hogy fog majd szenvedni a hatóságok üldözése következtében. Elmondta nekik, hogy megölik majd, és fel fog támadni a halálból. Akkor Péter azt mondta Neki: „Ugyan, Uram, ne beszélj szenvedésekről. Épp most láttuk a színeváltozásodat és a Mózessel és Illéssel folytatott beszélgetésedet. Hagyd ezt a beszédet.” „Távozz tőlem, sátán!” – mondta erre neki Krisztus. Ily módon róttá meg Krisztus Pétert. Mintha azt mondta volna neki: „Te sátán, hogy mersz ilyeneket gondolni!” Krisztus így szólt: „Mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra.” Néhány szó nekünk, Bernard, és minden tanácstalan katolikusnak: „Vajon nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?”¹⁹

Nyilván Isten akarata volt, hogy Krisztus úgy váltson meg minket, hogy bántalmazzák, megkorbácsolják, megcsonkítsák, három óra hosszat függjön a keresztre szegezve, és végül meghaljon. Micsoda út a győzelemig! Hogy megöljék! Attól tartok, hogy Isten ehhez hasonlóan azt akarja, hogy az Egyházat megalázzák, megkorbácsolják, megtöriék és eltemessék. El fog merülni a homályban. Mi, katolikusok a perifériára kerülünk. VI. Pál élete vége felé azt mondta, hogy a katolikusok egy kis maradvány lesznek majd a társadalom peremén.

Bernard: Vagyis az Egyház életútja követi Krisztusét.

Martin atya: Így van! Lesújtanak majd ránk. Vérbe borítanak majd minket. Letépi majd ruháinkat. Meztelenek leszünk. Száműzöttek leszünk. A világ szemében végül ki leszünk irtva. Az Egyház látható testét ugyanaz illeti meg, mint ami Krisztus testét illette, hogy megalázzák, szenvedést okozzanak neki, és végül elpusztítsák. Ezt megjövendölték az írások. Ezek a próféciák talán megmagyarázzák a helyzetet, de mégis nagy hitre lesz szükségünk. A pápát mind jobban és jobban megalázzák. A pápa a Miasszonyunkra vár, hogy eljőjön és megoldja a dolgokat. Jelen pillanatban ebben reménykedik. A Vatikánban van egy festett üvegablak a címerével. A mottója, „Totus tuus” ott van a címerén. Azt jelenti: „Teljesen hozzád tartozom.” Vagyis azt, hogy a pápa a Miasszonyunkhoz tartozik. Ez az esküje. És ez a szegény ember ezen az ablakon át nézheti a világot. Kinézhet a világra, és tudhatja, hogy ostrom alatt van.

Még valamit el kell mondanunk a Szentatyáról. Néha csodálkozunk, hogy Krisztus miért Pétert választotta utódjának. Péter szemtelen volt. Tudatlan volt. Becsvágyó volt. Néha gyáva is. Amikor a főpap udvarán két szolgálólánnyal találkozott, átkozódva tagadta, hogy bármi köze is lenne Jézushoz. Ez a helyzet a mártíromság lehetőségét nyitotta meg számára. Együtt halhatott volna meg Jézussal, de nem ez történt. Aztán kioldalgott, és sírásra fakadt. Mégis, Péternek nagy hite volt, és hűséges volt. És sohasem adta fel! Ragaszkodott a hitéhez, és végül neki mondta Krisztus, hogy „Legeltesd bárányaimat, legeltesd juhaimat”.²⁰ Egyébként megzavarta Pétert, amikor háromszor is feltette neki a kérdést: szeretsz-e engem? Észben kell tartanunk, hogy Krisztus, gyenge pontjai ellenére is, Pétert választotta első pápájának. Azt

¹⁹ Lk 24,26.

²⁰ Jn 21,15.

hiszem, hogy Krisztus, amikor pápát választ, a jelölt korlátait épp úgy méltányolja, mint az erényeit.

Nos, ennek a pápának nagy a hite és a rátermettsége, de jelentős korlátai is vannak. II. János Pál korlátainak egyike az intellektuális beállítottsága. El van bővölve a francia szellemiségi irányzattól. Ennek eredményeként túlzottan lelkesedik olyan eszmékért, amiknek semmi közük a hithez, sőt ártanak a hitnek. És II. János Pál nem látja ezt, mint ahogy Péter apostol sem vett észre bizonyos dolgokat. II. János Pál pápa gyengítette az Egyházat, amikor helytelenül beszélt Lutherről és Galileiről. Olyan emberekkel érintkezett, akikkel nem kellett volna. Például a voodoo papokkal. Amikor találkozott velük, Jézus Krisztusról kellett volna prédikálnia. Nem kellett volna a római zsinagógába elmennie anélkül, hogy Jézus Krisztusról beszél. Amikor meglátogatta a zsinagógát, azt kellett volna mondania a zsidó gyülekezetnek: „Azért jöttem, hogy Jézusról, a Megváltóról beszéljek!” Nem tette. II. János Pál liturgikus ünnepeket tart a görög ortodox papsággal, az orosz ortodox papsággal, a skandináviai és angliai protestánsokkal. Ezek a tettei a korlátait mutatják, mert azt a benyomást keltik, hogy egyetlen vallás sem az igaz vallás, és hogy a különböző vallások mind ugyanolyan jók. Ezek a tettei azt a benyomást keltik, mintha a különböző vallások egyformák lennének. Nem, egyáltalán nem egyformák. A megváltásnak a katolikus vallás az egyedüli útja, és az Egyházon kívül nincs megváltás. Ez az Egyház szilárd hite. Érdekes, hogy II. János Pál pápa nem védte meg ezt az igazságot, holott hisz benne. Nyilvánosan kijelentette, hogy hisz az Egyház tanításában, mely szerint az Egyházon kívül nincs megváltás. De ezt a hitet soha nem igazolta a viselkedésével. Lekicsinyelte a vallások közötti különbségeket. De ha a vallások közötti különbségek oly csekélyek, akkor miért kell éppen katolikusnak lenni? És vajon mi történt azzal a dogmával, miszerint az Egyházon kívül nincs megváltás? II. János Pál ismeri ezt a dogmát, hiszi is, de a cselekedeteivel megcáfolja. Ez gyengíti az Egyházat. Lehetővé teszi, hogy az eretnekek a szemináriumainkban, a szószékeinken, a templomainkban, az egyházmegyéinkben és nemzeti szervezeteinkben igazolják saját magatartásukat.²¹

II. János Pált nagyon igazságosan kell megítélnünk. Ő a mi pápánk és érvényes választás útján került a pápai trónra. Azok, akik nem ismerik el a pápát, nem látják meg Isten arcát. Ahol Péter van, ott van az Egyház. Még akkor is, amikor megtagadta Krisztust, Péter volt az apostolok feje. Minden botlása ellenére ő volt Krisztus választottja. Ugyanakkor Krisztus soha nem habozott, hogy megfeddje Pétert. Végül Krisztus vezette Pétert Rómában végső útjára, a keresztrefeszítésre. Őt egyébként fejjel lefelé feszítették keresztre. Néró és felésége, Poppea szórakoztatására Kr. u. 64-ben Rómában feszítették meg egy szörnyűséges éjszakán. Hasonlóságok vannak II. János Pál és Szent Péter között. II. János Pálnak is megvannak a maga hibái. Voltak tévedései, de sohasem vált eretnekké. Tévedéseivel bátorított eretnokségeket, Isten megbüntetheti ezért. Isten segítse őt. Talán még keresztre feszítik! Nem tudom, Isten hogyan fogja őt megítélni. De tudom, hogy ő a pápa. Mi ismerjük hitünket, és erre emlékeztetnünk kell őt. Néha botladozik a cselekedeteiben, amit számításba kell vennünk, de ez nem jelenti azt, hogy alkalmatlan a hivatalára.

Bernard: Van még egy kérdésem erről a páparól. A médiában megjelenő hírek szerint talán visszavonul. Mégis, pápák mióta vonulnak vissza?

Martin atya: Pápák sohasem vonultak vissza. Mostanáig sohasem beszéltek a pápa nyugdíjazásáról. Megmondom, mi rejlik a visszavonulásról szóló szövegek mögött. A

²¹ Uralkodásának vége felé, 2000-ben a Hittani Kongregáció kiadta a „Dominus Iesus” nyilatkozatot Jézus Krisztus és az Egyház egyetlen és egyetemesen üdvözítő voltáról.

dolog nagyon egyszerű. Az Egyházban vannak emberek, olyan magasan, mint a bíborosok, és olyan alacsonyan, mint a laikusok, akik nem szeretik II. János Pál pápát. Vannak az Egyházon kívül is emberek, akik nagy akadálnak tekintik őt. Hadd mondjam el egyikét azoknak a nagy problémáknak, amiket ő okoz a világ vezetőinek. Nixon elnök az 1970-es években egy elnöki direktívát tett közzé, a National Security Measure (NSM) 400²² megnevezéssel. A rendelet szerint a harmadik világ tizenhárom országában a születésszabályozás stratégiai jelentőséggel bírt az Egyesült Államok számára. Ha az Egyesült Államok kormánya kijelenti, hogy egy intézkedés stratégiai szükségszerűség, az azt jelenti, hogy a kormány szerint az Egyesült Államok nem létezhet nélküle. Az életben maradáshoz van szüksége rá. Az egyik stratégiai szükségszerűség számunkra, hogy legyenek atomfegyvereink, és hogy képesek legyünk azokat használni. Ezek a fegyverek stratégiai szükségszerűek a túlélésünkhöz. Nixon elnök végrehajtási utasítása kötelezővé tette az Egyesült Államok számára, hogy abban a tizenhárom országban dollár milliárdokat költson születésszabályozásra. Azóta még újabb országokat is felvettek erre a listára. Nixon után minden elnök megerősítette ezt az elnöki utasítást. Viszont a pápa ellenzi a születésszabályozást. Ez egy háborús kihívás! Mivel az Egyesült Államok kormánya korlátozni akarja a népességet, háborús aktusnak tekinti a pápa születésszabályozással szembeni állásfoglalását. Az Egyesült Nemzetek finanszírozza a születésszabályozást, hogy korlátozza a világ lakosságának nagyságát. Azt mondják, hogy túl sok ember van. „Nem tudjuk etetni őket! El fognak pusztulni! Harcok lesznek!” Ezért a pápát a születésszabályozással szembeni állásfoglalása az Egyesült Államok kormánya és az ENSZ ellenségévé teszi.

Tételezzük fel, hogy egy olyan ellenség van a nemzetközi szinten, amely stratégiai fenyegeti életben maradásunkat. Mit teszünk? Háborút kezdünk. Esetleg meg is gyilkoljuk az ellenséget. II. János Pál pápa ellen már volt is egy sikertelen gyilkossági kísérlet. Azt hiszem, most találtak egy könnyebb utat arra, hogy megszabaduljanak tőle. „Bírjuk rá, hogy lemondjon.” Most kieresztik a lemondásról szóló cikkeket, mint a kísérleti léggömböket. „A múltban a pápák megbetegedtek. Gyengélkedtek, nem tudtak kormányozni, és az Egyházban zűrzavar keletkezett. Szükség van egy törvényre, amely kimondja, hogy a pápának 75 éves korában le kell mondania. Minden püspöknek le kell mondania, amikor eléri a 75. évét, és a pápa is egy püspök. Ő Róma püspöke. Miért ne kellene lemondania? A pápák is megöregednek és szenilisek lesznek. Tehát a pápa is nyugdíjba mehet. Ez a pápa visszavonulhatna a lengyelországi Częstochowába, vagy az olaszországi Monte Casinóba. Ott apostolkodhatna, és Szentatyának nevezhetnék, bár mindenki tudná, hogy nem ő az uralkodó Szentatya. Ilyesmire vannak példák. Vannak visszavonult elnökök az Egyesült Államokban. Mindnyájuknak elnöki címe van. Ők már nem kormányoznak, de megkapják a tiszteletet. Visszavonultak és más hasznos dolgokkal foglalkoznak. De nem fecsérlik az időnket és pénzünket a dolgokhoz való elavult hozzáállásukkal. A pápa legyen fiatal és eleven, ha eredményes akar lenni.” Ezek az érvek, melyekkel támogatják a pápa nyugalomba vonulásának elméletét. Ezt a javaslatot szorgalmazzák az utolsó tíz esztendőben. Nemrég egy jezsuita pap írt egy cikket, amiben ez állt: „Remélem, hogy amikor a pápa betölti a 75. évét, tudni fogja, mit kell tennie.” Ez otromba módja annak, hogy: „Tűnj el, és hagyj békén minket! Vonulj vissza, ahogy minden normális ember.” Más cikkek is megjelentek, még Rómában is, amik felvetették, hogy kellene valami törvényes út, ami kötelezné a pápát arra, hogy egy bizonyos kort elérve leköszönjön. Ezek a cikkek azt javasolták, hogy legyen egy dokumentum, amit a pápa hivatalba lépésekor aláír, megígérve, hogy 75 éves korában lemond. Valójában a lemondás az egyedüli út, amely által ezt a jelenlegi pápát el lehet

²² Nemzetbiztonsági rendelkezés.

távolítani. Ez az egyetlen, amit tehetnek, ha csak nem akarják megölni. A biztosítási statisztika szerint a pápa hirtelen halála nem valószínű. Mint korábban mondtuk, statisztikai becslés szerint még hét-tíz évet élhet.

Bernard: Ez úgy hangzik, mintha a jezsuita pap, aki cikkében arra céloz, hogy a jelenlegi pápának vissza kellene vonulnia, szövetségben lenne az új világregend képviselővel, akik szintén szeretnék megszabadulni tőle.

Martin atya: Ezek természetesen mind egy húron pendülnek. Mindnyájuknak ugyanaz a célja. Még találkozniuk sem kell. Egyformán gondolkodnak. Ezek az emberek elvesztették a hitüket. Többé már nem hisznek a természetfölöttiben. Az Egyházat nem tekintik többé Krisztus misztikus testének. Többé nem hiszik, hogy az Egyház fő szerepe a lelkek felkészítése az örökkévalóságra. Nem! Nekik az Egyház eszköz ahhoz, hogy az emberiségnek lakóhelyet építsenek ezen a világon. Ez az eszme beszivárgott az egyházi gondolkodás főáramába a II. vatikáni zsinat utolsó napján, 1965. december 8-án, amikor VI. Pál pápa elmondta híres beszédét az Egyháznak a világban játszott szerepéről. Lényegében azt mondta: „Most belépünk a világba. Ezúttal a világ pártjára állunk. Ebben a világban akarjuk felépíteni az emberiség lakóhelyét.” Mégis mi történt az Egyház imájával, amelyik így szól: „Emeld föl értelmünket, ó Uram, hogy megvessük a földi dolgokat, és szeressük az égi dolgokat”? Mi történt azzal a gondolattal, hogy „in via”, vagyis úton vagyunk? Hogy csak átutazóban vagyunk ezen a földön. Ez nem a valódi otthonunk. Egy másik latin kifejezést használva, ez itt „via a termino”, azaz út az emberi lét végéig, ahol találkozunk a Szentháromsággal.

Bernard: De ha a pápa visszavonul, a pápaságot egy világi intézménnyé redukáljuk.

Martin atya: Akkor a pápa egy hivatalnokká redukálódik. Pontosan ez a céljuk! Ez egy szabadkőműves gondolat. Egy pogány cél. A pápa tudja ezt, mint ahogy 1978-ban is tudta, hogy mindennek vége. Uralkodásának kezdetétől fogva ez volt az elhatározása: „Nincs értelme azon dolgozni, hogy ezt a struktúrát megreformáljuk. El fog pusztulni.” A Szentírás egyik jelenetében Krisztus és tanítványai valahol Jeruzsálem városán kívül voltak, és megéheztek. Ennivalót kerestek, de minden kopár volt. Láttak egy fügefát, de nem volt rajta füge. Krisztus megátkozta. A meddő fügefához kapcsolódó példázat szerint a kertész, látván egy kopár fügefát, ezt mondja: „Kitépem ezt a fát gyökerestül, elpusztítom, elégetem, és egy újat ültetek helyette. Akkor majd lesz új termés.” Ugyanez igaz az Egyház struktúrájára is. Valamikor majd az Egyháznak más formája lesz. Kitérli a múlt bűneit, és helyreállítja a hagyományos hitet, amely a mi Urunktól és az apostoloktól származik. Tartok tőle, hogy sok szenvedésen kell keresztülmennünk, amíg odaérünk. Át kell esnünk a keresztre feszítésen, a temetésen és a feltámadáson, mielőtt odaérünk. Át kell vészelnünk azt is, ami jelen pillanatban történik. Segítse Isten azokat, akikben nincs hit, hogy fennmaradjanak. Az Egyház ellenségei tudják, hogy az egyházi struktúra torkát szorongatják. Sajnos meg fogják fojtani, és az ki fogja lehelni a lelkét. De tudjuk, hogy a katolikus Egyház egy más formában újra felemelkedik.

Bernard: Nézzünk előre. Róma éppen most engedélyezte a lányok ministrálását. Elégedettek lesznek-e a liberálisok és a feministák?

Martin atya: Ó nem, ó nem! Még sok minden jön. Itt van az egyházköziség új formája. Az Egyház szervezete, a fizikai, látható szervezete arra az elvre épül, hogy az egyházköziségek egyházmegyékbe tömörülnek, és azok mind Rómához kapcsolódnak. Ez az

Egyház szerkezete. A hatalom a pápától és a vatikáni kancelláriától lefelé áramlik a többi püspökhöz majd a püspök alá tartozó egyházközségekhez. Az Egyház alapegysége a plébánia, a plébánián belül pedig a család az alapegység. A család! Ez apából, anyából és gyermekekből áll.

Az új pasztorációs irányzat összekapcsolódik Amerika jelenlegi szocializációs törekvéseivel. Akár tudomásul vesszük, akár nem, a szocialista eszmék megvalósultak iskoláinkban, de máshol is, mindenütt. Az új lelkesítő teóriát ügyesen találják, de az valójában sátáni. Az újdonság az, hogy lelkesítő vezetőink lesznek, és mindegyik alá hat vagy tíz plébániát rendelnek. Az egyházközségek szerkezete is megváltozik, részben azért, mert nincs elég papunk ahhoz, hogy a hagyományos módon működjenek a plébániák. Könnyen lehet, hogy az egyházközség vezetője egy diakónus vagy diakonissza lesz.

Bernard: Jönnek a diakonisszák?

Martin atya: Igen, jönnek. Lesznek, sőt már vannak működő diakonisszáink, de egyelőre nem hívják őket diakonisszáknak. Bár nem hívják őket diakonisszáknak, egy diakónus hatáskörével rendelkeznek. Az új pasztorációs trend alapján ők kormányozzák az egyházközséget. Ők mondják meg a papoknak, hogy mikor mondjanak misét, miről beszéljenek, és milyen könyveket használjanak. Ők fogják irányítani a papokat. A papok megkapják a fizetésüket és a társadalmi biztosításukat, de laikusok irányítása alatt fognak állni.

Bernard: De nem fogja ez teljesen tönkretenni a papi munka jellegét?

Martin atya: Ez a cél! Ezeknek az embereknek a szemében a papság csak egy foglalkozás. Csak egy foglalkozás! Tudja, ezek nem hisznek többé abban, hogy amikor a pap keresztet vet valakire, és azt mondja „Én feloldozlak téged”, valóban felmenti a gyónót bűnei alól. Azt gondolják, ha gondolnak egyáltalán valamit, hogy mindezt az Egyház vagy a Szentlélek teszi. Ez tévedés! A pap valóban megbocsátja a bűnöket. Ő megbocsáthatja a bűneinket. Ezt nem ismételheterm elégszer. A pap megbocsátja a bűnöket azzal, hogy keresztet rajzol a kezével, és azt mondja: „Én feloldozlak téged”. Ezek az emberek sem hiszik, hogy amikor egy pap azt mondja: „Mert ez az én testem; mert ez az én vérem kelyhe”, akkor a kenyér és a bor valóban átváltozik. Nem, már nem hiszik. Számukra ez az egész csak hókusz-pókusz.

Bernard: Pedig a papi mivolt jellegzetessége a természetfölötti erő.

Martin atya: E nélkül nincs papság. Ezek az emberek nem hisznek egy természetfölötti papi erőben. Azt hiszik, hogy amikor összejönnek a hívek, és együtt imádkoznak, akkor ők lehozzák Krisztust az oltárra. Ez egy protestáns elképzelés. Tulajdonképpen az anglikán egyház konzervatív ága²³ sem hiszi ezt. Ők sokkal inkább katolikusok, mint a zsinati egyház legnagyobb része. Ez utóbbiaknál néha mise után ostyamaradványokat lehet találni a szemétben. Vannak olyan emberek, akik a tabernákulumot tisztogatva kidobják az ott őrzött szentostyát.

Bernard: Hallottam olyan eseteket, hogy a bort a mosdókagylóba öntötték.

²³ A VIII. Henrik által alapított anglikán egyház a XVII. században több ágra oszlott. A konzervatív ág, az ún. anglikatolikusok mind hittételeikben, mind liturgiájukban nagyon közel állnak a katolicizmushoz.

Martin atya: Persze, hogy a lefolyóba öntötték. Nem hiszik, hogy bármivel is több lenne, mint bor! Az új pasztorációs rendszer Seattle²⁴ püspökségben már javában működik, és hamarosan bevezetik a New York-i érsekségbe is. A papok kezdik érezni, hogy valami közeledik. Valami olyan történik velük, amiről szó sem volt, amikor a szemináriumba léptek, és úgy döntöttek, hogy papok lesznek. Ez a valami az új lelkipásztori rendszer, amely le fogja rombolni az Egyházat. Az Egyház lerombolása a cél. A terv a következő: „Bontsd le az Egyház intézményét, az átlagos ember szintjére süllyesztve illeszd bele a horizontális társadalomba, és akkor teljes lesz a béke. Jólét és egység lesz. Mindnyájan szeretni fogjuk egymást. Mindenki kölcsönös szeretetben él majd, mert valamennyien egyenlők leszünk. Senki sem tulajdonítja magának az igazságot, és nem mondja azt, hogy ide kell jönnöd, ha üdvözülni akarsz.”

Bernard: Szeretnék visszatérni arra, amit a horizontális egyház kapcsán mondott. A szupererő azért haragszik úgy a hagyományos latin misére, mert az a liturgia a függőleges dimenziót hangsúlyozza?

Martin atya: Igen, ezért nem tudják elviselni az úgynevezett trienti (vagy tridenti) misét²⁵. Tulajdonképpen ezt a liturgiát nem trienti misének kellene nevezni. Valójában nem is trienti, mert nem a trienti zsinat alakította ki vagy hagyta jóvá. Én inkább római misének nevezem. Nem tudják elviselni a római misét, mert teljesen különbözik minden mástól a föld színén, de különösen a novus ordo misétől. Teljesen más. A hozzáállás teljesen más. Az imák elrendezése, az azok mögötti szellem és a hit, amit képvisel, teljesen különböző. Ez az oka, hogy nem tudják elviselni a római misét, vörös posztó a szemükben. Néha még jó papok, apácák, világi férfiak és nők is ingerültek lesznek, amikor a római mise szóba kerül.

Bernard: Miért?

Martin atya: Méregbe jönnek, mert tudják, hogy ha a római mise igazi mise, és a novus ordo nem az, akkor nyakig ülünk a bajban. Van egy jó barátom, aki Ausztráliában él. Miután Róma úgy döntött, hogy megengedi a lányok ministrálását, felhívott. Teljesen össze volt zavarodva. Ő igazán hithű katolikus. Hű a pápához és Isten törvényeihez. Megtartja az Egyház erkölcsi tanításait, és amennyire csak tudja, jól neveli a gyermekeit. De zsinati katolikus. Ezt mondtam neki: „Barátom, a problémák messzire nyúlnak vissza.” Megkérdezte, hogy értem ezt. Rögtön védekező állásba helyezkedett. „Úgy értem, hogy 1965-ig nyúlik vissza. Sőt, még annál is korábbra. Téged az orrodnál fogva vezettek mindvégig, és most újra át kell gondolnod az egészet. Hosszú az út visszafelé, barátom.” Nagyon mérges volt rám, mert mindazokban az években nem Krisztus testét és véréét vette magához. Mindvégig olyan imákat mondott, amelyek valójában a katolikus imák elkorcsosult változatai voltak. Eltérítették őt attól a hittől, hogy a papok valóban egy vértelen áldozatot mutatnak be. Eltérítették attól a hittől, hogy a pap, amikor a kereszt jele mellett azt mondja „feloldozlak téged”, akkor valóban megbocsátja a bűnöket. Most vissza kell térnie a hagyományos hithez és gyakorlathoz. De mi a helyzet a gyónásaival? Volt köztük általános gyónás is, amit más katolikusokkal együtt csoportosan végeztek, és amit általános feloldozás követett. És mi a helyzet mindazokkal a novus ordo misékkal, amelyeken részt vett?

²⁴ Tengeri kikötő az USA nyugati partján, Washington állam legnagyobb városa.

²⁵ Ez a régi latin, vagy római szentmise, melyet V. Piusz pápa *Quam primum* kezdetű bullája rendelt el (1570. július 14-én). Mindvégig érvényben volt a II. vatikáni zsinatig.

Megkapta-e Krisztus testét és vérét ezeken a miséken? Most jött rá, hogy a legtöbbször nem. Legtöbbször kenyeret evett és bort ivott. És legtöbbször olyan prédikációkat hallgatott, amelyekből kimaradt a lényeg. Olyan prédikációkat hallgatott, amelyek sohasem szóltak a mennyről, a poklóról vagy a tisztító tűzről; sohasem szóltak a pápai tévedhetetlenségről; sohasem szóltak a Szűzanya szeplőtelen fogantatásáról vagy királynői méltóságáról, nem szóltak a világvégéről, és sohasem szóltak arról, hogy a gyermekeket egy bizonyos módon kell nevelni, és meg kell tanítani őket az imádságokra. Ma már tudja, hogy azok az évek elvesztek, soha nem lehet őket visszahozni. És akkor azt mondják neki, hogy vissza kell mennie. Ez őrijító egy büszke férfinak vagy nőnek. A zsinati katolikusok nagyon elégedett emberek. Valamikor régen nem lettek volna elégedettek a zsinati egyházzal, de úgy irányították őket, hogy most szeressék. Mindenkivel egyenlőnek érzik magukat. Úgy érzik, hogy a pap nem áll többé fölöttük. Úgy érzik, hogy ők az Egyház aktív résztvevői és valóban létrehozhatnak valamit. Most ezt kell nekik mondani: „Nem! Térdelj le!” A zsinati Egyházban azt mondták nekik: „Állj fel! Szabad emberi lény vagy.”

Bernard: Róma döntése a ministráns leányokról sok embert ráébresztett arra, hogy évekig egy új irányba vezették, anélkül, hogy észrevette volna.

Martin atya: Nagy átverés történt, és most az emberek rájönnek, hogy becsapták őket. Rászedték őket. Néhány évvel ezelőtt a hivatalomban ültem, és egy jól ismert, 88 éves ember látogatott meg. Sírt. „Malachi, most tudtam meg, hogy 1969 óta soha nem kaptam meg a mi Urunk testét. Nem halhatok meg így! Legalább egyszer magamhoz kell vennem az Úr testét. Hol találom meg?” Ez arra emlékeztetett engem, amikor Mária Magdolna megkérdezte a kertészt: „Uram, ha te vitted el, mondd meg, hova tetted, hogy elvihessem magammal.”²⁶ A férfi arcán lehetett látni a fájdalmat. Tudtunk segíteni rajta, és azóta meghalt. Biztos vagyok benne, hogy üdvözült, mert tiszta lelkű ember volt. Sokan most kezdik felfogni, hogy egy nagy kérdőjellel állunk szemben. Vagy a ministráns leányok engedélyezése rendben van, és semmi sem számít már, mert ha ezt megváltoztatták, akkor mást is megváltoztathatnak, vagy pedig ez csak egy darabja a nagy átverésnek, és sok esetben ez az utolsó csepp a pohárban. Az emberek ráébrednek, hogy valami búzlik. Valami nincs rendben Rómában. Péter láncra van verve.

Bernard: Most, hogy Rómáról beszélünk, egy kérdésem van az Ecclesia Dei Pápai Bizottsággal²⁷ kapcsolatban. Több esetet is ismerek, amikor az Egyesült Államok konzervatív katolikusainak problémái voltak a püspökeikkel, és segítséget kértek az említett bizottságtól. Az eredmény az volt, hogy semmiféle segítséget nem kaptak. Mi történt az Ecclesia Dei Bizottsággal?

Martin atya: Mindenekelőtt meg kell értenünk néhány dolgot az Ecclesia Dei Pápai Bizottsággal kapcsolatban. Ezt a bizottságot biztonsági szelepnek szánták, hogy az embereket eltérítse a Lefebvre érsek és a Szent X. Pius Papi Testvériség Társasága támogatásától. Kezdetből fogva ez volt az egyetlen célja. Most egy kicsit jobban kitérültek. Innocenti bíboros²⁸, akinek a gondjaira volt bízva az Ecclesia Dei, egész egyszerűen azt mondta: „Reméljük, felügyeletünk alatt véget ér és meghal az Ecclesia Dei. Reméljük, hogy véget

²⁶ Lk 24,26.

²⁷ Latinul: Pontificia Commissio Ecclesia Dei. A II. János Pál által 1988-ban létrehozott bizottság, amelynek célja a Lefebvre bíborost követő konzervatív katolikusok gondozása volt.

²⁸ Antonio Innocenti (1915–2008) olasz katolikus püspök, a római Kúria és a vatikáni diplomácia jelentős személyisége.

vethetünk ennek a fiaskónak.” Ezt mondta! Látnunk kell, hogy Róma nagy hatalma eddig a pontig az a képessége volt, hogy mindenkin túl tudott várni. Várni és várni. Elviseli a megaláztatást. Visszautasítják, megsértik, kirabolják és megostorozzák. De képes mindenkit túlélni. Róma szembekerült a hunokkal, a vandálokkal, a franciákkal, a németekkel és az oroszokkal. Mindezekkel szemben kivárta az idők változását, és még mindig áll. Róma túlélte minden eretnekséget, az ariánusoktól kezdve a protestánsokig. Ma a protestantizmus elszíntelenedik, a protestáns egyházak széthullanak, de Róma még mindig áll. Most is abban reménykednek, hogy kivárják a változást. Ezúttal azonban van egy különbség. A korrupció ott van az Egyházban, a hierarchiában és a bürokráciában. Most Róma maga is korrump. Az ember nagyon könnyen elveszíti a Rómába vetett hitét.

A baj az, hogy az Ecclesia Dei nem szolgál többé jó célokat. Az Egyesült Államokban körülbelül 20 ezer egyházközség van. Ezek közül csak mintegy 100-ban van római mise. Ez elenyésző. Az Ecclesia Dei segített néhány katolikusnak, de szinte semmit nem változtatott az általános helyzeten. Semmi változás nem történt. A novus ordónak ugyanaz a régi, öreg taposómalma működik. A római misét még mindig sikeresen szorítják ki a templomokból. Sok ember kezd rájönni arra, hogy egy igazi liturgia évszázadok alatt, fokozatosan fejlődik ki, és a hívők szükségleteit szolgálja. A novus ordo mise egy koholmány. Zárt ajtók mögött utálatos kis emberek állították össze, és egy gyenge pápa segítségével becsempészték az Egyházba. Az új mise balul ütött ki, és számos hamis tételt hirdet. Még érvényes szertartássá tehető, ha gondot fordítanak rá és megtisztítják, és kiszűrik belőle a tévedéseket. De akkor sem egyenlő a római misével, és soha nem is lesz az.

Az Ecclesia Dei haszna mindenki számára megszűnt. Senki sem hisz benne többé, kivéve azokat, akik nem tudják, mi történik. Van egy alapvető probléma, amit közölnünk kell mindenkivel, aki figyel ránk: nagyon nehéz egy jó katolikusnak beismerni azt, hogy az Egyház, ahogy azelőtt ismertük, a pápától a helyi plébánia papjáig a múlté, és soha többé nem lesz olyan, mint volt. Az Egyház hajdani ereje soha nem fog visszatérni ebbe a rendszerbe.

Tételezzük fel, hogy valaki Kr. u. 120-ban kiköt Alexandriában, leszáll a hajóról, és megkérdez egy városlakót, aki ott áll, és a napon sütkeznek: „Hol vannak itt a katolikus templomok?” Az így válaszol: „Miről beszél?” Abban az időben nem volt látható katolikus Egyház. A föld alatt volt. Ha az idegen tovább sétálna a városban, és utcaseprőkkel, rabszolgákkal és halászokkal beszélne, találna néhány embert, akik tudják, merre van a templom, mivel ők is tagjai. Egy kicsi helyre vinnék, talán a föld alá, ahol egy püspök vagy egy pap kenyeret és bort szentel, és megbocsátja a bűnöket. Abban az időben ez volt az Egyház.

Bernard: Úgy gondolja, hogy visszajönnek azok a napok?

Martin atya: Ó igen! Már azokban a napokban élünk. Az emberek nehezen értik meg, hogy az igazi egyház most a föld alatt van. A hivatalos egyház csak homlokzat, amit Jézus elhagyott. Számptalan tévedésével – amilyen az abortusz, fogamzásgátlás, homoszexualitás, válás és fajtalankodás – a saját testét eszi. A gyermekeket imádság, útmutatás és áhítatos misék nélkül nevelik fel. Ennek eredményeként ezek a gyerekek elromlanak. A hivatalos Egyház hűséges tagjai nem veszik észre a pusztulást, ami végbemegy, mert rászédtek őket, hogy azt az utat kövessék. A legtöbben nem ismernék el a pusztítást, még ha elmagyaroznák is nekik. Sok jó és középutas egyházközségi papot és monsignore-t ismerek. Visszahúzódnak, amikor ezt a képet festem nekik az Egyházzal. Ezt kellene mondanunk nekik: „Nézze Atyám! Nézze Monsignore! Mindennek vége! Vegyük észre, hogy amit teszünk, csak a Titanic székeinek átrendezése. A hajó el fog merülni. Már süllyed. Valami mást kell csinálnunk.” És ez az, amit a pápa tesz: egy földalatti egyházat hoz létre, ahol az emberek őszintén hisznek, és

várják, hogy a hosszú, hosszú éjszaka véget érjen. Meg kell érteni, hogy éjszaka van, és nincs belőle kiút.

II. rész: A rendszer csődje

Bernard: Az előbbi interjúnk vége felé a liturgiáról beszéltünk. Milyen hatással van a laikusokra, ha az egyházközségben a liturgia állandóan változik?

Martin atya: Pontosan az a hatása, amit az embernek az örökös változás mindig okoz. Az életünkben mindig van egy alapvető rutin, amit minden nap végigcsinálunk. Ezen a rutinon belül lehetnek variációk, de ha állandóan nagyobb változások történnek a rutinban, akkor elveszítjük önmagunkat. A gyermekeink sem fognak ránk ismerni! Senki sem ismer meg minket. Ha az élet állandóan változik, akkor nem tudjuk, mire számíthatunk. Ez a helyzet háború idején. Emlékszem, hogy a második világháború alatt félelmetes volt a pusztítás, amikor a városokat, az utcákat, a házakat lebombázták. A rombolás egyik hatása az volt, hogy az emberek nem ismertek magukra többé, mert életükből eltűnt a rutin.

Valami hasonló dolog történik az imával. Tegyük fel, hogy az Istenhez szóló imáimban használt gesztusok és szavak állandóan és lényegesen változnak. Ha ez elég hosszasan történik, összezavarodom. Mindnyájan rutintól függünk. Alapvető rutintól! A gyermekek, a felnőttek rutintól függenek. A házasságok rutintól függenek. Minden ember rutintól függ. Ma van valami folytonos változás, amely szándékos, és az a célja, hogy állandóan új területekre tévedjünk, egyre távolodva a katolicizmus alapjaitól. A legújabb ilyen terület például a kópírás használata. Ez egy új módszer annak meghatározására, hogy milyen ember valaki. Ezt most a jezsuiták és a ferencesek szorgalmazzák a plébániákon. Ezt ajánlják a keresztút, a missziók vagy a lelkigyakorlatok helyett. Ezzel a módszerrel az ember négy kezdőbetűt kap a neve után, amelyek leírják a jellemét. Ez a módszer megmondja, milyen legyen a jövőbeli házastársa, és hogyan viselkedjen bizonyos körülmények között. Megmutatja a résztvevők indulatait, gyengeségeit és erősségeit. Ez pszichológiai profilalkotás. Ez az, amit most például a tízparancsolatról, az irgalmasság testi cselekedeteiről, vagy az Egyház vallási dogmáiról szóló szentbeszéd helyett kínálnak. És ezt a pszichológiai profilírozást jövőre felváltja majd valami más, ugyancsak pszichológusok által kitalált hóbort.

Ma az Egyházban folyamatosan történnek változások. A misének új kánonjai és különféle új imái vannak. Új utakon járnak. A novus ordo mise nagy kreativitást tesz lehetővé. Szó szerint, el lehet mondani a novus ordo misét rövidnadrágban. El lehet mondani bermuda shortban és pulóverben. Nem követelmény, hogy a dolgokat egy bizonyos módon végezzük el. A megengedett variációk száma óriási. Ezek a változások, a rutin hiánya, az állandó énekek hiánya a hit pusztulását eredményezi. Például ha a nemzeti himnuszt minden negyedik vagy ötödik évben megváltoztatnák, gondolja, hogy az emberek átérzéssel énekelnék? Tiszta képük lenne az országukról? A himnusz az országot magát tiszteli meg. Ugyanazokat a szavakat ismétli. Mindenki ismeri ezeket a szavakat, amelyek felidéznek az ország múltját. A himnusz szavai emlékeztetnek minket arra, hogy kik is vagyunk.

Bernard: Ha megváltoztatjuk a himnusz szavait, az emberek nem tudják, mit jelent nekik a haza.

Martin atya: Így van. Ha állandóan változtatjuk a himnuszt, hamarosan nem is jelent semmit. Ugyanez igaz a zászlóra is. Vannak dolgok, amiknek változatlanok kell maradniuk. De a hálózat, amely el akarja pusztítani a római katolikus Egyházat, azt tűzte ki célul, hogy az embereket állandó összezavartságban tartsa és mindennek, ami a vallásban állandó, még az emléket is kitörölje a fejükből. El akarják tüntetni! Az Egyház ereje mindig abban állt, hogy

egy megingathatatlan kőszikla volt, amely mindig ugyanazokat a szertartásokat végezte, ugyanazt a tízparancsolatot hirdette, és mindig ugyanazokat az erkölcsi szabályokat tanította, miközben ezeket a szabályokat az egyes korok szükségleteihez szabta. Ez volt a katolikus Egyház erőssége. Mára ezt az erőt teljesen aláásták! A stratégia az, hogy állandóan változásokat vezetnek be az emberek összezavarására, így azoknak külső irányadók tanácsaira lesz szükségük. Itt jelenik meg a Nagy Testvér árnyéka. Ma a Nagy Testvér mondja meg, mit gondolj, mit érezz, hogyan házasodjál, miként rendezd el az életed és hány gyermeked legyen. Sőt, a Nagy Testvér még azt is megmondja, hogyan imádkozzál.

Bernard: A múlt évben az Egyesült Államokban megkísérelték, hogy megváltoztassák a zsolttároskönyvet és a szertartáskönyvet. Ez a próbálkozás meghiúsult.

Martin atya: Igen, megakadályozták. Végre sok püspök és pap rájött, hogy itt sötét erők működnek, ezért útjukat állták ezeknek a kísérleteknek. Ezt megállították, de újra meg fog indulni a támadás, csak más módon.

Bernard: Talán ez lehetett az egyik oka annak, hogy a női ministránsokkal kapcsolatos római döntés néhány embert meglepett. Amikor a zsolttároskönyvben és a szertartáskönyvben javasolt változtatásokat meggátolták, a hívők némelyike azt gondolhatta, hogy végre némi stabilitás állt be a zsinati Egyházban. És akkor valami más változás történt egy másik fronton.

Martin atya: Ráadásul itt van ez az új egyházközségi szerkezet, amelyről korábban beszéltünk már. Ebben az új plébániai rendszerben a pasztorális vezető a papi feladatokból is átvesz néhányat. Ezzel alapjaiban változik meg az Egyház szerkezete. Végtelen sok tervük van, dolgoznak tovább, mert a céljuk a dolgok megváltoztatása. A céljuk az Egyház szerkezetének megbontása.

Van valami, amit már említettünk, de meg kell ismételnünk. Ha megnézte volna az Egyházat 1950-ben vagy 1960-ban, azt találta volna, hogy a szerkezete valójában egészen egyszerű. Róma volt a központ. Ebből a központból indultak ki a kommunikációs vonalak, amiket csatornáknak is lehet tekinteni. Ezeket keresztül áramlottak ki Rómából az utasítások, rendelkezések, határozatok, könyvek és tanítások, és visszafelé Rómába a buzgalom, engedelmesség, adományok és missziós erőfeszítések. A II. vatikáni zsinat megváltoztatta ezt az elrendezést. Minden országban legalább egy új központot hozott létre. Ezek az új csomópontok önállóan léteznek, és semmiben sem függnék igazán Rómától. Önállóan működnek, megvannak a maguk bizottságai, konferenciái és szervezetei. Vannak náluk püspöki testületek, papi testületek, apácák testületei, papi szenátusok, katolikus nőszervezetek, apácák szervezetei, papi szervezetek, püspöki szervezetek, és így tovább.

Bernard: Mindezekkel a bizottságokkal és albizottságokkal az Egyház élete nagyon bonyolult lett.

Martin atya: Bizottságok vannak mindenütt. Valahányszor tenni kell valamit egy egyházközségben, máris alakul egy bizottság. Valahányszor tenni kell valamit egy egyházmegyében, a püspök létrehoz egy bizottságot. Az új bizottságban laikusok, apácák és papok vannak. Így az egész világon regionális központok jöttek létre. Ezek a központok egyáltalán nem működnek együtt. A pápa központja csak egy a többi között, Róma maga elszigetelt, ahova beszívárgott az ellenség, és többé nem ő irányít. Ma a pápáé csak egy hang a sok között.

Bernard: Vagyis a pápa nem tud mindenről, ami Rómában történik.

Martin atya: Nem tudhat mindent, ami Rómában folyik. Egyszerűen nem. Az a baj az emberekkel, hogy amikor Rómáról beszélnek, elmondják, hogy a pápának ezt kellene tennie, meg azt kellene tennie. Pedig ha éltek és dolgoztak volna Rómában, akkor tapasztalták volna, hogy egy nyulaskert közepén vannak, vagy egy méhkaptár közepében. Rómában vannak bizottságok és csoportok és szakértők és minisztériumok és missziók, amelyekről a pápa nem is tud. Még a létezésükről se tud, még kevésbé ismeri az ott dolgozó embereket. Egyszerűen nem áll módjában, hogy mindezeket megismerje. Még akkor is, ha minden nap meglátogatna egyet, nem jutna a végére egy esztendő alatt sem. Ha pedig a pápa minden idejét azzal töltené, hogy ezeket a helyeket és embereket meglátogassa, az Egyház többi részében zűrzavar keletkezne, mert semmi figyelmet nem tudna szentelni egyéb feladatainak. Ennek tetejébe sok magas rangú egyházi ember, akik a kongregációkat vezetik, erős ellenszenvvel viseltetnek a pápával szemben. Jó, ha van öt bíboros Rómában, akik válságos helyzetben támogatnák a pápát. A többi bíboros erősen független gondolkodású. Ott vannak azután a megrögzött öreg bíborosok, mint Ciappi²⁹ és Oddi³⁰ kardinális. Ők Rómában akarnak maradni. Nyugdíjasok és nem akarnak vidéken élni, vagy Firenzébe visszavonulni, sem a szülőföldjükre visszaköltözni, vagy unokahúgaikkal és unokaöccseikkel élni, vagy az öregek otthonában végezni. Meg akarják tartani római lakásukat. Tudják, hogy az a lehetőség, hogy Rómában maradjanak, nem csak a mostani pápától függ. Tudják, hogy mivel az nemsokára meg fog halni, kedvében kell járniuk a hatalmon lévőknek, akik viszont nem szeretik a jelenlegi pápát.

Bernard: Vessünk egy pillantást egy másik Rómával kapcsolatos dologra, és lássuk, hogy a tanulsága általános érvényű-e. Róma nemrég egy konzervatív püspököt nevezett ki a svájci Chur egyházmegye élére. Az új püspök rendet akart csinálni az ott uralkodó zavaros helyzetben. Ez tiltakozást szült. Akkor Róma két liberális segédpüspököt nevezett ki a konzervatív püspök ellensúlyozására. Talán háború folyik Rómában? Azt mutatja ez a helyzet, hogy egymást semlegesítő pártok vannak Rómában?

Martin atya: Van egy fő frakció, amelyik pápa ellenes. A probléma ott van, hogy az emberek azt gondolják, hogy a pápa nevezi ki a püspököket. Pedig nem így van. A pápa aláírása csak egy a sok közül a végső dokumentumon, amelyik Bernard Janzent³¹ Zürich püspökévé nevezi ki. Az ő aláírása csak egyike a – mondjuk – öt aláírásnak. Néha a pápa nem is tud a kinevezésről, amíg ki nem hirdetik. Nem is tud róla. II. János Pál nem vesz minden ügyet a kezébe. Nem erőssége a kormányzás. Még azokat a dolgokat sem tudja, amiket tudnia kellene. Az a baj, hogy túl sok minden van, amit tudnia kellene. Hogyan kezelje például a madagaszkári kinevezéseket? Nem ismeri Madagaszkárt. Nem tud a kinevezésekről, amelyek az írországi Kerrybe vagy Nebraskába szólnak. Nem tudhat mindent a kinevezésekről, mint ahogy nem tudhat mindent arról sem, ami Rómában történik. Nincs ideje, hogy végigjárjon minden egyházmegyét. És a pápa nem ismer minden püspököt. Azok viszont jönnek őt meglátogatni. A püspökök eljönnek Rómába az ad limina³² látogatásokra. Az ad limina látogatást a püspököknek minden öt évben le kell róniuk a pápánál, hogy beszámoljanak az egyházmegyéjük helyzetéről. A vizit alkalmával a püspök rózsás képet fest a pápának mindarról, ami a püspökségében történik, aztán hazamegy, és az ellenkezőjét teszi annak,

²⁹ Mario Luigi Ciappi, (1909–1996) olasz katolikus püspök, kardinális, öt pápa személyes teológusa.

³⁰ Silvio Angelo Pio Oddi (1910–2001) olasz katolikus főpap, a vatikáni diplomáciai szolgálat tagja és a Klérus Kongregációjának vezetője.

³¹ Bernard Janzennek, a jelen interjú készítőjének nevét használja példaként Martin atya.

³² ad limina szó szerinti jelentése: a küszöb.

amit a pápának mondott, hogy tenni fog. Mit tegyen a pápa? Hívja vissza a püspököt, és mondja neki, hogy hazudik?

Bernard: Különös helyzet alakult ki Kanadában, ahol egy teológus írt egy cikket, amelyik erősen megkritizálta a *Veritatis Splendor* című pápai enciklikát.³³ És ezt a teológust most egyházmegyei püspökké nevezték ki!

Martin atya: Hát igen. Azok tették oda, akik nem szeretik II. János Pált. Megvan az erejük ahhoz, hogy kinevezzenek egy püspököt. Ilyen fajta püspökök mindenhol vannak. New York államban van egy segédpüspök, aki azt mondogatja, hogy a jövő Egyházában nem lesz sem pápa, sem püspök, sem papok. Mégis megmaradt segédpüspöknek, mert védi őt a hálózat. Háború van a csomópontok és Róma között. A csomópontok Róma ellen harcolnak. Azt akarják tenni, ami nekik tetszik, mindenféle beavatkozás nélkül. Amikor néhány évvel ezelőtt felvetődött az *in vitro* megtermékenyítés³⁴ kérdése, egy kanadai egyházi ember felhívott engem ezzel kapcsolatban. Megkérdeztem, hogy konzultált-e erről Rómával. Az illető egészen kijött a sodrából: „Mi nem fordulunk Rómához ilyen dolgokkal. Függetlenek vagyunk!” Ezek az egyházi emberek nem akarnak Rómával konzultálni. Nem akarnak Ratzinger bíborossal³⁵ beszélni, aki az Egyházban az erkölcsi kérdések fő tekintélye. Rómától teljesen függetlennek tekintik magukat. Minden kérdésben harcba szállnak Rómával. Rómának minden tényleges hatalma megszűnt. Elméletben övé a hatalom, de a gyakorlatban nem. Róma azért veszítette el a hatalmát, mert a püspökök maguk pápaság-ellenesek. Nem akarnak többé egy abszolút hatalommal rendelkező pápát, aki igent vagy nemet mondhat. Ezt nem akarják többé. A pápák maguk, XXIII. Jánostól kezdve, támogatták a pápai hatalom csökkentésének ezt a folyamatát. A modern Egyház egyik legostobább kijelentését XXIII. János pápa tette az 1962. október 11-én elhangzott megnyitóbeszédében. Lényegében ezt mondta: „Anyánk, az Egyház, valamikor régen megbüntette azokat, akik megszegték törvényeit. Ma tudjuk, hogy ha az embernek feltárják az igazságot, és ő megérti, önként engedelmeskedni fog neki.” Volt még egy pápa, aki valaha is mondott a valóságtól ennyire elrugaskodott dolgot?

Bernard: El tudja képzelni, mi történe, mondjuk a családomban, ha azt mondanám a gyermekeimnek: „Tegyétek, ami nektek tetszik, de bármit csináltok, nem kaptok érte büntetést. Bízom abban, hogy mindig helyesen fogtok cselekedni.” Ha én ilyet mondanék, káosz lenne a családomban!

Martin atya: Így van! Pontosan ez történik az Egyesült Államok iskoláiban. A rosszul viselkedő tanulókat nem büntetik meg. És ez történik a bűnözőinkkel is. Tudják, hogy letartóztatásuk után 24 órával ismét szabadlábon lesznek. Az eretnekek meglövegolják XXIII. Jánosnak ezt a kijelentését. Volt egy nagyon különös esetünk Rómában, amikor ott voltam. A Gregoriana Egyetem³⁶ könyvtárosa észrevette, hogy az *Encyclopædia Britannica* kötetei, egyik a másik után, eltűnnek. Ez baj volt, mert ezek a könyvek igen drágák. A könyvtáros tehát felszerelt egy kamerát, és elkapta a diákot, aki lopta a könyveket. Bementek a

³³ Az Egyház erkölcsstanának alapvető kérdéseiről szóló pápai megnyilatkozás, melyet 1993. augusztus 6-án adtak ki.

³⁴ „in vitro” (üvegben). Eljárás, amelyben a petesejtet és a spermát az emberi testen kívül egyesítik.

³⁵ Joseph Aloisius Ratzinger (1927–) német teológus-pap, a katolikus egyház feje 2005 és 2013 között XVI. Benedek néven. Az interjú idején a Hittani Kongregáció prefektusa.

³⁶ Gregoriana Pápai Egyetem, avagy Pápai Gergely Egyetem (latinul: *Pontificia Universitas Gregoriana*) egy római egyetem, amelyet 1553-ban Loyolai Szent Ignác és Borgia Szent Ferenc alapított.

szobájába, és megtalálták a hiányzó köteteket. Tudják, mit mondott nekik a diák? „Rendben, tegyék a kötetet a nyakamra, és büntessenek meg, ha akarnak.” Nem volt lelkiismeret furdalása a könyvek miatt, nem tekintette erkölcsi kérdésnek! Csak éppen nem a szabályoknak megfelelően cselekedett. Semmi tisztelet nem volt benne a törvény iránt. Amint eltöröljük a büntetést, minden összeomlik. Amikor azt hisszük, hogy mindent megúszhatunk, nem lesz semmi tisztelet bennünk a hatalom iránt. Ma már semmi tisztelet nincs Róma iránt. Róma nem büntet meg senkit. Kit fog Róma megbüntetni? Hogy tudna megbüntetni egy püspököt? Hogyan tudja megbüntetni Richard McBrient? Hogyan tudja megbüntetni Charlie Currant? Ezeket az embereket a saját püspökeik támogatják! Olyan sok eretnek van, és valamennyien köztiszteletben állnak.

Bernard: Olyan sok ellenzéki van, akiket meg kellene büntetni!

Martin atya: A körülmények nem engedik. Ezek az esetek, amelyeket említettünk, alátámasztják azt a tényt, amiről folyton beszélek. A pápa 1978-ban látta, hogy mindennek vége. Látta, és azt mondta: „Nem vesztegetem az erőmet, hogy megpróbáljam helyrehozni a dolgokat, mert nem vagyok rá képes. Lehetetlenség. Isten visszavonta kegyelmét. Megvonja védelmét ettől a földi szervezettől. Isten megverte, ezért megszűnik létezni. Valami mást fogok csinálni.” Ez volt II. János Pál pápa hozzáállása a helyzethez.

Bernard: Itt van egy másik nagyon zavaros helyzet. Remélem, meg tudja világítani. A múlt évben hat, állítólag kiközösített amerikai katolikus Rómához fellebbezett.

Martin atya: Ezek honoluluiak voltak.

Bernard: Úgy van. Megnyerték a fellebbezést. Róma megsemmisítette a kiközösítésüket.

Martin atya: Úgy van.

Bernard: Most pedig azt olvasom az újságban, hogy ezt a hat katolikust büntetésből esetleg eltiltják a szentségektől.

Martin atya: Ez egy másik példája a jelenlegi római adminisztráció galádságának. Ebben az esetben a tettes egy Agostino Cacciavillan³⁷ nevű férfi, a pápa személyes washingtoni képviselője. Ő Róma apostoli követe Washington, D. C.-ben, és jó barátja a honolulu Ferrario³⁸ püspöknek. Ferrario püspök kiközösített hat embert, akik mindegyike jó katolikus. Ezek az emberek kitartóan bíralták Ferrariót az egyházmegye kezeléséért, valamint a homoszexualitással szemben tanúsított toleranciájáért. Tehát kiközösítette őket. Mind a hatot! Azok fellebbeztek Rómához, ahol meghallgatták az ügyüket, és arra a következő döntésre jutottak: „Ezek a kiközösítések teljesen jogtalanok. Ezek a katolikusok tiszteletben tartják az Egyház törvényeit, a püspök az, aki nem ezt teszi. Ezért e kiközösítések mindegyike semmis. Ez a hat ember jó katolikus.” Róma ezt az üzenetet, ahogy ezt tenni szokta, apostoli delegátusával küldte el. Az Egyesült Államokban Róma apostoli delegátusa Cacciavillan érsek. Ő magához vette Rómából a levelet, és a következő üzenettel egészítette ki Ferrario püspök számára: „Ezt a hat katolikust egyházi tilalom alá helyezheted, mert arcátlanok, nem tartották tiszteletben a szavadat, és támadtak téged.” Az apostoli delegátus ezt az üzenetet

³⁷ Agostino Cacciavillan (1926–) olasz főpap, vatikáni diplomata.

³⁸ Joseph Anthony Ferrario (1926–2003) Honolulu római katolikus püspöke az 1982–1993 években.

mint Róma válaszát küldte el, úgy tett, mintha ezt kapta volna Rómából. Egyébként egyházi tilalom alatt lenni azt jelenti, hogy az ember nem veheti magához Krisztus Testét, nem hallgatják meg a gyónását és nem kötik meg a házasságát, azaz számára tilos az Egyház valamennyi szolgálatával élni, amíg ki nem egyezik az Egyházzal. Aztán valaki Rómába ment, és megkérdezte: „Ez volt az ítélet? Hogy ezt a hat katolikust egyházi tilalom alá kell helyezni?” Róma soha nem mondta ezt. Cacciavillan azt az üzenetet azért csatolta a levélhez, hogy kimentse Ferrario püspököt kényelmetlen helyzetéből. Ez a szokásos galádság, amit a római hivatalosságok gyakorolnak. És Cacciavillan érsek elbújhatna szégyenében.

Bernard: Mi a pápai nunciusként vagy apostoli delegátusként említett személy valódi szerepe? Ő mivel foglalkozik?

Martin atya: Elsősorban ő a pápa képviselője az állammal szemben. Másodsorban ő a pápa képviselője az illető ország püspökeivel szemben. Bárki kapcsolatba léphet az apostoli küldöttel, de ne hívja ezt a Cacciavillan nevű érseket. Ámbár, elméletileg bárki felhívhatja őt, vagy küldhet neki panaszos levelet. Panaszkozhat a püspökre vagy az egyházközség papjára, vagy a vallási helyzetre a püspökségben, vagy bármi másra. Ő a pápa képviselője. Körülbelül százan vannak szerte a világon. Diplomata. Van egy rövidhullámú rádiójuk, és állandó kapcsolatban állnak Rómával. A második világháború idején a kommunikációnak jelentős része folyt az apostoli küldötteken keresztül. Az iraki háború idején is hasonló volt a helyzet. Rómának volt Bagdadban egy embere, Monsignore Marian Oleś³⁹, egy lengyel prelátus, nagyon jó ember. Tudott kommunikálni a pápával, és elmondta neki, mi folyik ott.

Bernard: Ismerek kanadai eseteket, ahol a hívek szörnyű visszaéléseknek voltak tanúi az egyházközségükben. Megírták a pápai nunciust, és nem történt semmi!

Martin atya: Igen. Szégyen, amit a kanadai pápai nuncius és az Egyesült Államok apostoli delegátusa csinált. Ugyanez igaz Haiti apostoli delegátusára. A pápa képviselői sok helyen gyalázatosak. Szégyenletesek! Az érvelésük nagyon egyszerű. Cacciavillan érsek és a hozzá hasonlóak így gondolkodnak: „Fiatalabb vagyok, mint ez a pápa. Még élni fogok, amikor ő már halott lesz. Ha nem azoknak az oldalán állok, akik a következő pápát választják, vagy annak az oldalán, akit majd pápának választanak, kegyvesztett leszek.” Tehát a maguk érdekeit nézik. Emellett van még egy másik félelmetes, kemény igazság: a hit megfogyott a papságban. Bíborosok, püspökök és papok egész galériája bizonyítja tetteivel, hogy nincs már hitük. De akkor is, ha nem hisznek, nem adják fel az állásukat, mert akkor mihez kezdenének? Feladják a tagságukat egy elit klubban, amely méltóságot, értéket, kiváltságot és pénzt biztosít számukra, és olyan életstílust, amelyet másként nem engedhetnének meg maguknak?

Bernard: De nem a hit a ragasztó, amely az egész Egyházat összetartja? És a ragasztó hiánya nem magyarázat arra, hogy miért áll az Egyház hadilábon önnön magával?

Martin atya: Ezért mondta a pápa: „Eltűnt a ragasztó. A cement is eltűnt. Az épület romokban hever.” Ne feledjük, hogy az Egyház már VI. Pál pápa uralkodásának a végén romokban volt. Ez a pápa tizenöt szörnyű évig uralkodott. Pápasága alatt már dűledezett az Egyház. És ő nyomorúságában ilyeneket motyogott: „A sátán füstje behatolt az Egyházba.” Meg azt, hogy: „Mi, katolikusok, előbb utóbb csak elszórt maradványok leszünk a társadalom

³⁹ Marian Oleś (1934–2005) lengyel katolikus főpap, a diplomáciai szolgálat tagja a Vatikánban.

peremén.” Hihetetlen, hogy egy pápa ilyeneket mondjon! Nincs erő a szavaiban, nincs bátorság. Nincs bennük hit, csak annak az embernek a nyomorúsága, aki az egyik legrosszabb pápa volt a történelemben.

Bernard: Hogyan lehet megmagyarázni egy olyan főpap tetteit, mint a Los Angeles-i Roger Mahony⁴⁰? Ő tulajdonképpen aláaknázza a laikusok abortusz és homoszexualitás elleni harcát.

Martin atya: Mindez hit dolga. Mind e mögött a hit kérdése áll. Beszéljünk egy keveset a hitről. A legtöbb ember ajándéknak tekinti a hitet. És valóban ajándék. Vannak, akik úgy tekintik, mint valami születésnap ajándékot, mint egy tárgyat, egy nyakkendőt, egy pénztárcát, egy tollat. De a hit nem egy tárgy. Nem olyasmi, amit betesz az ember a zsebébe. A hit létünk egyik dimenziója. Élettapasztalatunkból tudjuk, hogy fizikai állapotunk, vitalitásunk nő vagy csökken egészségünktől, életkorunktól és körülményeinktől függően. Változik. Ez egy dimenzionális dolog. Ugyanez igaz a hitre is. Tegyük fel, hogy két szülő azt mondja, két gyereket akarnak, többre nincs szükségük. Ezzel, bizonyos mértékig, csökkent a hitük. Az ember cselekedetei befolyásolják a hitet. Az ember cselekedetei kikezdehetik a hitét. A hite egyre csökken, és végül oda jut, hogy nagyon kevés hite marad, éppen hogy csak katolikusként tartja magát. De a hit addig a pontig csökkenhet, amikor az ember már nem is katolikus. Ma sok ilyen katolikus van, mert nem követik az Egyház bizonyos tanításait. Például elválnak, vagy fogamzásgátlást használnak. Sok ilyen katolikus, aki nem követi az Egyház tanítását, tudja, hogy rosszat tesz, de nem tud változtatni rajta, és így a hite megcsappan. És ha a hit egy bizonyos ponton túl csökken, többé már nem is létezik.

A hittel kapcsolatban hangsúlyozni kell valami fontosat. Aki elvesztette a hitét, az nem is tudja, hogy elveszítette. Tegyük fel, hogy valaki fog egy embert, egy kulturált embert, és barbárrá alacsonyítja. Manapság ezt meg tudják csinálni. A náci meg tudták csinálni, a sztálinisták is a Gulágon. Az ember nem lesz tudatában annak, hogy barbárrá aljasították. Nem tudja, hogy megfosztották a kultúrájától. Ugyanez áll a hitre is. Aki elveszítette a hitét, az nem tudja, hogy elveszítette. Különben rohanna, mint az örült, hogy visszaszerezze. Tehát nem tudja, hogy elveszítette. Azt gondolja, hogy minden rendben van vele. És azt hiszi, hogy a másik, aki áldozatokat hoz a hite alapján, az bolond. „Miért legyen több gyereked, ha el tudod kerülni? Ne légy ilyen ostoba!” Az ember, aki így gondolkodik, elvesztette a hitét, de nem érzi, hogy elvesztette. A hit elvesztésének büntetése az, hogy nem tudjuk. Nem tudjuk! És ez igazságos büntetés, mert gyakran valamilyen tettünk miatt veszítjük el a hitünket. És nem nyerhetjük vissza úgy, hogy egyszerűen azt mondjuk: „Rendben, akkor most visszatérek az Egyházhoz.” Ő nem, a dolog nem így működik!

Bernard: Tehát egy bizonyos vakság van ebben az egészben.

Martin atya: A vakság a közepe az egésznek. Az ember nem tudja, hogy elveszítette a hitét. Egyszerűen nem tudja! Ránéz a másikra, aki katolikus szabályok szerint él, és azt mondja: „Micsoda barom! Még nem nőtt be a feje lágya.” A lelki vakság egyik példája Lord Palmerston híres kijelentése: „Szamár, aki ötven éves korán túl hisz Istenben!” A lord egyébként öngyilkos lett. Amikor valaki elveszíti a hitét, lelki vakság lesz rajta úrrá, amit nem is vesz észre. Általában lehetetlen meggyőzni azt, aki elveszítette a hitét. Ha valaki azt mondja neki: „Ezt nem kellene csinálnod!”, akkor azt gondolja, hogy az illető bolond. És ha valaki egyszer elveszítette a hitét, általában nem is nyeri vissza. A hitet nem lehet

⁴⁰ Roger Michael Mahony (1936–) amerikai katolikus főpap, Los Angeles érseke az 1985–2011 években.

egykönnyen visszaszerezni. Ez egy szörnyű dolog. Ha az ember egyszer elhajította a drágagyöngyöt, nem kapja egykönnyen vissza. Talán sohasem kapja vissza. És aztán egyenesen a pokolba megy, ha meghal!

Bernard: A hitét vesztett papság egy nagyon komoly kérdést vet fel. Tegyük fel, hogy egy egyházmegye püspöke vagy egy teológus, aki egy katolikus egyetemen tanít, elveszítette a hitét. Vajon megtartja-e hivatalát?

Martin atya: Nem kellene megtartania. De manapság mindenütt találunk ilyeneket. Ott találjuk őket a washingtoni Katolikus Egyetemen. Tanítanak ott papok, akik nem hisznek Krisztus istenségében. Ezek papok! Vannak főpapok, akik szintén nem hiszik ezt a hittételt. Tudjuk, hogy nem hiszik, de továbbra is hatalmon vannak. Miért? Azért, mert a római feletteseik ugyancsak elveszítették a hitüket. A papok, akik elveszítették a hitüket, támogatják egymást. Természetesen azonnal el kellene ezeket bocsátani. Nem kellene hatalmi pozíciókban megtűrni őket. Valakinek éberen örködni kellene afölött, hogy a vezető emberek valóban hívők legyenek. A régi Egyházban voltak ilyen örök, de XXIII. János ostoba kijelentése óta, mely szerint „Manapság bízunk az emberekben”, már nincsenek. Ez a lehető legneveletségesebb kijelentés volt. Gyakran önmagunkban sincs bizalmunk, akkor miért kellene másokban megbízunk? Az embereknek felügyeletre van szükségük, és ha hibáztak, felelősségre kell őket vonni: „Eltértetek a hittől, és vagy megjavultok, vagy mehettek. Ha elvesztettétek a hiteteket, imádkozzatok, hogy visszanyerjétek és visszatérhessetek hozzám, vagy távozzatok.” Némi fegyelemre van szükség, hogy a dolgok működjenek. De ebben a zsinati Egyházban minden megengedett.

Bernard: Ez úgy hangzik, mintha a híveknek saját maguknak kellene eldönteni, hogy kövessenek-e vagy sem egy bizonyos teológust. Egy ilyen döntésben támaszkodhatnak-e Rómára?

Martin atya: Nem, nem támaszkodhatnak. Nem lehet elmenni a plébánoshoz, a püspökhöz vagy Rómába, hogy megkérdezzük: „Mit tegyünk?” Nem fognak válaszolni. Valószínűleg maguk sem tudják, mi történik, vagy pedig ők is elvesztették a hitüket, és rossz tanácsot adnak. Az ellenkezőjét mondják annak, amit kellene. Sajnos, ez a helyzet. A mai világi híveknek az a nehéz, hogy magukat kell képezniük. A szülők is, akiknek gyerekeik vannak, és nevelniük kell őket, csak magukra számíthatnak.

Van egy új mozgalom a jó katolikusok között: katekizmusokat nyomtatnak ki, tanulócsoportokat alakítanak, hogy egymást oktassák. Részt vettem néhány ilyen csoport munkájában New Yorkban, Bostonban és Philadelphiában, levezetve néhány összeövetelüket. Könyveket vásárolnak. Megszereznek olyanokat, amelyeket már nem lehet kapni, és újranyomtatják őket. Ezek a katolikusok azt mondják: „Minket nem fognak ezek a modernisták oktatni. Nem erősítettek minket a hitben.”

Bernard: Vajon van annak oka, hogy Isten a családokat olyan helyzetbe hozta, amelyben önmagukra kell támaszkodniuk?

Martin atya: Nem ismerem Isten szándékait. Kétségtelen, hogy Krisztus radikális döntést hozott korunkról. És ez a radikális ítélet igen kemény. Valamikor régen, amikor nagyon fiatal voltam, sokkal nyugodtabb lehetett az ember bizonyos dolgokban, mert voltak biztonsági hálók mindenfelé. Ilyenek voltak a szüleink, a tanáraink, a közösség, még a rendőrség is.

Bernard: Az ember számíthatott rájuk, hogy eligazítják, ha letért az útról.

Martin atya: Ha melléléptek, felfogta őket a biztonsági háló. Ma egyáltalán nincs ilyen. De hiába nincs biztonsági háló, Krisztus nem fog elfogadni kifogásokat helytelen viselkedésünkre. Ő egy percig sem fog eltérni semmiféle bűnös magatartást. Ő gyűlöli a szennyet az életünkben. Gyűlöli a becstelenséget. Gyűlöli a hűtlenséget. És nem fogadja el, ha egy vasárnap azt mondja valaki: „Fáradt vagyok, a feleségem és a gyermekeim is fáradtak, kihagyjuk a misét. Mindnyájan keményen dolgoztunk a hét folyamán, Isten meg fogja érteni.” Tulajdonképpen, ha rendszeresen járunk templomba eleinte, nehéz kihagyni egy misét, de ha az ember négyszer-ötször megteszi, nagyon könnyűvé válik. Ha így teszünk, Krisztus nem fog segítséget adni ahhoz, hogy visszatérjünk a templomba. Általában senki nem fog szemrehányást tenni nekünk. Sőt azt fogjuk tapasztalni, hogy az mondják, hogy semmi baj, ha elmulasztasz egy-egy misét. „Nem érdemes izgulni. Az élet már így is elég nehéz.” Vagy azt mondják: „Az adók magasak. Már így is annyit dolgozol, mint egy ló, hogy ki tud fizetni.” És így tovább.

Az Úr könnyíti meg a dolgunkat. Néha elmegy mellettünk. Tulajdonképpen elmegy minden ember mellett, ahogy tette az evangéliumi gazdag fiatalemberrel, aki nem követte Őt. És vagy azt mondjuk: „Igen, követlek, és mindenek ellenére hűséges leszek.” Vagy pedig azt mondjuk: „Nem jövök. Túl nehéz.” És ha nem követed Krisztust, Ő nem fog visszajönni. Ő nem jön vissza! Hagyja majd, hogy elmerülj a hitetlenségben és a bűneidben. Úgy tűnik, hogy ezt a döntést hozta a mai egyház tagjairól. Úgy tűnik, hogy így döntött a mai püspökökről, papokról és apácákról. Ezek az egyházi emberek letértek az igaz ösvényről, és mindenféle dolgokba belekeveredtek. És a mi Urunk otthagyja őket.

Bernard: Vagyis a mi Urunk nem lép közbe, hogy az embereket megmentse önmaguktól.

Martin atya: Nem, nem, nem. Nem tesz ilyet. Kétségtelen, hogy Krisztus radikális döntést hozott a mai Egyházzal. Miért hozta ezt a döntést? Szerintem azért, mert manapság mindenki képes megtalálni az igazságot, ha akarja. Az igazság megtalálható a modern kommunikációs eszközök segítségével. Beszélhetünk emberekkel, könyveket olvashatunk. Ha akarjuk, kideríthetjük, hogy mit kell tennünk. Hála a kommunikációs eszközöknek, nem vagyunk többé elszigetelve. Egy globalizált, médiával telített világban élünk. Bőven vannak lehetőségeink a tanulásra. Nem hibáztathatunk másokat! Ha a novus ordo misére járunk, és semmit sem kapunk belőle, vagy ha nem hisszük, hogy Krisztus valóságosan jelen van az Oltáriszentségben, vagy nem mondjuk többé a rózsafüzért, vagy már nem imádkozunk reggelente, nem hibáztathatunk másokat! Ha nem jól neveljük a gyermekeinket, és nem tanítjuk őket erkölcsösen élni, nem hibáztathatunk másokat. Kit fogunk hibáztatni?

Bernard: Beszéltünk a hitoktatás különböző eszközeiről, mint amilyen a katekizmus is, és ez egy olyan témához vezet, amely kissé zavaros. Nemrégiben Róma közzé tett egy új katekizmust. Miért késlekedik oly sokáig ennek az angol nyelvű változata?

Martin atya: Kérdése az Egyház egyetemes katekizmusának problémáját veti fel. A könyv hivatalos címe a *Katolikus Egyház Katekizmus*⁴¹. Ez az ügy tökéletes példája az Egyházban uralkodó korrupciónak. Példája a papságon belül, a tanító Egyházon belül, az akadémiai Egyházon belül uralkodó korrupciónak, a hierarchia korrupciójának, és

⁴¹ Latinul: *Catechismus Catholicae Ecclesiae*, a Vatikán, illetve II. János Pál pápa által 1992-ben kiadott katolikus katekizmus.

mindenekelőtt a világegyházat átfogó adminisztráció korrupciójának. Hadd mondjam el erről a teljes igazságot, és hogy valójában mi is történt.

Az egyetemes katekizmus kiadásának gondolata azért született meg, mert sok olyan rossz helyi katekizmust használtak, mint amilyen a *Holland Katekizmus*⁴² volt. Ezt a katekizmust sohasem igazították helyre, és nem is katolikus. A katekizmusok problémáját részben a régi kiadványok, mint a Baltimore-i katekizmus és a Penny katekizmus⁴³ felszámolása okozta. Ezek kitűnő katekizmusok voltak, de VI. Pál pápa uralkodása idején kivonták őket a forgalomból. Azok tüntették el őket, akik nem akarták, hogy a nép ismerje a hitét. Új tanítást akartak. Ezért II. János Pál pápa elhatározta, hogy készítsenek egy általános katekizmust, amely tartalmazza a katolicizmus alapvető igazságait. Döntésének jó oka volt. Központi helyzetéből jól látta, hogy a hit tanítása lassan, de biztosan hanyatlík. Jim Demers nemrég kiadott *A tél gyermekei*⁴⁴ című könyve bemutatja, ahogy az Egyesült Államok és Kanada hierarchiája szó szerint egy egész generációt ebek harmincadjára vetett. Egyáltalán nem nevelték őket katolikus hitük szerint. Ezért a pápa úgy döntött, hogy „Mindenki számára hozzáférhető egyetemes katekizmusra van szükség, amelyből bárki megtanulhatja az igaz hitet.” II. János Pál nekilátott a terv megvalósításának. Összehívta a Püspökök Szinódusának rendkívüli gyűlését, amely kinyilvánította azt a vágyát, hogy megszülessen egy ilyen katekizmus. Bizottságok jöttek létre, és szakembereket kértek fel a megfogalmazására. De aztán megindult az ellenáradat. Azért tiltakoztak, mert ha ez úgy valósul meg, ahogy megtervezték, a katolikus doktrínának tökéletesen világos magyarázata lett volna, hagyományos formába öntve. Semmi nem lett volna ebből a modern locsogásból. Semmi nem lett volna a horizontális egyházzal szóló badarságból és ostobaságból. Született volna egy olyan alapvető dokumentum, mint a *Trienti Zsinat Katekizmusa*⁴⁵, amelyet ma is használnak. A *Trienti Zsinat Katekizmusa* egyszerűen ismerteti az Egyház tanítását. Se többet, se kevesebbet!

Ezért az Egyház ellenségei elhatározták, hogy megtorpedózzák a *Katolikus Egyház Katekizmusát*. Abban a pillanatban, amikor a tudósok elkészítettek egy szövegrészt, támadás alá vették. Könyveket jelentettek meg angol, francia, német, spanyol és olasz nyelven, amelyekben kritizálták az egész ötletet. Kifogások érték az új katekizmus javasolt szövegét. Az Egyesült Államokban jezsuiták egy könyvet adtak ki, melyben tagadták az egyetemes katekizmus létjogosultságát, és kifogásolták a tervezett szövegét is. Végül is elkészült a katekizmus. De valami nem volt rendben. Ahogy mondani szokták, „valami történt a Fórumhoz menet.” Például a végleges szöveget nem latinul írták, hanem franciául. Pedig minden római dokumentumot latinul kell megfogalmazni. A baj az, hogy a francia az egyik legkönnyebben félremagyarázható élő nyelv. Így aztán késleltették a katekizmus kiadását. Folyamatosan késleltették. Miután egyes szövegrészeket kiküldtek a püspököknek, az a kérelem jött vissza, hogy a katekizmus nyelvében érvényesüljön a nemi egyenjogúság⁴⁶. Azt

⁴² Eredeti neve: *De nieuwe catechismus*. 1966-ban a holland katolikus egyház által kiadott katekizmus. Sok nyelvre lefordították, milliókat adtak el belőle. Számos vitatható tételt tartalmazott, de soha nem korrigálták.

⁴³ A második vatikáni zsinat előtti népszerű katekizmusok az Egyesült Államokban és Angliában, melyek kérdés-felelet formában, érthető, egyenes, egyszerű módon tanították hitünk igazságait. Az eredeti Baltimore-i Katekizmust 1885-ben nyomtatták, és az Egyesült Államokban tartott harmadik Baltimore-i zsinatról kapta az elnevezését. A katolikus iskolákban ezt a katekizmust tanították egészen az 1960-as évekig. A Penny Katekizmus Anglia népszerű katekizmusa, melyet „filléres” katekizmusnak fordíthatunk, mert az eredeti egy fillérbe (pennybe) került.

⁴⁴ Eredeti címe: *Children of Winter: How the classroom is murdering the innocence of your child*. Magyarul: *A tél gyermekei: Hogyan öli meg az iskola gyermekeid ártatlanságát*.

⁴⁵ Más néven Római Katekizmus (latinul *Catechismus Romanus*), 1566-ban a trienti zsinat után a plébánosok számára kiadott, latin nyelvű katekizmus.

⁴⁶ Az eredeti angol szöveg az „inclusive language” kifejezést használja.

kérték, a katekizmus szövegéből vegyenek ki minden, a személy nemére utaló névmást. Ehelyett használjanak olyan szavakat, amelyek ugyanúgy vonatkozhatnak nőkre, mint férfiakra. Ezt nevezik „befogadó” nyelvezetnek. Azt mondják, hogy „kizáró”⁴⁷ nyelvezetet használ például ez a szöveg: „Mindnyájan Isten fiai vagyunk”. Megkérdezik: „Mi a helyzet Isten leányaival?” Azt akarják, hogy változtassák meg a bibliai idézeteket, hogy a nyelvük befogadó legyen. Ha ezt elfogadjuk, akkor el kell kerülni az „atya” szó használatát. El kell hagyni a „Mi Atyánk” imádságot. Nem használhatjuk „Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében” kifejezést. A keresztség hagyományos szavai kizáróak. Vagyis rengeteg vita és veszekedés folyt erről a kérdéstről. A vége az lett, hogy az Egyesült Államokban kiadott angol nyelvű változat tartalmaz egy bizonyos mennyiséget mind a befogadó, mind a kizáró nyelvű kifejezésekből.

Más kérdésekben is voltak viták. Egymással ellentétes nézetek is szóhoz jutottak a katekizmusban. Az eredmény egy vegyes felvágott lett. Ez nem kétséges. Ebben a katekizmusban a katolikus vallás minden alapvető igazságát megtaláljuk. Mind ott van. Amint a francia szöveg megjelent, szereztem egy példányt. Ez volt az első, amit kinyomtattak, és ez a hivatalos szöveg. Végigmentem rajta egy piros tollal. Aláhúztam mindent, ami tradicionális volt. Mindent aláhúztam, amit Damasus pápa a negyedik században, Nagy Leó pápa az ötödik században, Nagy Gergely a hatodik században, III. Ince pápa a tizenharmadik században, XIII. Leó pápa a tizenkilencedik században és XII. Pius pápa a huszadik században a hithez hűnek ismert volna el. Miután aláhúztam mindezeket a mondatokat, még több száz érintetlen oldal maradt a katekizmusban. Miért vannak azok ott egyáltalán?

Mi más lehet egy katekizmusban? Nos, a többi anyag teljesen elképesztő. Például a katekizmus egyik része arról szól, hogy szívesen kell fogadnunk a homoszexuálisokat. Mit jelent az, hogy szívesen fogadjuk őket? A katekizmus azt is mondja, hogy egy részük nem felelős az állapotáért. Azaz a katekizmus elfogadja azt az elméletet, hogy az emberek egy része természetes módon homoszexuálisnak születik. Ez egy vitatott elmélet. Még sok szekuláris beállítottságú tudós sem ért vele egyet.

Sok más anyag is elfogadhatatlan a hitüket ismerő katolikusok számára. A katekizmusnak az a része, amely a judaizmus és a kereszténység kapcsolatáról szól, majdnem elmegy addig a pontig, hogy azt állítsa: a judaizmus ugyanolyan érvényes vallás, mint a kereszténység. Az Egyház tanítását a büntetésről és a pokolról enyhítették. Ebben a katekizmusban sok tanítást gyengít a kétértelmű megfogalmazás. Emlékszik az ószövetségi jelenetre, amikor Rebeka és Jákob becsapta Izsákot, mikor az már öregember volt? Izsák azt mondta: „A hang Jákob hangja, de a kar Ézsau karja.”⁴⁸ És ugyanazt a kezet látjuk működni a katekizmusban, mint amelyik a második vatikáni zsinat dokumentumait írta. Ugyanazt a határozatlan nyelvet láthatjuk, amely elhomályosítja a katolikus tanításokat. Igen, ugyanannak a finom kéznek a munkáját lehet látni a katekizmusban is. Szükség van valakire, aki értelmezi ezt a katekizmust, valahogy így: „Ez a szakasz rendben van, de ez a másik szakasz itt nem katolikus.” Fontos pontokban vannak problémák ezzel a katekizmussal, mégpedig a megváltás, Jézus személye, az Oltáriszentség, az Egyház és a mi Urunk kapcsolata, a judaizmus és Isten kapcsolata, a judaizmus és a kereszténység kapcsolata, a végső négy dolog és az utolsó napok kérdésében. Vagyis egy rakás pelyva van a búza között ebben a katekizmusban.

A probléma az, hogy az egész szerkezetét érinti a kétértelműség. Ez jó katekizmus tehát? Nem. Akkor rossz katekizmus? Nem. Mint az új misével, a katekizmussal is nagy

⁴⁷ Az eredeti angol szöveg az „exclusive language” kifejezést használja.

⁴⁸ Ter 27,22.

elővigyázatossággal kell bánni. Ugyanazt a bizonytalanságot kreáló finom kezét látjuk ismét. Ugyanez a kéz hozta létre a kettősséget a második vatikáni zsinat dokumentumaiban, a misében, és most ebben a katekizmusban. Ez a kifinomult kéz dolgozik azon, hogy megrontsa a hitet tisztaságát. A hit tisztasága tökéletesen világos volt a Baltimore-i Katekizmusban, a Penny Katekizmusban, és minden más kis katekizmusban. De nem ebben. Ennek a dokumentumnak az a célja, hogy összezavarjon minket. Ennek a dokumentumnak az a célja, hogy hagyja az embereknek a könnyű utat választani. Pedig az igazi kereszténység egy kemény, de egyszerű üzenetet tartalmaz. Az igazi kereszténység azt mondja: „Tartsd féken a szenvedélyeidet! Tartsd tisztán a lelked, és mielőtt meghalsz, bánd meg bűneidet és nyerj feloldozást. Ha nem így teszel, a pokolba fogsz jutni!”

Bernard: Hogy kezeli azt a dogmát, miszerint az Egyházon kívül nincs megváltás?

Martin atya: Sehogy. Nem foglalkozik vele. Ennek a témának a tárgyalása olyan zavaros, hogy arra a következtetésre vezet, hogy egy jó presbiteriánus épp olyan jó, mint egy jó katolikus. Vagy jó zsidónak lenni éppolyan jó, mint jó katolikusnak lenni. Ez a katekizmus nem világos. Nem világos! Nem olyan, mint a *Trienti Zsinat Katekizmusa*. Az teljesen világos. Lehet, hogy valakinek nem tetszik, de tudja, hogy mit mond. A trienti katekizmust a zsinaton résztvevő jezsuiták állították össze. Később problémák merültek fel vele kapcsolatban, voltak az Egyházban, akik nem akarták publikálni. Az Egyház ellenségei világosan látták, hogy ha egy ilyen dokumentumunk van, akkor kompromisszumnak nincs helye.

Az új katekizmust bárki elolvashatja, ha van türelme hozzá, hogy végigrágja magát a több száz oldalon. Gondosan el kell látni jelzésekkel, mert tele van tévedésekkel. Mielőtt elolvassa valaki ezt a katekizmust, ismernie kell a hitét. Ebből nem lehet megtanulni a hitet. Összezavarja az embert, ez a baj vele. Nem ér sokat. És van még egy tényező, amit meg kell említeni. A mi nemzedékünk nem olvas. Mi nem vagyunk egy olvasó nemzedék. A fülünket sem használjuk. A hallgató erőnk kihalóban van. Mi egy néző nemzedék vagyunk. Nézzük. Képeket akarunk. Ezért van az, hogy a tévét, rádiót és telefont kombináló kommunikációs hálózatnak⁴⁹ olyan nagy sikere van. Mert azt akarjuk, hogy képet adjanak nekünk. Mi egy látó nemzedék vagyunk. Manapság orvos lehet valakiből úgy, hogy képeket néz, nem jár egyetemi előadásokra. Minden operációt végignézhetsz, és kapja mellé a magyarázatot. Egyre több mindent látunk. Az az elgondolás, hogy egy több száz oldalas vaskos könyvet adunk a világ katolikusainak kezébe, éljenek azok Burundiban, Tasmaniában, Dublinban, Tokióban, Glasgowban vagy New Yorkban, nem fog működni. A legtöbbjük nem olvas. Sok nem is tud olvasni.

Bernard: Ezek a gondolatok, amelyeket most kifejtett, egy nagyon érdekes kérdéshez vezetnek. Mit tettek a modern kommunikációs eszközök, mint a rádió és televízió az emberrel? Milyen most egy olyan civilizációban élni, ahol az emberek többsége nem olvas? Milyen hatása van ennek?

Martin atya: Megmondom. Ijesztő a hatása. Sok megfigyelő kezd rájönni erre. Először nézzük meg hitünk néhány aspektusát. Maga, én és minden keresztény, akik hiszünk, azt állítjuk, hogy a csillagokon túlról egy üzenetet kaptunk. Az üzenet az anyagi világmindenségen túlról érkezett hozzánk. A természetfölöttitől érkezett hozzánk. Onnan,

⁴⁹ Az eredetiben: „information highway”, ami a digitális kommunikációs rendszert és az internet kommunikációs hálózatát jelenti.

ahol nincs se test, se alak, se szín, se nagyság. Ez az üzenet transzcendens. És ez az üzenet egy újszülött gyermek formájában érkezett, aki férfivá növekedett, és bizonyította, hogy Ő Isten Fia. Meghalt, majd feltámadt, és a lényege visszatért a mennybe. Ő alapította meg az Egyházat. Az üzenete transzcendens, és nincs meghatározott formája. A kereszténység egész történetében nagy nehézséget okozott ennek az üzenetnek a megfogalmazása. Az első századokban azt kellett meghatároznunk, hogy mit értünk azon, hogy Jézus Isten. Más hittételeket is meg kellett fogalmaznunk. Mit értünk azon, hogy Jézus ember? Valódi anyja volt? Mit értünk azon, hogy Jézus jelen van az Oltáriszentségben? Mit értünk azon, amikor azt mondjuk, hogy Jézus a tabernákulumban van?

A középkort elködösítik a Jézus természetével kapcsolatos harcok. Végül Aquinói Szent Tamás⁵⁰ kategorizálta és magyarázta számunkra ezt a tanítást. Az Egyház hosszú időt töltött a Szentháromságról szóló alaktalan, természetfölötti üzenet emberi fogalmakkal való leírásával. Az üzenet magja tulajdonképpen nagyon egyszerű. Amikor az ember meghal, a teste elporlad, a lelke pedig vagy a mennybe jut, és imádja a Szentháromságot, vagy elpusztul a pokolban. Az Egyház a hitről szóló igazságokat szavakba foglalta. Vannak szavaink, kifejezéseink, elgondolásaink, katekizmusaink, doktrínáink, könyveink és beszédeink, amelyek ezekről a realitásokról szólnak. Lényegében ezt az üzenet képek nélkül kaptuk. Szavakban fejeződik ki. Ha a valóságot kizárólag képekben érzékeljük, nehezebb lesz számunkra olyan dolgokban hinni, amiknek nincs testük vagy alakjuk. Nehezebb lesz hinnünk a természetfölöttiben, és ez alá fogja ásni a hitünket. Ha a valóságunk határai csak a dimenziókkal rendelkező dolgokig terjednek, olyan dolgokig, amelyeket meg lehet érinteni, látni, szagolni vagy enni, akkor eltávolodunk a természetfölöttitől. Akkor eltávolodunk Krisztus üzenetétől. Nem leszünk részesei, és a pokolra leszünk ítélve.

Minden jelenleg rendelkezésünkre álló kommunikációs eszköz, különösen az Internet, a számítógépes hálózatok, telefon, tévé és rádió arra kényszerít minket, hogy közönséges és anyagi dolgokkal foglalkozzunk. Nem hagyja, hogy az Igének, a megtestesült Isten Igéjének gondolatával foglalkozzunk, megpróbáljuk elképzelni. Megakadályoz abban, hogy megértsük a mi Urunk létezését, vagy azt, hogy mi lesz belőlünk, amikor találkozunk a Szentháromsággal. Így elveszíthetjük a hit iránti érzékünket, mert képektől függünk, és a természetfölötti valóságról, mint amilyen a Szentháromság, nincsenek képeink. Nem is lehetnek. Pedig manapság képekre támaszkodunk. Ezt tette velünk a mai civilizáció. Az egyházi emberek még el sem kezdtek gondolkodni azon, hogyan fogják közvetíteni a megtestesült Ige üzenetét. El sem kezdtek ezen gondolkodni, mert elméleti síkon az Egyház halott. Nincsenek aktív filozófiai és teológiai iskolák.

Bernard: Tehát valójában az történt, hogy az ember elvesztette a szeme elől a függőleges dimenziót.

Martin atya: Ez így van. Még az egyháziak is elvesztették. Elveszítették! Ezért sodródnak bele az egyházi emberek a fenomenológia filozófiájába. II. János Pál egyik hibája a fenomenológia követése.

Bernard: Mi az a fenomenológia?

⁵⁰ Aquinói Szent Tamás (1225–1274) latin nyelven író középkori olasz teológus, filozófus, a keresztény misztika egyik képviselője. Angyali Doktor néven is ismert. A római katolikus egyház legnevezetesebb hittudósai, az úgynevezett egyháztanítók között tartja számon.

Martin atya: Nagyjából, a fenomenológia egy filozófia, amely azt mondja: „Ne vizsgáljuk a csésze és az asztal létezését, ahogy azt az ősi filozófusok tették. Ne vizsgáljuk a te létezésedet vagy az enyémet. Összpontosítsunk a dolgok között lévő viszonyra. Lássuk, mi valódi abban.” A fenomenológia Immanuel Kant⁵¹ idealista iskolája és Aquinói Szent Tamás realista iskolája között áll. Az összefüggéseket tanulmányozza. A dolgok közötti viszonyt tartja fontosnak, ezért a fenomenológia átnyúlik a pszichológiába. Azt tanulmányozza, amit a pápa a cselekvő embernek⁵² nevez. Fontos hangsúlyozni, hogy a fenomenológia különbözik a tomizmustól, attól a filozófiától, amelyet az Egyház hittételeinek tanításában követnek.

Tételezzük fel, hogy a valóságot mindig képeken keresztül látjuk. Ha képeket kell használnunk, a hitünk csökkenni fog. Elveszítjük azt a képességünket, amivel a természetfölötti igazságra koncentrálnunk. Nincsen képünk a megtestesülésről. Nincs kép a lelkünkről. A képekhez való kötődésünk határt szab lelki életünknek. Például ha a vallásos gyakorlatunkban Krisztus sebeit akarjuk imádni, hogyan emelkedhetünk túl azon, hogy közönséges képnek lássuk őket, ha nem vagyunk képesek transzcendens képet alkotni róluk? Nem tudunk. A modern ember csapdába esett. A modern ember csapdája a „butító doboz”⁵³, ahogy a televíziót hívják az Egyesült Államokban. A laptopok és az internet megjelenésével és a technika előrehaladásával még jobban benntapadunk a csapdába. A technika jóvoltából a mozgásterünk korlátozott: itt és most. A képernyőn túl már nem mehetünk. És ezért elmulasztjuk természetfölötti Igét. Ez a beállítottság az oka annak, hogy az új mise szertartásai olyan banálisak és olyan hétköznapiak.

Bernard: Tehát az új miséből hiányzik a régi mise transzcendenciája.

Martin atya: Így van. Ott egyáltalán nincs csend a lélek számára. Az egész arról szól, amit maga mond nekem, és amit én mondok magának. Aztán kezet fogunk, és megöleljük egymást.

Bernard: Tehát a novus ordo mise humanista szellemiségű.

Martin atya: Így van. A novus ordo misét emberi méretűvé tették. Az egész durva és anyagi. A végén a novus ordo mise öncélúvá süllyedt. Már nem Isten imádása. És néha, amikor a régi misét említi valaki, az emberek megrémülnek. Tudják, hogy a régi mise, vagy ahogy én nevezem, a római mise, teljesen más. Az Isten csendes és alázatos imádása, miközben az áldozat jelenlétünkben megismétlődik.

Bernard: Így tehát két különböző szellemi irányzat van, melyeket a mise két különböző változata képvisel.

Martin atya: Feltétlenül. Feltétlenül! És ezek összeegyeztethetetlenek. Lehetetlen a két misét összeegyeztetni. És ismerek jó teológusokat, a maga szeretett Kanadájában és az én szeretett Amerikámban, akik állandóan megpróbálják áthidalni a szakadékot a két mise között. De lehetne több eszük! A szándékuk jó, de semmiképpen sem fog megtörténni. Vagy engedélyezik végül is a római misét, vagy meg fog szűnni. És ha a római mise valaha is

⁵¹ Immanuel Kant (1724–1804) német filozófus a felvilágosodás korában.

⁵² Utalás Karol Wojtyła (a későbbi II. János Pál pápa) 1969-ben lengyelül megjelent könyvére, amelynek címe *Osoba i Czyn* (A cselekvő ember).

⁵³ Amerikában ezt a „boob tube” kifejezéssel nevezik.

megszűnne, az Egyház is megszűnne, mert többé nem ismétlődne meg Krisztus kereszttáldozata. Ez lenne a vég. Ez lenne a vég!

Bernard: Tehát az átlag katolikus nem mehet a saját plébániájára abban a reményben, hogy ott lelki táplálékot kap.

Martin atya: Nem. Meg kell állnunk és mindent meg kell vizsgálnunk. Ki kell faggatnunk a papot, hogy megtudjuk, mi folyik ott. Meg kell vizsgálnunk, hogy a mechanizmus működik-e vagy sem, éppen úgy, mint amikor az autónkat nézzük meg. Fel kell emelni a motorháztetőt, és megnézni, hogy a motor rendesen működik-e. Ha a motor nem működik, akkor meg kell vizsgálnunk, hogy mi a baj, miért nem működik. Más szóval fel kell tennünk a kérdést: Működik a motor? Jó ez a motor? Ki kell derítenünk, hogy az egyházközség katolikus-e még? Ez a mi kötelességünk. Nem fog egy angyal odajönni hozzánk, hogy felvilágosítson. Nem fog álmunkban megjelenni egy angyal, hogy tanácsokat adjon. Senki sem fogja mutatni az utat. Nem, ezt mi magunknak kell kideríteni. Ez túl fontos ahhoz, hogy másra bizzuk. Tartsuk észben, hogy a megváltásunk függ ettől. És kötelességünk, hogy vezessük a ránk bízott lelkeket, a házastársunk és a gyerekeink lelkét. Tehát kötelességünk, hogy ezt felderítsük. Ez következménye Krisztus radikális döntésének, amiről már beszéltem. Hogy kipróbálja a jelen generációt, azt a végletes döntést hozta, hogy magukra hagyja a lelkeket.

Krisztus a saját generációját romlott, hitetlen nemzedéknek hívta. Nem ugyanez igaz ma is? Emlékezzünk, amikor odajöttek hozzá és kérdezték: „Van-e valami jeled, amely bizonyítja, hogy Istentől jöttél?” Krisztus megvetően válaszolt nekik. Akkor válaszolt így, amikor olyanokkal találkozott, akik megérdemelték a megvetést. Azt mondta: „Romlott és hitetlen nemzedék vagytok. Nézzitek a naplementét, és látjátok, milyen nap jön holnap. Amikor reggel felkeltek, olvassátok a jeleket, amelyek megmondják, milyen lesz a nap. Más szóval értitek az ég jeleit. És azt akarjátok mondani, hogy most nem tudjátok olvasni a jeleket? Nem látjátok, hogy közeledik a vég? Nem látjátok az Én csodáim jeleit? Ezt nem tudjátok olvasni?” Krisztus azután azt mondta, hogy ez a gonosz és hitetlen nemzedék csak egyetlen jelet fog kapni. Nem értették meg. Ugyanez érvényes a mai nemzedékre. Manapság annyi mindent meg tudunk jósolni. Napokkal előre meg tudjuk jósolni az időjárást. Meg tudjuk jósolni egy gyermek születését. Meg tudjuk jósolni a piac mozgását, a pénzügyi változásokat. Meg tudjuk jósolni a politikai változásokat. De nem tudjuk kiolvasni, hogy mit csinál Isten a világgal. Következésképpen, nem tudjuk, mi történik az egyházi emberekkel, és azok mit csinálnak velünk. És ha mi továbbra is lustaságból visszautasítjuk, hogy szembenézzünk a tényekkel, mert azok túl kellemetlenek, Isten nem lesz irgalmas hozzánk. Miért is lenne? Isten nem tartozik nekünk semmivel. Isten nem köteles megváltani minket.

Bernard: Mi történik a szemináriumokban? Ez egy másik nagyon fontos kérdés.

Martin atya: Sok probléma gyökerei a szemináriumokban vannak. A teológia tanítását már nem ellenőrzi senki. Például van egy szeminárium az Amerikai Katolikus Egyetemen Washington D.C.-ben. Ebben a szemináriumban vannak tanárok, akik nem hiszik, hogy Krisztus Isten! Vannak ott tanárok, akik nem hiszik, hogy Krisztus feltámadt a halálból! Miért hagyják ezeket tanítani? És ez történik mindenfelé az Egyesült Államok és Kanada és a világ más országainak szemináriumaiban is. Gyakran keresnek meg fiatalok, akik papok szeretnének lenni. Megkérdezik tőlem, hogy hova menjenek. Csak három szeminárium van, amit ajánlhatok. Az a helyzet, hogy csak nagyon kevés szemináriumban lehet bízni, hogy a diákjaiknak az igaz katolikus hitet tanítják.

A másik probléma a mai szemináriumokkal az erkölcsi züllés. Sok szeminárium vonzza a homoszexuálisokat. Végül is a szemináriumba belépő férfiak más férfiakkal fognak élni, és olyan állásuk lesz, ahol férfiakkal dolgoznak. Amikor valaki jelentkezik egy szemináriumba, sok kérdést tesznek fel neki. A szeminárium kideríti, hogy akadémiailag felkészült-e, megkérdezi, hogy katolikus-e, és így tovább. Az egyik kérdés, amit sok szeminárium feltesz: „Mi a véleménye a homoszexualitásról?” Ha valaki ellene van, a legtöbb szeminárium nem veszi föl azzal az indokkal, hogy nincs benne lelkipásztori érzék. A homoszexualitás tehát probléma a szemináriumokban. De probléma a papok között is, bár ezt nem szabad eltúlozni. Nem minden pap homoszexuális. Az Egyesült Államok körülbelül 55 ezer papjából csak egy kisebbség az. De van egy szilárd réteg, egy erős homoszexuális hálózat a papságon belül, amelynek tagjai védik egymást. Ez biztos. És kétségtelen, hogy a szemináriumokban problémák vannak. Sok probléma.

Bernard: Ha a szemináriumokban ilyen siralmas a helyzet, ami miatt a hitet nem lehet továbbadni, néhány kemény kérdéssel kell szembenéznünk. Olyan helyzetben vagyunk talán, mint a francia forradalom idején, amikor a papokat a föld alatt képezték ki?

Martin atya: Erre a kérdésre az a válasz, hogy már a föld alatt képezzük őket. Vannak papok, akiket a püspökök a föld alatt szentelnek fel. Ezek a püspökök az Egyesült Államok, Európa és Latin-Amerika rendes hierarchiájának a tagjai. Ez része a földalatti egyház létrehozásának. Ez a földalatti egyház hosszú, hosszú ideig nem fog a felszínre jönni. Egy egész hálózat, amit létrehozunk. Aztán vannak utazó papok. Ezek körbejárják a különböző helyeket, konszekrálják az Oltáriszentséget, szentmisét mondanak és gyóntatnak. Úgy működnek, mint amikor büntették a papi tevékenységet. Úgy, mint Angliában, Írországbán, Franciaországban és Németországban tették a papok az üldöztetések idején. Tehát vannak földalatti papok. Igen, ez történik. Lassan, de biztosan bezárnak a plébániák, és a földalatti templomok veszik át a szerepüket. Végül egy új rendszer alakul ki, de ez csak sokkal a halálom után fog elkészülni. És talán sokkal azután, hogy maga is távozik az élők sorából, hacsak a Szűzanya közbe nem avatkozik. A pápa állandóan az ő beavatkozását várja. Azt mondják, hogy az égből fog jönni, és megment bennünket a kor tévelygéseitől. De amíg ez meg nem történik, csak a remény marad. És nem tudjuk, mikor fog megtörténni.

Bernard: És addig mi csendesesen tovább gyakoroljuk a hitünket, olyan jól, ahogy csak tudjuk.

Martin atya: Igen, de ezekben az időkben különleges erőfeszítéseket kell tennünk a hit gyakorlásáért. Ma nem fogadhatunk el valamit csak azért, mert a plébániai hírlevél azt mondja, vagy mert a pap azt mondja. Nem fogadhatunk el valamit csak azért, mert valaki mondja.

Bernard: Más szóval keresnünk kellene az igazságot.

Martin atya: Ha hallunk valamit, meg kell kérdeznünk: „Ez igaz?” És azután konzultálunk egy jó pappal, vagy megnézzük egy könyvben, vagy beszélünk más jó katolikusokkal és kiderítjük. Saját magunkat kell tanítanunk. Nincs más út. Szembe kell néznünk azzal, hogy ma tudatlan, rossz, felelőtlen, fel nem szentelt, ostoba és gondatlan papjaink lehetnek. Vannak jó püspökeink és papjaink is, de ma ők kisebbségben vannak. És a kisebbségben levő jó papok között is a legtöbbjük nem fogja beismerni, hogy milyen nagy bajban vagyunk. Ez is egy nehézség.

A szemináriumok kérdése Rómába vezet. Kérdés, hogy miért nem tesz valamit Róma ezzel kapcsolatban? Nos, megint ugyanaz történik. A sok központú Egyházában vagyunk. Csomópontok vannak minden régióban és egyházmegyében. Ezek függetlennek tekintik magukat. Rómától semmilyen beavatkozást nem tűrnek el. A helyi hatóságok nem egyeztetik Rómával, hogy mit tanít egy professzor. Ebben a tekintetben semmi sem történik. És ha egy helyi hatóság ellenőriztetni Rómával egy professzor tanítását, a tanárnak könnyen lehetnek barátai Rómában, akik majd azt állítják, hogy minden rendben van vele. Rómából azt mondhatják, hogy az egyetemi tanárnak jó híre van, és egyetemi fokozatát Rómában vagy egy másik egyetemen vagy szemináriumban szerezte. Az a legvalószínűbb, hogy elleplezik a dolgot, és védeni fogják őt, mert osztják a nézeteit. Be kell ismernünk egy nagyon szomorú tényre. Nagyon nehéz ezt egy igazi katolikusnak beismernie. A szomorú tény az, hogy az eretnesség és a hitetlenség elterjedt a papok között. A hit elvesztése gyakori a püspökök és az Egyház más adminisztrátorai között. Nem lehet megbízni bennük. Egyszerűen nem lehet megbízni bennük. Meg kell tudni mi a meggyőződésük, és azt össze kell hasonlítani azzal a hittel, amit vallaniuk kellene. Nagyon gyakran azt találunk, hogy nagy különbség van aközött, amit hisznek, és amit hinniük kellene. Tehát manapság nem támaszkodhatunk mindig az Egyház hierarchiájára.

Mit csinálunk, ha találkozunk egy egyházi emberrel, aki nem hisz abban, amit az Egyház tanít? Normális esetben otthagyjuk. Ha megpróbálunk szembeszállni vele, általában azt mondja, hogy mi csak laikusok vagyunk. „Én pap vagyok”. „Én püspök vagyok”. „Én teológus vagyok.” „Én tanítok a szemináriumban.” „Én tudom, és maga nem tudja!” Ez természetesen büszkeség, amit nem fognak beismerni. Nem tudják, hogy elvesztették a hitüket. Csak azt gondolnák, hogy mi ostoba, fontoskodó, szemtelen alakok vagyunk. Tehát a szemináriumok bajban vannak manapság. A rossz szemináriumok a korrupció félre nem érhető jelei. Canisius Szent Péter⁵⁴, a nagy jezsuita azt mondta, hogy amikor visszament Németországba és Ausztriába, és megpróbálta az ottani embereket visszatéríteni, a legnagyobb nehézséget a szemináriumok jelentették. A szemináriumok annyira romlottak voltak, hogy egyszerűen nem volt mód a megjavításukra. Megszüntették őket. Ez a gondolat II. János Pálhoz visz vissza bennünket. Nem tudja megjavítani a mai szemináriumokat. Egyszerűen hagyja, hogy valamilyen módon maguktól megszűnjenek.

Bernard: Így most egy olyan helyzetben vagyunk, amelyben az Egyház szerkezetének meg kell halnia, hogy aztán feltámasszák.

Martin atya: Így van. Először a szerkezetnek kell kihálnia. Történnék dolgok, amelyeket soha nem lehet jóvátenni. Például Pittsburgh⁵⁵ egyházmegyében Wuerl érsek⁵⁶ templomok tucatjait zárja be. Felszámolja a templomokat, és eladja őket. Sok esetben az ingatlant nem-katolikusoknak adja el. Ezek a templomok soha nem lesznek visszaállítva. A helyzet soha sem lesz megjavítva. Mindennek vége. Vagyis valami más fog jönni. Valamikor talán

⁵⁴ Canisius Szent Péter (születési neve Pieter Kanijs), (1521–1597) holland jezsuita pap, egyháztanító. A protestantizmus terjedése ellen harcolt Németországban, Ausztriában, Csehországban, Morvaországban és Svájcban.

⁵⁵ Pittsburgh: az Egyesült Államok Pennsylvania államának második legnagyobb városa.

⁵⁶ Donald William Wuerl (1940–) amerikai bíboros. Az interjú idején Pittsburgh püspöke (1988–2006). Egyházmegyéjében bezárattott 37 plébániát és sokakat összevont. Az eredeti 331 egyházközségből 214 maradt meg püspöksége végére. Templom-bezárásának módszerét ma más egyházmegyékben is alkalmazzák. Az interjú után, 2006-ban nevezték ki Washington D. C. püspökének, követve a kiskorúak ellen szexuális visszaélésekkel megvádolt Theodore Edgar McCarrick bíborost. A pittsburghi és később a washingtoni egyházmegyében a papi szexuális visszaélések ügyében nem járt el kellő módon, ezért az ellene indult támadások nyomására lemondott 2018. okt. 12-én, és a pápa elfogadta lemondását.

elbeszélgethetünk arról, hogy mi fog jönni, mert a mostani helyzetünkből már valamennyire láthatjuk a körvonalait annak, ami jön. De az nagyon más lesz, mint ami volt, vagy ami most van. Jelenleg egy tisztogatási folyamat zajlik, de ez időbe telik.

Bernard: A következő interjúban az eljövendő korszakról fogunk beszélgetni.

III. rész: Az erkölcsi jégkorszak

Bernard: Szeretném, ha most a létrejövő új világról beszélgetnénk. Meg kellene tárgyalnunk, hogy a hithű katolikusok hogyan álljanak helyt ebben az új környezetben. Először is, menjünk vissza néhány évet, a hidegháborúig. A hidegháború alatt az amerikaiak és kanadai, angliai, ausztráliai és európai szövetségeseik biztosak lehettek abban, hogy az ateista, totalitárius kommunizmus ellen harcolván a jó oldalon állnak. De ma nem igazán tudjuk, hol állunk. Geopolitikai szempontból nézve, nem tudjuk, hogy vajon a jó vagy a rossz oldalon állunk-e.

Martin atya: Igen, nagyjából ez a helyzet. Olyan pozícióba kényszerültünk, amire egyáltalán nem számítottunk. Olyan problémákkal kerülünk szembe, amelyekről nem is gondoltuk, hogy létezhetnek, és nem jönnek azok a problémák, amikre számítottunk. A második világháború után például a katolikusok Észak-Amerikában és Európában ezt remélhették: „Most növekedhetünk. Most, hogy a náciizmus fenyegetése eltűnt, az Egyháznak lehetősége van tanításainak terjesztésére.” Ez a nagy munkák ideje volt: a pénzköltésé, szemináriumok építéséé és az egész világra kiterjedő missziós munkáé. Az Egyház becsülete világszerte nőtt, mert a Nyugattal együtt szemben állt a kommunista elnyomással; ma viszont olyan helyzetbe kerültünk, amit senki sem látott előre. Ez olyan, mint amikor a franciák nem voltak felkészülve a második világháborúra, mivel ők lövészárok-hadviselésre számítottak. Hitler nem használta a lövészárok-hadviselést. Ő nem ilyen típusú háborút vívott. Ő modernebb hadviselési formát, a villámháborút választotta. Más terve volt Franciaország legyőzésére, és le is győzte Franciaországot. És majdnem legyőzte a világ többi részét is.

Ugyanígy mi, katolikusok is olyan helyzetben vagyunk, amire senki nem számított. Mi történt? Az történt, hogy az Egyház, amely a második világháború után és a huszadik század közepén erősebb volt, mint valaha, már nem egy fellegrvár. Már nem egy kastély. Nem egy biztonságos erőd többé. A római katolikus egyházat, Isten városát, a fellegrvárat, az erődítményt teljesen legázolták. Barbárok szaladgálnak az utcákon. Elfoglalták a házakat. Mindenütt ott vannak! Belénk hatoltak, és átluggattak minket. Megtámadtak és hatalmukba kerítették minket olyannyira, hogy az Egyház ellenségei ott vannak az Egyházon belül. Valójában az Egyház jó része a kezükben van. Ténylegesen ők irányítják az Egyházat. Akkor mit tegyünk? Hová forduljunk, ha rájövünk, hogy a város őrzői az ellenség oldalán állnak? Hova menjünk? Hol találunk menedéket? Mindmáig nem sikerült a katolikusokat megtanítani arra, hogy hogyan kezeljék ezt a helyzetet. A katolikusok csak most kezdenek reagálni. A katolikusok csak most kezdik mondogatni: „Magunknak kell eldöntenünk, hogy mit csináljunk. Független intézményeket kell létrehoznunk, hogy kiderítsük, ki beszél igazat.” Ez szörnyű nehéz.

Bernard: A múltban a katolikusok arra számítottak, hogy az üldözés többnyire a vasfüggöny mögött fog történni.

Martin atya: Egy olyan fajta üldözést nagyon egyszerű kezelni. Nem könnyű, de nagyon egyszerű. Az ellenség azt mondja: „Megöllek, ha nem tagadod meg a hitedet.” Erre mi azt válaszoljuk: „Nem fogom megtagadni a hitemet.” Erre megölnek, börtönbe zárnak vagy megkínóznak. Leszakítják a körmünket, vagy a szemünk előtt erőszakolják meg a feleségünket. Ezzel könnyebben elbánunk, mint azzal, ahogy az iskolákban álnok módon mérgezik a gyerekeink gondolkodását, vagy ahogy a mi agyunkat mossák a misén. Új szertartások bevezetésével és új bizottságok létrehozásával próbálják mosni az agyunkat. Az

imádkozásra új elméleteket agyálnak ki, és új módszereket kényszerítenek ránk. Térdelés helyett állnunk kell. Arra biztatnak, hogy a kezünkbe vegyük a Szentostyát. Azt állítják, hogy a férfiak és nők teljesen egyformák, pedig tudjuk, hogy nem, mivel más szerepük van. Azt mondják nekünk, hogy a papok csak közönséges hivatalnokok, akiknek ez a munkájuk. Azt mondják, hogy ezt a munkát bármelyik férfi vagy nő el tudja végezni. Az egész Egyházat a feje tetejére állították. Nincs már olyan templomunk, amelyik az Oltáriszentségnek lenne szentelve. Többé már nem egy irányba fordul a pap a padokban ülő hívekkel, hogy együtt nézzenek Istenre. Nem, nem, nem. Most ez egy közösségi szertartás, és mindnyájan ugyanazon a szinten vagyunk. Testvérként megöleljük egymást, és jó reggelt kívánunk egymásnak a mise előtt, és jó napot a mise után. Kezet fogunk egymással, és az egészet egy társas összejövetelnek tekintjük. A misét többé már nem tekintjük a mindenható Isten, élet és halál ura jelenlétében végzett cselekedetnek. Mindez eltűnt! Erre nem voltunk felkészülve. Senki sem mondta nekünk, hogy ez fog történni. Senki sem figyelmeztetett, hogy vallási közömbösség és egyenlősdi vesz majd körül minket. Senki sem készített fel minket az Egyház demokratizálására. Az a kísérlet, hogy az Egyházat demokráciává alakítsuk, ellentétes a természetes renddel, mert Isten nem demokrata, és ami azt illeti, nem is republikánus.⁵⁷ Ő a mindenható Isten, aki előtt meg kell hajolnunk. Az Írás azt mondja: „Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban”⁵⁸ Mindez eltűnt!

Bernard: Hasonlóképpen, a geopolitikai viszonylatokban nem úgy ért véget a hidegháború, ahogy vártuk.

Martin atya: Nem, nem így képzeltük el. Tulajdonképpen nem is tudjuk, mi történt. Nem is tudjuk, hogy mi történt. Hadd kérdezzek valamit. Mi történt? Forradalom volt Kelet-Németországban? Csehszlovákiában forradalom volt? Lengyelország, Románia és Bulgária népei fellázadtak, és azt mondták: „Menjetek innen ti mocskos kommunisták!”?

Bernard: Nem buktatták meg a kommunistákat?

Martin atya: Nem, nem buktatták meg őket. Visszavonultak. Ki mondta nekik, hogy vonuljanak vissza? Erich Honecker, aki Kelet-Németország diktátora volt, egy bizonyos lípcsei templom, a Szent Miklós evangélikus templom miatt aggódott. A lelkész beszédeket mondott a kommunista rezsim ellen. A hallgatóság először igen kicsi volt, ezért a kommunisták azt mondták: „Hagyjuk, hadd csinálja”. De azután a tömeg egyre nőtt, és kezdett kiszorulni a templom melletti utcára és térre. A tömeg mind féktelenebbé vált, a beszédek pedig egyre hangosabbá. Hangszórókat szereltek fel, hogy a prédikációkat kívül is hallják. Ezért Erich Honecker felhívta Mihail Gorbacsovot⁵⁹, aki abban az időben a Szovjetunió feje volt. „Mit tegyek?” Gorbacsov nagyon meglepő választ adott neki: „Hagyd el a várost!” Akkor Milous Jakes, Csehszlovákia diktátora ugyancsak zavargások miatt felhívta Gorbacsovot, és megkérdezte, mit tegyen, Gorbacsov neki is azt mondta: „Hagyd el a várost!” Később, Todor Zsivkov, Bulgária diktátora hívta föl Gorbacsovot, és kérdezte: „Mitévő legyek? Ugyanaz van itt is.” Gorbacsov ugyanazt válaszolta: „Hagyd el a várost!” –.

⁵⁷ Itt Martin atya az Egyesült Államok két legerősebb politikai pártjára utal, a demokrata és a republikánus pártra.

⁵⁸ Fil 2,10.

⁵⁹ Mihail Szergejevics Gorbacsov (1931–) orosz nemzetiségű szovjet politikus, 1985-től a Szovjet Kommunista Párt főtitkára, majd a Szovjetunió elnöke. Nevéhez fűződik a glasznoszty („nyíltság”) és a peresztrojka („átalakítás”) elve.

De volt egy diktátor, aki nem akart elmenni. Nicolae Ceaușescu, Románia vezére azt mondta: „Én nem hagyom el a várost!”, és megölték.

Ma már tudjuk, hogy a KGB⁶⁰ kémei beférkőztek az utcán zajongó tömegbe. A KGB a Szovjetunió titkosszolgálat volt. A KGB alkalmazottai irányították az eseményeket. Így valami olyasmi történt, ami egyáltalán nem volt forradalom. És ennél van egy nagyobb probléma is. A KGB-nek alkalmazottak milliőiből álló hálózata volt, köztük kémek, ellenkémek, kémesterek, informátorok, futárok és a gyilkosok minden fajtája. Ennek a titkosszolgálatnak gulágjai voltak: börtöntáborok felügyelőkkal, kínzókkal, parancsnokokkal és rabszolgamunkásokkal. Mi történt mindezekkel?

Bernard: Mind eltűntek?

Martin atya: Hol vannak mind a KGB alkalmazottai? Senki nem mondja meg. A KGB-től senkit nem zártak börtönbe az elkövetett bűncselekményekért. Senkit sem állítottak bíróság elé. Nem voltak perek, hogy elítéljék azokat, akik gyilkoltak és kínoztak azokban az években a gulágokon. Egyáltalán nem beszél erről senki. Megvannak még a gulágok? Vannak még foglyok a táborokban?

Bernard: Tehát még mindig vannak foglyok azokban a táborokban?

Martin atya: Igen, de senki nem beszél róluk. Hol az igazságszolgáltatás? Most több milliárd dollárt fizetünk Oroszországnak. Miért fizetjük nekik ezeket a dollár milliárdokat? Ki kapja meg a pénzt? És nem különös például, hogy az utolsó magyar választásokon megválasztott emberek ex-kommunisták, vagy „úgynevezett ex-kommunisták”?⁶¹ Ugyanez történt Ukrajnában.

Bernard: És Litvániában és Lengyelországban is.

Martin atya: Mi történik tehát? Valójában mi történt ott? Tulajdonképpen nem volt forradalom. Akkor mi történt mindezekkel a KGB-alkalmazottakkal? A KGB-nek fegyveres alakulata is volt. Ők hol vannak? A KGB-nek megvoltak a maga repülőgépei, hajói és lőszerai. Mi történt mindezekkel? Hova lett a főparancsnokság? Hol vannak a főnökök, akik irányították a KGB-t? A KGB-nek rengeteg pénze volt az orosz aranybányákból, melyek a legnagyobbak közt vannak a világon. Mi történt azzal a sok pénzzel? Mi történt a tíz titkos várossal? Tudja-e, hogy Sztálin tíz titkos várost épített? Ezek pompás városok, az egyedüli jó városok, amelyeket ő valaha is építtetett. A nevük sohasem szerepelt a térképeken. Engedély nélkül senki nem hagyhatta el őket, vagy utazhatott oda. Ezekben a városokban atomfegyvereket gyártottak. Mi történt ezekkel a városokkal? Feloszlatták őket? Lerombolták őket? Hol vannak most? Ki irányítja az egész KGB apparátust? Ki felel érte, és mi történik? Nem mondják el nekünk.

Mindez egy nagy kérdéshez vezet. Ki rendezte el úgy a médiánkat, hogy nem adnak nekünk választ ezekre a kérdésekre? Még a kérdéseket sem teszik fel. Ki mondja a média embereinek, hogy ne vessék fel ezeket a kérdéseket? Miért nem beszélnek nekünk ezekről a kérdésekről? Egyáltalán senki nem is említi ezeket az ügyeket. Sok információ van,

⁶⁰ Szovjetunóban az Állambiztonsági Bizottság, mely a hírhedt „Cseka” utódjaként 1954-től 1991-ig működött. Elsősorban titkosszolgálati tevékenységet folytatott, azonkívül felügyelte a határ- és kormányőrséget. Félelmetes hatással volt az állampolgárok mindennapi életére. Tevékenységét közvetlenül a Szovjet Kommunista Párt irányította.

⁶¹ Itt az 1994-es választásokra történik utalás, amelyben az MSZP és az SZDSZ vette át (vissza) a hatalmat.

amelyeket velünk nem tudatnak. Például Eisenhower tábornok⁶² harmincezer amerikai katonát arra ítelt, hogy meghaljanak Oroszországban. Az oroszok foglyul ejtették őket, és soha nem engedtek őket szabadon. Eisenhower tudott erről, és hagyta őket ott meghalni. Mi csak most szerzünk tudomást erről. És most tudjuk meg, hogy körülbelül ezer amerikait saját bajtársai öltek meg véletlenül a normandiai partraszállás előkészületei során. Ezt egy vagy két hete hozták nyilvánosságra. Tehát vannak információk, amiket eltitkolnak a nyilvánosság elől.

Ki kontrollálja tehát az információk áramlását, hogy nem hallunk híreket arról, ami ténylegesen történik Oroszországban? Ki irányítja az információk áramlását, hogy olyan sokat ne tudjunk a történelemből, se arról, ami napjainkban történik? Ki intézkedik minderről? Valami történik itt, amit mi egyáltalán nem értünk. Nekünk nem beszélnek róla. És senki még csak nem is kínál segítséget, hogy megtudjuk ezeket a dolgokat. Miért? Van egy különös elmélet, amiről mindnyájan tudunk, és említjük mellékesen, vagy „en passant”,⁶³ ahogy franciául mondják. Aztán megállunk, mert nem igazán tudjuk, hogy miről beszélünk. A legtöbben nem tudják. Különböző neveken emlegetik. A leggyakoribb neve „az új világrend”. Bush elnök használta ezt a kifejezést, és az egyik kanadai miniszterelnök is. Franciaország elnöke, Mitterand szintén használta ezt a kifejezést, valamint Helmut Kohl, Németország kancellárja.

Tulajdonképpen ez egy olyan kifejezés, amit mindnyájan használunk. Azt mondjuk: „Ó, az új világrend.” Aztán úgy beszélünk erről a fogalomról, mint olyasmiről, ami egyfajta világkormány létrejöttéhez vezet. Valójában nem értjük ezt az eszmét, mert amikor kormányzatról beszélünk, akkor mondjuk Washingtonra vagy Ottawára vagy Párizsra gondolunk. Olyan kormányzatra gondolunk, amelynek egy bizonyos helyen van a központja. Olyan kormányzatra, melynek valamennyi minisztériuma, hatalma és szolgáltatása egy helyen összpontosul, és egy nagy területen közvetlen ellenőrzést gyakorol. Ilyen értelemben világkormányról nem beszélhetünk. Ilyen jelenleg nincs, és soha nem is lesz. Ez lehetetlen! Az egész földet nem lehet egyetlen helyről irányítani. Lehetetlenség. Ezért nem lehet ebben az értelemben új világrendről vagy világkormányról beszélni.

Létezik azonban egy más értelemben vett új világrend. Tulajdonképpen ez az egyetlen lehetséges értelmezés. Ez az, ahol csapdába esünk. Óriási különbség van a mi világunk és mondjuk az 1920-as vagy 1930-as évek világa között. A pénz nemzetközivé vált oly módon, ahogy sohasem volt. Mindig voltak nagyon gazdag emberek. Mindig voltak olyanok, akik nemzetközi üzletekbe fektettek be. De a mai pénz globalizálódott. Mit értek ezen? Régebben, ha mondjuk volt egy tőzsdekrach, vagy valamelyik ország gazdasága összeomlott, annak nemzetközi hatása alig volt. Nem érintett más országokat oly mértékben, mint ma. Most minden globalizált. Ha fekete hétfő⁶⁴ van New Yorkban, akkor fekete hétfő van a tokiói, a torontói, a szingapúri, a párizsi, a londoni és a frankfurti tőzsdéken is. Fekete hétfő van mindenütt. Ma a pénzpiacok teljesen egységesek. A pénz globalizált.

Miért globalizált a pénz? Mert beléptünk a kapitalizmusnak egy új és különös szakaszába. A kapitalizmus önálló egyénekké kezdődött. Amerikában ott voltak a „rabló bárók”, akik pénzt csináltak olyan területeken, mint az olajipar, az acélipar, a bányászat, a vasút. Ezek egyének voltak, akik gazdag és befolyásos dinasztikus családokat építettek, mint a Kennedyk vagy a Rockefellerek. Ezek olyanok voltak, mint más nagy családok, mint például a Rothchildok, akik hatalmas vagyonra tettek szert, és mindent uraltak a saját üzletágukban.

⁶² Dwight David „Ike” Eisenhower (1890–1969) az Amerikai Egyesült Államok tábornoka és 34. elnöke.

⁶³ menet közben.

⁶⁴ A „fekete hétfő” (angolul Black Monday) megnevezés az 1987. október 19-i tőzsdekrachra utal, amikor a tőzsdék világszerte óriásit estek. Az Egyesült Államokban még ma is ez az a nap, amikor egy nap alatt a legnagyobbat zuhant a részvények ára százalékban kifejezve.

Lényeges, hogy ezek az emberek különálló egyénekként indultak, egy nemzet fiai voltak, és egy országban működtek. Amerikaiak, vagy angolok, vagy franciák, vagy valami más nemzetiségűek voltak.

Manapság a férfiaknak és nőknek, de főleg férfiaknak a vagyona nemzetközi. Egyidejűleg vannak javaik Malájföldön és Alaszkában. Vannak olajfúróik az Északi-tengerben és Indonézia partjainál. Van aranyuk és faárjuk és ezüstjük és gyémántjuk és mangánjuk, nikkelük és ólmuk, urániumuk és platinájuk. Vannak földterületeik, élelmiszerkészleteik és gyáraik. A világon mindenhol vannak érdekeltségeik.

Bernard: Vagyis ezek az emberek nem lojálisak egy bizonyos országhoz.

Martin atya: Nem, nem, nem. Ezek az emberek szétszóródnak a világon. A világpiacon minden nap dollár milliárdokat forgatnak meg különböző üzletekben. Több száz ezer kisbefektető van, akiknek a vagyona körülbelül 500 ezer dollárig terjed. Nagyjából van nyolcvan személy, néhányuk nő, de főleg férfiak, akik a nemzetközi piacokon minden nap negyven és nyolcvan milliárd dollár közötti értékben kereskednek. Mármint, ha van egy bizonyos számú férfi egy teremben, és néhányan három méter magasak, és a többi egy méter magas, mit gondolsz, hogy a három méter magas férfiak kivel beszélgetnek? Kétségtelenül egymással. Üzleteket kötnek. Vajon kivel kötnek üzletet, a kisebb játékosal, aki, mondjuk, kétszáz ezer dollárt fektet be, vagy azzal, aki kétmilliót? Na, ne viccelődjünk. Hogyan tud maga vagy én üzletelni valakivel, akinek hatvan milliárd dollárja van?

Az a körülbelül száz ember szabályozza a tőke és a beruházási eszközök áramlását. Ők döntenek nemzetek élete fölött. Ezek az emberek döntenek afelől, hogy nemzetek élnek-e vagy meghalnak. Ők működtetik azt a valamit, amit pénznek hívunk, és ami immár teljesen megváltozott. Ez papírpénz. Nem igazi pénz. A szabályozás a lényeg. És a pénznek ez az irányítása határozza meg, ki az, aki megkeresi a kenyerét.

A csaknem egymillió ruandai lemészárlása⁶⁵ mögött lehetséges, hogy pénzügyi érdek húzódik meg, amiről nekünk nem mondanak semmit. Egy napon talán megtudjuk. Az 1960-as években mindnyájunkat megdöbbentett az ENSZ főtitkárának, Dag Hammarskjöldnek és a kongói miniszterelnöknek, Patrice Lumumbának a halála. Hammarskjöld repülőgép szerencsétlenség áldozata lett. Senki sem tudta, mi történt! Némelyek azt gyanítják, hogy a Kongó Katanga tartományában található uránium készletnek lehetett valami köze hozzá. Akkor nem mondták, de bizonyíték van arra, hogy a mészárlások, lövöldözések, gyilkosságok és Dag Hammarskjöld halála mögött akkor anyagi érdekek álltak. Ugyanúgy igaz lehet ez a ruandai és burundi⁶⁶ mészárlásokra is. Nem ismerjük az okát ezeknek a tömeggyilkosságoknak, de egészen biztosak lehetünk abban, hogy valaki valahol pénzt csinált belőlük.

Bernard: Álljunk meg itt. Más országok is vannak Afrikában, ahol történnek gyilkosságok és mészárlások. A média miért összpontosított előbb Szomáliára⁶⁷ és utána Ruandára? Miért szelektív a média a beszámolóiban?

Martin atya: Átfogalmazom a kérdést. Ki mondja meg a médianak, hogy bizonyos témákról ne beszéljen? Ki dönti el például, hogy a média ne beszéljen a kelet-timori

⁶⁵ Utalás az 1994-ben lezajlott ruandai szervezett népirtásra, amelynek során ruandaiak százazreit gyilkolták le kb. 100 nap alatt. Becslések szerint a halottak száma 800 000–1 000 000 között volt.

⁶⁶ Utalás az 1993-ban Burundiban a kissebbségben levő tutsik ellen végrehajtott tömeggyilkosságra.

⁶⁷ Valószínű utalás a szomáliai polgárháborúra, ami 1989-ben kezdődött és évtizedekig tartott.

gyilkosságokról? Kelet-Timor Indonézia egyik szigete. Indonézia csaknem húsz évvel ezelőtt elfoglalta ezt a szigetet, majdnem egymillió embert megöltek, és senki nem szólt nekik egy kukkot se.⁶⁸ Észak-Szudán, amelyik muzulmán, megtámadta Dél-Szudánt, amelyik keresztény, és mintegy kétmillió embert öltek meg ott⁶⁹. Ezeket a mészárlásokat soha senki nem méltatta figyelemre. Dél-Amerikában állandóak voltak a vérengzések, de ezekre sem figyelt senki. Ki mondja a médiának, hogy ne jelentse ezeket a történeteket? A média azt állítja, hogy közli velünk a híreket. Ez nem igaz, mert nem kapjuk meg tőlük a híreket. Valaki azt mondja: „Beszélj Szomáliáról, de ne említsd Kelet-Timort. Beszélj Ruandáról és Burundiról, de ne szólj Kongóról. Beszélj Peruról, de ne szólj Bolíviáról.” Valaki ezt így diktálja. Ki az, aki így diktálja? Nem tudom. Csak azt tudom, hogy ellenőrzik az információ áramlását. Bizonyos információk nem kerülnek nyilvánosságra. Nem tudunk meg semmit, amíg a médiának meg nem engedik, hogy jelentse, vagy a média úgy nem dönt, hogy jelenti.

Ma van egy erő, amelyik nem létezett húsz vagy harminc évvel ezelőtt. Ez az új kapitalista ereje. A kapitalizmus a tizenkilencedik században indult, amikor az egyéni kapitalisták vagyont szereztek. Ez változott aztán azzá, amit ma menedzsment rendszernek⁷⁰ neveznek.

Bernard: Valószínűleg az IBM a legjobb példa erre a rendszerre.

Martin atya: A Mobil Oil egy még jobb példa, mert ez a vállalat több hajóval rendelkezik, mint az Egyesült Államok haditengerészete! Több úszó ingatlanuk van a vízen. Nem egyetlen ember a Mobil Oil tulajdonosa. Az IBM sem egyetlen ember tulajdona. Ez a vezetői rendszer megváltozott a közelmúltban megjelent kulcsemberek⁷¹ által. Ezek a vezető személyiségek nagyon gazdag emberek. Ilyen például az angliai James Goldsmith⁷², vagy a CNN Ted Turnerje⁷³. Kevés ilyen ember van, de mesésen gazdagok. Ők a pénzemberek, akik irányítják a világ pénzügyi rendszerét. Valójában mindent ők irányítanak. Végző soron ők határozzák meg a rajtunk lévő ing árát. Ők határozzák meg azoknak a szalagoknak az árát, melyekre ezt az interjút föl vesszük. Ők szabják meg annak az ételnek az árát, amit az imént megettünk, és a labért, amit fizetünk.

Ők döntenek el, ki kormányozhat, és ki nem. Ők döntenek el, kik dolgozhatnak a médiában, és kik nem. Ha valaki nem tetszik nekik a médiában, annak mennie kell. Elméletileg szó sincs arról, hogy korlátozzák a szabadságunkat. Van szólásszabadságunk, gyülekezési szabadságunk, szabadon mozoghatunk, stb. stb. stb. De ugyanakkor az egész rendszer ellenőrzés alatt áll, mert akinél a pénz van, aki a pénztárcát kezeli, végül is az irányít mindent. Tudjuk, hogy így van! Mindenki tudja, hogy így van! Mindazonáltal jobb, ha az emberek nem láznak a rendszer ellen, és nem támadják, mert rosszul járhatnak. Ezért az emberek inkább nem beszélnek erről a helyzetről.

Woodrow Wilsonnak van egy könyve, a címe: *Az új szabadság*.⁷⁴ Woodrow Wilson az Egyesült Államok elnöke volt az első világháború idején. A könyvet 1913-ban adták ki, manapság már kevésbé ismert. Az emberek nem tudják, hogy Woodrow Wilson írt

⁶⁸ Az egykori portugál gyarmat, Kelet-Timor majdnem száz százalékgig katolikus ország, Délkelet-Ázsia két katolikus országának egyike. A másik a Fülöp-szigetek.

⁶⁹ Utalás a második szudáni polgárháborúra, amely 1983-ban kezdődött és 22 évig tartott.

⁷⁰ Az eredetiben „managerial system”.

⁷¹ Az eredetiben „kingpin”.

⁷² Sir James Michael Goldsmith (1933–1997) francia-angol pénzember, iparmágnás és politikus.

⁷³ III. Robert Edward „Ted” Turner (1938–) amerikai médiamágnás, a TBS (Turner Broadcasting System) és az első 24 órás hírcsatorna, a CNN megalapítója.

⁷⁴ Eredeti címe: *The New Freedom*.

könyveket. Ebben a könyvben elmondja, hogy amikor elnök lett, mindenkivel beszélt, akivel csak tudott. Beszélt gyárosokkal, iparosokkal, feltalálókkal, tanárokkal és tudósokkal. Beszélt egyházi emberekkel és társadalmi vezetőkkel. Beszélgetett a fegyveres erők vezetőivel is. Elmondása szerint az volt az elve, hogy beszélni kell az emberekkel. Meg akarta ismerni a gondolkodásukat. Wilson elnök tudta, hogy valami készülődik Európában. Kiderült, hogy ez a valami az első világháború volt. Ez a háború szörnyű változásokat idézett elő a világban. Ahogy Lord Grey⁷⁵ mondta: „Európa fényei örökre kialudtak ezzel a háborúval.” Wilson elnök tehát tudta, hogy valami szörnyűség jön, és fel akart készülni rá.

Amikor Wilson elnök az emberekkel beszélt, mindenkitől valami egyéni szempontot kapott. Mindenki érezte, hogy a személyes életében és Amerika életében jelen van valami, amit senki nem tud megnevezni. Volt valami, amitől mindenki félt, ami mindent áthatott, és ami mindent a hatalmában tartott. Bármit megtehetett. Felelős volt minden fontos dologért, ami történt. Senki nem beszélt közvetlenül erről az erőről, de gyanították, hogy létezik.

Van körülöttünk egy erő, aminek létezését mindannyian érezzük, de nem sokat tudunk róla. Ha nem teszünk olyat, amit komoly hibának vesz, nem fog utánunk jönni. De létezik. Ma ez az erő az új világrend formájában jelenik meg. Az övé a végső szó minden döntésben. Tulajdonképpen olyan, mint egy világkormány. Ma ez az erő úgy döntött, hogy a nemzetállamok ideje lejárt. Az ENSZ diplomatái, államférfiai és hivatalnokai mind arról beszélnek, hogy a nemzetállamok világa elmúlt. Ma regionális blokkok vannak. Észak-Amerikában van a NAFTA⁷⁶, amely Mexikó, Kanada és az Egyesült Államok közötti kereskedelmi egyezmény. Európában az Európai Unió van. Az ázsiai országok is egy regionális blokk létrehozásán fáradoznak. Már aláírtak megállapodásokat, és egyezményeket hoztak létre. Végül ez fog majd történni Közép-Keleten is. A szuverén ország, amely kiáll a saját jogaiért, megvívja saját háborúit, és saját szabályai szerint biztosítja stratégiai túlélését, túlhaladott eszme.

Amit meg kell értenünk, az, hogy ez az új világrend tisztán és egyszerűen emberközpontú. Semmi köze a valláshoz. Nem ismeri el Krisztust. Nem ismer el semmilyen vallást. Egyáltalán nem vallásos. Minden hangsúly a jelen világon van. Van egy név, amelyet használhatnánk ennek az új világrendnek a leírására, és ez egy nagyon egyszerű név. Ez a világ luciferi. Óvatosnak kell lennünk ennek az új világrendnek a leírásával. Lucifer egy arkangyal neve volt, a legnagyobb arkangyalé, aki fellázadt Isten ellen. A luciferi doktrína valójában nagyon egyszerű. A kozmoszban létezik egy intelligens hatalom. Aki őt jól szolgálja, azt ő is szolgálni és segíteni fogja. Ez tulajdonképpen a közös ideológiája azoknak, akik nyilvánvalóan nem vallásosak, és sikeresek ebben a világban. Ezek hiszik, hogy egy rendszer működik a természetben, az óceánban, az égen és az emberi lényekben. Vannak bizonyos törvények, amelyeket be kell tartanunk. Ezeket nem szabad megsértenünk, mert ezzel megsértjük a rendszert, megsértjük a működő intelligenciát. Egyébként ezek az emberek nem hisznek egy személyes intelligens lényben. Nem. Ők nem hisznek többé egy öreg pasasban, akinek hasított patái vannak, nagy füle, sunyi sárga szeme és mocskos szokásai, és aki nyíltan arra csábít, hogy bűnt kövessünk el. Nem, nem, ők nem hisznek ebben. Hisznek egy intelligens, személytelen és láthatatlan erőben, ami a kozmoszban lakik. Hiszik, hogy ez az erő uralkodik rajtunk, és nekünk szolgálnunk kell őt. Hiszik, hogy nem szabad becsapnunk magunkat azzal, hogy Istenre, mennyre, pokolra, tisztító tűzre, angyalokra és hasonlókra gondolunk.

⁷⁵ Sir Edward Grey (1862–1933), angol külügyminiszter 1905-től 1916-ig.

⁷⁶ Észak-amerikai Szabadkereskedelmi Egyezmény (angolul: North American Free Trade Agreement, rövidítve: NAFTA) az Amerikai Egyesült Államok, Kanada és Mexikó között 1994. január 1-jén életbe lépett szabadkereskedelmi megegyezés.

Bernard: Vajon ez az erő megváltoztatja az életünket?

Martin atya: Ó, igen! Hogyne! Az emberek, akik ezt az erőt szolgálják, teljesen megváltoztatják az életünket. Le akarják rombolni a családot. A luciferi erő ezt mondja: „A család jelenlegi formájában már megszolgált a célját. A jövőre nézve már nem megfelelő. Most olyan családok kellenek, amelyeket a közösség vagy az állam irányít. Új nevelési módszerek kellenek, amelyek felülemelkednek a múlt babonás határain.” Ez az, ami iskoláinkban történik „eredmény alapú oktatás” címszó alatt. A közösségi kapcsolatok, az alapvető együttműködés, a hatalomnak való engedelmesség készségét tanítják. Nem szorítkoznak többé tények tanítására, ezért gyermekeink tudása meglehetősen hiányos. Most inkább „közösségi készségeket” tanítanak.

Az oktatás más módon is megváltozott. A történelemtanítás nagyrészt a kortárs történelemre korlátozódik. A világegyetemről szóló oktatás a tudományos és fizikai tényekre korlátozódik. Az Isten és a Hit eszméiről nem történik említés. Ki van zárva minden olyan gondolat, ami egy csillagokon túli üzenet természetfölötti kinyilatkoztatásán alapulhat. Az oktatás ma földi.

Bernard: Álljunk meg itt egy kicsit. Más interjúkban már beszéltünk arról, hogy a modern ember elvesztette szem elől a függőleges dimenziót. Most pedig tulajdonképpen azt mondja, hogy a történelem jelentőségét kisebbitik. Így az emberek elveszítik múlt iránti érzéküket.

Martin atya: A múlt csak annyiban fontos, hogy rendelkezünk valami konkrétummal a korábbi időkől, például egy találmánnyal. De a múlt tanulságai, a civilizáció eredete, és ahogyan az emberiség a civilizációt építette, nem téma többé.

Bernard: De akkor az ember tulajdonképpen egy dimenzióra redukálódott.

Martin atya: Így van!

Bernard: És milyen következményekkel jár ez a modern civilizációra?

Martin atya: A következmény az, hogy a hit lehetősége ki van zárva. Nincs többé helye a hitnek. „A hit elavult dolog. Divatjamúlt. Lejárt az ideje.” A hit nincs összhangban az általuk használt történelemlétkönyvekkel, és a tankönyvekkel, amiket a kezünkbe adnak. Az embert a horizontális dimenzióba kényszerítik. „Az ég az bronzból van, a föld pedig agyagból, és nincs semmi rajtad és rajtam kívül.”⁷⁷ Nem dobják el egészen a történelmet, de megváltoztatják a történelemszemléletünket. Az emberek, akik irányítják ezt a mozgalmat, beszélnek a történelemről. Azt mondják, hogy szolgálunk kell a történelmet, és követnünk kell a nyomdokait. Azt mondják, hogy a történelem jó lesz hozzánk, ha mi hűségesek vagyunk a történelemhez. Ez a gondolat egy másik aspektusa a luciferi világnézetnek. Azon igyekeznek, hogy behódoljunk ennek a világnézetnek. Ez jót fog tenni az emberiségnek. Némelyek közülünk meghalnak betegségben vagy balesetben, de egészében véve a világ boldog lehet.

De van itt egy probléma. 1965-ben, a második vatikáni zsinat végén VI. Pál pápa felszólította az Egyházat, hogy üdvözölje a világot. Az Egyházra rótta feladatul, hogy segítse

⁷⁷ Utalás Mtörv 28,23-re.

az emberiséget földi lakóhelyének kiépítésében. Az Egyháznak úgy kellett megszólítania a világot, mintha ő lenne az egyedüli megoldás az emberiség betegségeire. Az Egyház feladata az volt, hogy megváltozzon, és végül beolvadjon a világba. Ez nagy bűn volt. Ez egy szörnyű és bűnös gondolat, amit sok katolikus magáévá tett. Ezzel az új gondolkodásmóddal a katolikusok elfogadják a földivé válás eszméjét, és csatlakoznak a földi mozgalmakhoz. Eltűnt az a gondolat, hogy az örökkévalóság zárandokai vagyunk. Mikor hallottuk templomainkban azt egy paptól, hogy földi zárandokutunkat járva haladunk az örök otthonunk felé? Soha nem hallunk ilyeneket. Ez a hagyományos és apostoli római katolikus Egyház nyelvezte. Igen, ide vagyunk rendelve, de a világ gonosz. Megpróbál minket rossz útra téríteni, és a pokolba juttatni. Halljuk ezt valamikor is? Ma a vízszintes világbép van ránk kényszerítve, mégpedig a II. vatikáni zsinat végrehajtói által.⁷⁸

Bernard: A II. vatikáni zsinat dokumentumai nagyon gyakran lelkesen dicsérik ezt a világot és a modern kort.

Martin atya: Ez a gondolat húzódik meg a II. vatikáni zsinat mögött. Ma ehhez a világhoz tartozunk, pedig Krisztus azt mondta, hogy nem tartozunk ehhez a világhoz. Ez a világ gonosz. A mi Urunk azt mondta, hogy a mennyországba tartozunk, és sok lakás van az Ő Atyja házában azoknak, akik üdvözülnek. A mi Urunk azt mondta, hogy legyünk hűségesek Hozzá. A világ ne tartson fogva minket. Ez a nagy különbség a hagyományos és a modern Egyház között.

Egy alapvető kifogásom van II. János Pál pápával szemben. Pápaságának egy nagy mulasztásáról van szó, de azt hiszem, Isten felhasználta ezt a hibát. Hadd magyarázzam meg. Amikor itt maradtunk a II. vatikáni zsinat után a tanács által produkált tizenhat fő dokumentummal, senki sem ült le, mondván: „Ezeket a dokumentumokat most értelmeznünk kell a hagyomány fényében.” Például meg kellett volna kérdezni, mit mondana a trienti zsinat erről vagy arról a dokumentumról. Mit mondott volna a trienti zsinat mondjuk a *Gaudium et spes*⁷⁹, vagy a *Lumen Gentium*⁸⁰, vagy a *Nostra aetate*⁸¹ dokumentumokról? Szükség van arra, hogy értelmezzük a II. vatikáni zsinat ezen dokumentumait, melyeknek alkalmazása mindent megváltoztatott az Egyház életében. Senki nem ült le, hogy azt mondja: „Értelmezzük ezeket a dokumentumokat a hagyomány fényében.” Senki! Pedig nekünk

⁷⁸ Ezzel szemben olvassunk bele az ún. Diognétus-lelélbe (Kr. u. 125–180 táján íródott hitvédő írás):

(5§) Minden idegen föld nekik hazájuk; hazájuk is csak átmenő tanyájuk. Mint bárki más, ők is házasodnak, de nem vetik ki, gondját veszik magzatuknak! Asztaluk bárkivel megosztják, de senkivel a nyoszolyájuk. Sorsuk őköt testbe rendelé, de nem élnek a test szerint. Itt köztünk földön élnek, de polgárai már az égnek. Megtartják a kiszabott törvényeket, de életük túlszárnyal törvények felett.

(11§) Ők mindenkit szeretnek, és mindjüktől üldözést szenvednek. Kik őköt nem ismerik, tudatlan elítélik.

Halálra hurcoltatnak, s örök életre jutnak. Semmitlenek, s megosztják a kincseiket. Oly nyomorultak, és mindenben dúsak! Nincs becsületjük, s e hiány nekik csak dicséretjük! Gyaláztatnak, de (egyszer) fölmentést kapnak. Átok becsmérli őköt, ők áldással felelnek. Kik őköt sértegetik, azokat tisztelettel visszafizetik. Ha bár jók-szelídek, de bűnhődnek mint gonosztevők! Míg így halállal bűnhődnek, vígak, mint akik életbe megjöttek. Háborút visznek a zsidók rájuk, idegen gyanánt a görög üldözi fajtájuk, bár okot nem talált! Mert íme, mind, kik üldözik, fennakadnak, ha okát kérdezik.

(6§) Röviden: ami testben a lélek, világban az: a keresztények. Betölti az a testnek minden részit, keresztény is Föld városit-vidékit. A lélek testben lakozik, de mégsem ő a test; keresztény is itt él a világon, de nem világ az, ahol él. A lélek láthatatlan, s a testbe rejlik. Keresztényt látni: itt vannak közöttünk, de hitük láthatatlan, mint lélek leng fölöttünk... (Meskó Lajos Sch. P. fordítása)

⁷⁹ A *Gaudium et spes* (Öröm és remény) az egyház pasztorialis alkotmánya a modern világban.

⁸⁰ A *Lumen Gentium* (Nemzetek világossága) az egyház dogmatikus alkotmánya.

⁸¹ A *Nostra aetate* (Korunkban) a II. vatikáni zsinat történelmi nyilatkozata a katolikus egyház kapcsolatáról a nem keresztény vallásokkal, amely elítéli az antiszemitizmust és párbeszédre szólít fel.

kétezer esztendő hányománnyaink vannak. A teológusok és a tudományos közösség felkészületlenül hozzáállva kitalálta a katolicizmusnak egy új formáját, amit zsinati katolicizmusnak nevezünk. II. János Pálnak kezdeményeznie kellett volna a II. vatikáni zsinat dokumentumainak felülvizsgálatát. Nem tette. És amíg ezt el nem végzi valamelyik pápa vagy egy jövődő zsinat, addig nem fogunk magunkhoz térni abból a zürzavarból és pusztulásból, amibe belezuhantunk.

Bernard: A hányománnyok ereje nélkül egy gyökértelen Egyház vagyunk.

Martin atya: Ma végképp gyökértelenek vagyunk. Ez egy olyan probléma, amit a legtöbb egyházi embernek nincs bátorsága beismerni. Van sok jó közreputás, konzervatív katolikus: püspökök, papok, laikusok. Néha ingerültek lesznek, amikor valaki elkezd mondani, hogy a II. vatikáni zsinat óta az Egyház rossz úton halad. Azért lesznek dühösek, mert ha be kellene ismerniük, hogy rossz úton járunk, akkor rájönnének, hogy már hosszú ideje ott vagyunk. A visszaút odáig, ahol voltunk, nagyon hosszú. Valójában nem is tudunk oda visszatérni. Újra kell építeni az egészet. Dühösek, mert ha beismerik, hogy olyan régóta a rossz úton jártunk, akkor azt is be kellene ismerniük, hogy sok minden, amit eddig tettek, értelmetlen.

Bernard: Mi az új világrend álláspontja az abortusz kérdésében?

Martin atya: Az abortusz egy kétoldalú kérdés. Vannak emberek, akik ideológiailag meg vannak győződve arról, hogy nincs elég élelem a világ népességének a táplálására. Ezért azt mondják, hogy csökkenteni kell a népességet. Ez egy neo-Malthusianus ideológia. Malthus⁸² egy tudós volt, aki azt mondta, hogy a világ népessége természetes úton túl fogja nőni a világ élelmiszerkészletét.

Egy másik tényező, hogy vannak emberek, akik azt vallják, a méhben létrejövő magzat nem ember. Szerintük a magzat a méhben csak egy sejt, aminek nincs halhatatlan lelke. Az a két elmélet, hogy nincs elég étel a világ népességének a táplálására, illetve a méhben levő magzat nem igazán ember, szolgál igazolásul arra, hogy a legszeretetremlőbb nők és férfiak megölik meg nem született gyermeküket. Minden évben magzatok millióit abortálják a világon.

Még egy fontos tényező, hogy a tudósok mostanában felfedezték, hogy a magzat testszövetét fel lehet használni felnőttek betegségeinek kezelésére, például a Parkinson kór és a tuberkulózis esetében. Kitalálták, hogy a magzatot nem ölik meg rögtön, hanem a szülőcsatorna elejére húzzák, és ott agyvelőt és csontvelőt szívnak ki belőle. Ez szörnyű, de ezt csinálják. És eljön az a nap, amikor magzatokat tenyésztnek, hogy orvosi célokra szöveteket nyerjenek belőlük, vagy élőkkel kísérletezzenek. Ezt nyugodtan csinálhatják, mert a magzat nem tud tiltakozni. A magzatnak nincsenek jogai! Hatalmas pénzeket lehet ezekkel a dolgokkal keresni, máris egymilliárd dollárt jövedelmező iparrá nőtt. Az egyik New York-i kórházban egy orvos pihenő szobát építtetett a személyzetének az abortuszokból származó jövedelemből. Az illető emberi magzatok meggyilkolásából gazdagodott meg. Vajon hiszi-e, hogy gyermekeket öl meg? Kétlem, hogy hiszi, különben nem tudná megtenni.

Ott van azután a természetfölötti tényező, az abortuszhoz való luciferi hozzáállás. Minden abortált bébi egy ártatlan lélek. Az abortusz a Teremtő ellen intézett sértés. Minden abortusz Isten arcú köpése. Lucifer hozzáállása: „Te a menny számára teremtetted ezt az emberi lelket. Én megöltem őt, mielőtt megérinthetted volna!”

⁸² Thomas Robert Malthus (1766–1834) anglikán lelkész és közgazda.

Egy másik jelenség: Ma emberi embriókat kivesznek a méhből és megfagyasztják. Az Egyesült Államokban bármely adott pillanatban élő embriók ezrei találhatóak tároló tartályokban. Nézzük ezt katolikus szemmel: minden ilyen embrió egy élő lélek.

Bernard: Van ezeknek a fagyott embrióknak lelke?

Martin atya: Élő lelkek, de sohasem fognak megszületni. A legtöbbjüket orvosi kísérletekben fogják használni. Egy bizonyos idő után felszámolják őket. Néhányat közülük megtermékenyítésre használnak, néhányat. Ezeket a lelkeket mind közvetlenül Isten keze alkotta azzal a céllal, hogy megkereszteljék őket, és hogy Istent lássák mindörökké. Ha egy kisbabát megsemmisítenek a keresztelése előtt, az mi más, mint a sátán győzelme Jézus fölött! Egyébként az orvosok egymás között adják-veszik ezeket az embriókat, a laboratóriumok nagy tételekben árulják őket. El tudjuk képzelni Lucifer győzelmét? Szerintem Heródes amatőr volt ezekhez a modern abortusz doktorokhoz képest. És mindebben van egy igazi teológiai probléma is: Isten nem hagyhatja, hogy ez a gyilkolás örökké tartson. Az Ő teremtményeinek meggyalázásával már túl messzire mentek!

Bernard: Gondolja, hogy eljön az az idő, amikor megfizetünk az abortusz bűnéért?

Martin atya: Természetesen megkapjuk a büntetést érte, de sok ember nem fogja érteni, miért bűnhődik. Emlékezzünk, Krisztus azt mondta a farizeusoknak: „Az ég színéből tudtok következtetni, az idők jeleit meg nem tudjátok felismerni? A gonosz házasságtörő nemzedék jelet kíván, de nem kap más jelet, mint Jónás jelét.”⁸³ A mai gonosz és házasságtörő nemzedék valami másnak olvassa majd ezt a büntetést. Valahogy másképp fogja ezt megtapasztalni. Vegyük például az AIDS-járványt. Némelyek felháborodnak azon, ha valaki azt mondja, hogy ez Isten keze, amivel egy természetellenes bűnt torol meg. Noha kétségtelen, hogy ez a betegség büntetés, vannak ártatlan áldozatai. Áldozatok azok a gyermekek, akik AIDS-es anyától születnek, és vannak emberek, akik vérátömlesztéssel kapnak fertőzött vért.

Bernard: De a hatóságok nem javasolják az igazi megoldást, ami a hagyományos erkölcsökhöz való visszatérés lenne. Mindig az úgynevezett biztonságos szexet javasolják.

Martin atya: Úgy van. Valójában nincs is olyan, hogy biztonságos szex. A mai nemzedék ezt nem fogja látni. Krisztus azt mondta az akkori nemzedékre, hogy nem fogja látni a jeleket. Ugyanez igaz a mai nemzedékre is. Itt tulajdonképpen a hitről van szó. Akinek nincs hite, az nem tudja, hogy nincs neki! Nagyon kevés ember eszmél rá, hogy nincs hite, és akarja, hogy legyen. Ez általában ellentmondás. Többnyire, aki hitre vágyik, annak már van.

Bernard: Van egy másik probléma, amit meg kellene beszélnünk, és ami némileg összefügg az abortusszal. Az egyik oldalon abortálják ezt a sok gyereket. Ugyanakkor a másik oldalon új szaporodási technológiát fejlesztenek ki, mint amilyen az in vitro megtermékenyítés.

Martin atya: Minden ilyen kísérletezésnek genetikai célja van, és ezeket az Egyház elítéli. A genetika célja a szabályozás. Mind nagyobb és nagyobb kontroll. Ma meg tudjuk mondani a születendő gyermek nemét. Ha azt találjuk, hogy a magzatnak rossz a neme, akkor elpusztíthatjuk. Leányt akar valaki? Akkor leánya lesz. Ha fiút akar, akkor fia lesz. Fizetni

⁸³ Mt 16,3-4.

kell érte, de meglesz. Egyre közelebb kerülünk ahhoz is, hogy a génekkel manipuláljunk. Ki akarnak tenyészteni valakit, aki nem tudja megcsinálni ezt, de meg tudja csinálni azt. És másolni, klónozni akarnak embereket. Mindez a kontroll kedvéért történik. Amikor erre a területre lépünk, a Nagy Testvér fenyegető árnyéka borul ránk.

Bernard: Fennáll-e a veszélye annak, hogy ha Istent játszunk, mint itt is, valamikor majd az új szaporodási technológia visszaüt, és valami nagy katasztrófa lesz belőle?

Martin atya: Igen, van olyan elmélet, hogy az AIDS-járvány emberi hiba következménye. Eszerint a vírus egy speciális laboratóriumi kísérlet során véletlenül szabadult el. Arra gondolunk, hogy így kezdődhetett az AIDS-járvány. Ha az élet alapjaival illetéktelenül babrálunk, mindent kockáztatunk. A legfontosabb ebben a kísérletezésben a cél: a kontroll megszerzése. Minden arra irányul. Ha egyszer a technológiát tökélyre viszik, engedelmes embereket tudnak produkálni. Be lesznek programozva, hogy bizonyos dolgokat meg tudjanak csinálni, és másokat ne. Azt hiszem, hogy Isten közbe fog lépni, ha nagyon közel kerülünk ehhez a ponthoz. Nem hagyhatja, hogy a teremtményeit elpusztítsák. Ha a technológia odáig jut, el fog pusztulni.

Az is probléma, hogy az Egyház elvesztette a befolyását. Sok ragyogó tudósunk van. A jelenlegi pápa a világ majd minden vezetőjével leült beszélgetni egyénileg vagy nyilvánosan. És gondoljunk a világ katolikusainak a számára! Körülbelül egymilliárd katolikus van. Ez azt jelenti, hogy a világ majdnem egyötöde legalább névleg katolikus. Ennek ellenére nincs parlament, nincs jelentősebb egyetem, sem híresebb laboratórium vagy tudományos intézet, ahol egészséges etika uralkodik. Mi kívül rekedtünk. Ki vagyunk zárva. Teljesen ki vagyunk zárva! Jelenleg például az ENSZ háborút javasol a világ lakossága ellen a világ lakosságának korlátozása céljából. Már tartottak ülést erről New Yorkban, és a végső megbeszélést kicsit később tartják Kairóban ebben az évben. Kétségtelen, hogy magzatelhajtó fogamzásgátlókat és az abortuszt fogják jóváhagyni a népesség korlátozásának eszközeként.

Már rámutattunk arra, hogy nem létezik sem túlnépesedett, sem túlfejlett ország Afrikában. A felelős személyek valójában nem akarják, hogy ezek a harmadik világbeli országok fejlődjenek. Ha ezek az országok fejlettebbé válnának, többet számolnának fel az aranyukért, az ólmukért vagy a nikkellükért. Többet kérnének az urániumukért, platinájukért vagy az olajukért. A fejlett országok mindig jobban kezelik erőforrásaikat, mint a fejletlenek. Az elmaradott országok még azt sem tudják, hogyan nyerjék ki kőolajukat a földből. De ha erre rámutatunk, csak nevetnek. A népesség korlátozásának mozgalma is a kontroll érdekében működik. Kontroll! Ismétlem: a Nagy Testvér akarja irányítani az életünket.

Az Egyházat már régen kizárták a nemzetközi döntéshozó folyamatokból. Az az igazság, hogy ahol számít, ott nincs szavunk. Például az első világháború idején a Vatikán igen aktívan részt vett a béketárgyalásokban. A pápa harcolt a békéért. A Vatikán a maga csendes módján nagy szerepet játszott abban, hogy 1918-ban megtörtént a békekötés. De a háborút követő béketárgyalásokba a Vatikán már nem szólhatott bele. A győztes hatalmak megegyeztek, hogy a Vatikánt kihagyják a tanácskozásokból. A pápa, mint Krisztus földi helytartója, Krisztust képviseli. Szót kellett volna adni neki. De nem kapott. Kizárták.

Tehát észben kell tartanunk, hogy árvaságra jutottunk. Már az emberi társadalom peremén vagyunk. A nemzetek közössége szándékosan kizár minket. Nem vagyunk jelen. Például az új Európában, az Európai Unióban nem engedik, hogy tagok legyünk, pedig a Vatikán szuverén országa Európának. A Vatikánnak csak megfigyelői státust engedélyeztek. Nem, mi ki vagyunk rekesztve. Jobban tennénk, ha elismernénk, hogy szándékosan kizárnak minket.

És ez még rosszabb lesz. Az iskoláinkat végül el fogják venni tőlünk. Az egyetemeinket gyakorlatilag már el is vették. Ez azért történt, mert a katolikusok hűtlenek lettek. Voltak

esetek, amikor állami támogatást akartak, ezért kitörölték a névből a „katolikus” szót. Elfogadták a pogány szabályokat, amelyeket a kormány szabott ki az egyetemekre. Tehát társadalompolitikai szempontból rossz helyzetben vagyunk.

Bernard: Ez egy másik kérdéshez vezet. A katolikusok és más elkötelezett keresztények nagy szerepet játszottak abban a politikai folyamatban, amelynek eredményeként Ronald Reagan elnökké választották. A céljuk részben az volt, hogy az abortusz-ellenes politikát érvényre tudják segíteni. Ezek után tizenkét éven keresztül életpárti elnökünk és nagyszámú életpárti kongresszusi képviselőnk volt, de az abortuszok ennek ellenére folytatódtak. Mi történt? Miért van az, hogy a reményeink mindig fellángolnak, aztán megghiúsulnak?

Martin atya: Ne felejtse el, hogy Clinton elnököt a katolikus szavazók támogatásával választották meg. Világos, hogy mi a reális oka annak, hogy a katolikusok nem tudnak eredményre jutni a politikában, de sok ember ezt nem hallja szívesen. A kudarcunk fő oka a hierarchia. Több száz püspök és mintegy 60 millió katolikus van az Egyesült Államokban. Az utóbbiak közül sokan nagyon fontos pozíciókat foglalnak el a fegyveres erőknél, a bankoknál, a politikában, a kultúrában és a felsőoktatásban. Ha ezek összefognának, és kivonulnának az utcára, megbéníthatnák az ország életét. Ezt a püspökök egyedül is megtehetnék, ha valódi vezetőkként viselkednének. De nem teszik. Nem is fogják. Miért? Sokan közülük közömbösek az abortusszal szemben. Jó néhány nem nézi rossz szemmel a homoszexualitást. Sokan egyszerűen barátságosak akarnak lenni. Tulajdonképpen nem akarják az Egyházat népszerűsíteni, mert ők nem hisznek. Ez a kudarc gyökere. A vezetőinktől ered. Nincsenek valódi vezetőink. Aki tudni akarja, hogy az abortusz-ellenes mozgalom miféle vezetőséggel rendelkezik az Egyesült Államokban, csak látogassa meg Roger Mahony bíborost, Los Angeles érsekét, aki csinál olyan dolgokat, mintha az abortusz-ellenesek ellenfele lenne. Néha egyenesen abortusz-pártinak tűnik.

Bernard: Ő minden bizonnyal pártolja a homoszexualisokat.

Martin atya: Ó, igen. Kétség nem fér hozzá. Ilyen vezetés mellett a normális katolikusok elvesztik az érdeklődésüket a családbarát ügyek támogatása iránt. Azt mondják: „Az egyházi emberek nem hisznek benne, akkor mi miért higgyünk? Ők az Egyház vezetői.” Ezért nem sikerülnek a mi politikai erőfeszítéseink. Hadd mondjak erre egy példát. Pár évvel ezelőtt a New York-i Szent Patrick katedrálisban meggyalázták az Oltáriszentséget. Homoszexuálisok tették. Amit O’Connor bíborosnak tanácsoltak, de nem tette, az az volt, hogy jelöljön ki egy napot ennek a kiengesztelésére, ez május 13. lett volna. Azt tanácsolták neki, utasítson minden egyházközséget, hogy küldjön embereket tüntetni a Szent Patrick katedrálishoz. Óriási tömeg gyűlt volna össze a Szent Patrick katedrális előtt. Ez lett volna az egyik dolog, amit tehetett volna. A másik, hogy felajánlja a New York-i homoszexuális közösséget a Szűzanya Szeplőtelen Szívének. Ez a teátrális cselekedet egymagában is nagy hatást gyakorolt volna az emberekre. Mindenekfelett megtérésekhez nyertek volna kegyelmet. De ő semmi ilyet nem akart tenni. Ez olyan lett volna, mint kimenni a hidegbe, amikor erős szél fúj a hátába. A bíboros nem kívánta ennek kitenni a drágalátos hátát. Nincs vezetőnk. Ez nem igazi vezetés! Ezeknek a bíborosoknak, akik vörösbe öltöznek, jelezvén, hogy készek vérüket ontani, egyike sem hullajtana egyetlen vércseppet még a kisujjából sem. Nem, nem, nem. Ők a pozíciójukat akarják védelmezni.

Bernard: Említette a május 13-i dátumot, amely Fatimára irányítja a figyelmünket. Milyen szerepet játszik a fatimai Miasszonyunk ebben a drámában, ami az új világrend és az új Egyház körül kialakult?

Martin atya: Erre a válasz vagy-vagy. Vagy mint az Ég Királynője elhossa Fia, a nemzetek Ura számára a győzelmet, vagy az új világrend győzedelmeskedik. Ha az új világrend győz, az embereknek azt fogják mondani, hogy nincs többé Isten az Égben. Ez Nietzsche szavaival így hangzik: „Nincs Isten, és minden lehetséges.”⁸⁴ Tehát ez egy vagy-vagy szituáció. Nincs kompromisszum.

Bernard: Tehát nincs remény arra, hogy a Katolikus Egyház megtalálja a helyét az új világrendben.

Martin atya: Erre nincs remény. Nem illünk bele. És nem hagyják, hogy beilleszkedjünk. Ha valaki katolikusként él, valódi katolikus észjárással, nem kaphat helyet az új világrendben. Ahhoz, hogy befogadják, hagynia kell, hogy elnyeljék és asszimilálják. Akkor elfoglalhatod a helyedet. Nem, nem. Nincs kompromisszum. Választani kell a két gondolkodásmód között. Az Egyház igazi barátai és igazi ellenségei tudják ezt. Nincs kompromisszum. Tehát nem érthetünk egyet az új világrend elveivel, amelyek megkísérlik megrontani a katolikus Egyház tagjait. Ha eltüntetik vagy felszámolják a templomainkat, akkor a föld alá húzódunk. A túlélésre rendezkedünk be, és várunk a segítségre. Most nem tehetünk semmit. Ez a csata elveszett. De a háborút megnyerjük. Megnyertük a Kálvárián kétezer évvel ezelőtt. A győzelem majd jönni fog. Addig szenvedni fogunk, ahogy Krisztus is szenvedett. Úgy tűnik, Isten akarata, hogy szenvedjünk. Csak a szenvedés által tudjuk megmenteni lelkünket.

Egy alkalommal Krisztus a legijesztőbb kérdést tette fel: „...amikor az Emberfia eljön, talál-e hitet a földön?”⁸⁵ Ez ijesztő. Ezt az az ember kérdezi, aki vérét hullatta nem sokkal azután, hogy feltette ezt a kérdést. Ez a kérdés attól az embertől származik, aki azért jött, hogy mindnyájunkat megmenten. Attól az embertől, aki azt mondta nekünk, hogy az alvilág kapui sem vesznek erőt az Egyházon. Egész egyszerűen azt kérdezi: „Amikor visszatérek a világot megítélni, lesz-e ott egyáltalán hit?” Hát én ezt félelmetesnek tartom! Én egy szegény, közönséges ember vagyok, gyöngye, mint mindenki más. Én is el fogom veszíteni a hitemet? Ez egy olyan kérdés, amelyről mindnyájunknak reszketni kellene. Az kellene, hogy mindnyájunkat óvatosságra intsen. Hitünket nem szabad készpénznek venni.

Vigyáznunk kell, hogy ne essünk abba a kellemes tévhitbe, hogy Isten túl jó ahhoz, hogy bárkit is megbüntessen. „Mindnyájan a mennybe kerülünk. Te az egyik úton mész, én a másikon megyek. Nincs különbség. Szóval szeressük egymást, és élvezzük az életet. Fogjunk össze, hogy felépítsük az ember élőhelyét.” Ez a legjobb képlet az örökélet elvesztésére.

Bernard: Vagyis az egyedüli megoldás természetfölötti.

Martin atya: Csak a Szűzanya tudja megoldani a problémát. A történelemben voltak nyomasztó helyzetek, mint a miénk, de az emberek többsége nem látja a párhuzamot. Hallott már valaha a lepantói csatáról? 1571-ben zajlott le. Ezen a döntő ütközetben múlt, hogy a muzulmán törökök hatalmukba kerítik-e Európát. Egy ember állt ellenük, V. Pius pápa. Ő szervezte meg Európa védelmét, összeállítva egy hajóflottát a törökök ellen. A lepantói ütközetben a törökök döntő vereséget szenvedtek, pedig győzniük kellett volna. Győzniük

⁸⁴ Valószínűleg két híres mondás összekeverése. Az egyiket Ivan Fjodorovics Karamazov mondja Dosztojevszkij *A Karamazov testvérek* c. könyvében: „Ha nincs Isten, akkor minden lehetséges.” A másik Nietzsche Im-ígyen szóla *Zahraustra* c. művéből ismert híres mondás: „Semmi sem igaz, minden megengedett”, ami eredetileg egy XI–XIII. századi iszlám szekta, az aszaszinok jelmondata volt.

⁸⁵ Lk 18,8.

kellett volna, de nem ez történt, mert Miasszonyunk közbelépett a megfelelő pillanatban. Azt mondta: „Nem, nem fogtok mindent elpusztítani.”

Mint a lepantói csata idején, a helyzet most is nyomasztó. A mai helyzet sokkal általánosabb, mert az egész földgolyóra kiterjed. Bármerre nézünk, az Egyházat sehol sem fogadják el. Az Egyházat mindenhol kirekesztették. De a nagyobb probléma az, hogy az Egyház korrump. A legrosszabb, hogy az ellenség a falon belül van. Belül vagyunk korrumpak! Az Egyház nem egy citadella vagy egy erőd, amelyik fel van fegyverezve és belülről lesi az ellenséget, hogy megvédje magát. Nem, mi nem védjük magunkat. Mi megadjuk magunkat. Ez a baj. Megadtuk magunkat! Egy új rendszert alakítottunk ki, amiben elfordítjuk szemünket a Kálváriától, nem halljuk a meg nem született gyermekek jajkiáltásait, és nem tanítjuk többé a gyermekeinket. Hagyjuk őket, hogy szerencsét próbáljanak egy olyan világban, amely a legkisebb ártatlanságot is gyűlöli bennük.

És van egy még szörnyűbb gyengeségünk, az, hogy alkalmazkodni akarunk. Alkalmazkodni akarunk, mikor a hitünk alapján tudnunk kellene, hogy ez a világ nem a mi otthonunk. Egy teljesen különböző életre rendeltettünk. Az Egyház imái mindig arra tanítottak bennünket, hogy vessük meg a világot és a világ dolgait, és égi dolgokat keressünk. Krisztus ezt vetette Péter szemére, amikor megróta: „Távozz tőlem, sátán! Botránkoztatsz, mert nem arra van gondod, amit az Isten akar, hanem arra, amit az emberek akarnak.”⁸⁶

Bernard: A zsinat utáni időszakban a katolikusok olyan sokszor csalódtak. Az előbb mondtam egy példát az abortusz-ellenes mozgalom és Ronald Reagan 1980-as megválasztása közötti kapcsolatról. Az Egyházban is sok olyan helyzet van, amikor a katolikusok reményei feltámadnak, aztán megsemmisülnek. A reményeink erőre kaptak a hagyományos római misére vonatkozó 1984-es indultum hatására és egy új katekizmus kiadásának ígéretére, de végül is csalódnunk kellett.⁸⁷ Azt jelentik ezek a kudarcok, hogy reményeinket ne ebbe a világba vessük? Miért tart minket Isten a növekvő és csökkenő remények állandó körforgásában?

Martin atya: Az a helyzet, hogy a sátán szabadon beavatkozhat a dolgokba. Gondoljunk arra az esetre, amikor Krisztus feltámasztotta Lázárt. Nem azt gondolná az ember, hogy ezt megtudva az egész jeruzsálemi papság odatódul, mondván: „Mester, téged biztos az Isten küldött. Mit kell tennünk?” Nem, nem ez történt, hanem a halálára szövetkeztek. Amikor Krisztus ötezer ember számára megszorította a halakat és a kenyereket, ennek a híre biztosan visszajutott Jeruzsálembe. Az ilyen hírek gyorsan terjednek. De a hatóságok nem sereglettek Hozzá. Nem, inkább megpróbálták csapdába ejteni.

Vajon válasz nélkül maradnak a jócselekedetek? Nem, a világ nem így van elrendezve. Az ember megváltásakor, függetlenül attól, hogy az Egyház mit cselekszik, mit tesznek a jó emberek vagy az angyalok, a sátán közbelép. Ez harc. És mi részt veszünk ebben a csatában. Háborút viselünk! És háborúzni fogunk a végsőkig. És tudjuk, a dolgok mai állása szerint, hogy valami fontos döntés születik. Isten, aki a mi oldalunkon van, nagy döntést hoz. Lucifer már meghozta a maga nagy döntését. Nekünk pedig döntenünk kell, kinek az oldalán állunk. Nagy a verseny. És a verseny kimenetele a Miasszonyunkon múlik. Vagy elfogadjuk Őt mint

⁸⁶ Mt 16,23.

⁸⁷ Az indultum pápai különleges érvényű engedély ill. feloldás. Az itt idézett engedélyt 1984-ben, *Quattuor Abhinc Annos* kezdettel adták ki a hagyományos, római vagy trienti szentmise bemutatására, szigorú feltételek mellett. Később, az interjú után, a helyzet javult, mert ezt hatályon kívül helyezte XVI. Benedek pápának 2007-ben írt *Summorum Pontificum* kezdetű motu proprio (saját kezdeményezésére kiadott) rendelkezése, mely engedélyezi a római szentmise bemutatását minden pap számára magánmisként, és nyilvánosan is, ha a hívek egy nagyobb csoportja kéri. A rendelkezés a római szentmisét a liturgia „rendkívüli formájának” nevezi.

a Mennyek Királynőjét, vagy büntetés vár ránk. Akár tetszik, akár nem, jön büntetés, amit talán lehet enyhíteni, de elkerülni nem.

Tehát bűnhődnünk kell, még akkor is, ha hűségesek vagyunk. A hűeknek is kell szenvedniük. Például én nem voltam az Édenkertben Ádámmal és Évával. Soha nem ettem abból az almából. Mégis, mivel ők bűnt követtek el, bűnhődöm. Jézus, úton a Kálvária felé, a kereszttel a hátán, találkozott Jeruzsálem asszonyaival, akik sírtak miatta: „Nem volna szabad, hogy ez történjen veled. Meggyógyítottad a gyermekeinket. Megvigasztaltál minket. Te Isten küldötte vagy.” Ő azt mondta nekik: „Ne sírjatok miattam. Egyáltalán ne sírjatok értem. Sírjatok magatokért. Én egy zöld fa vagyok. Ártatlan vagyok. Ti száraz fák vagytok, és hamarosan a büntetés lángjai csapnak föl körülöttetek. Imádkozzatok és sírjatok magatokért.”⁸⁸ Ha egy alkoholista anya iszik a terhessége idején, a gyereknek magzati alkohol szindrómája lehet. Ha egy anya kokaint szed a terhesség alatt, akkor a gyereknek valószínűleg magzati kokain szindrómája lesz. A gyerek fog szenvedni. Pedig semmit sem tett, amivel ezt megérdemelte. Akkor miért engedi Isten, hogy szenvedjen? Mert ez Isten törvénye. Létezik ez a szörnyű törvény, hogy mások bűnei miatt szenvedünk. Megbüntet engem Ádám és Éva bűneiért, pedig még csak ott sem voltam.

Bernard: Ez azt is jelenti, hogy a hithű katolikusoknak is lesz részük megpróbáltatásokban, pedig jó emberek.

Martin atya: Semmi olyat nem tettek, amivel kiérdemelnék az eljövendő szenvedéseket. Mivel emberek, szenvedni fognak. Ez a mi bajunk. Ez Isten törvénye. És akár tetszik nekem, akár nem, nem tudom megváltoztatni ezt a törvényt. Minden joga megvan arra, hogy ezt a törvényt szabja, mert Ő Isten. Neki egyikünkre sincs szüksége. Mi mindnyájan szenvedünk ettől a törvénytől. Tőlünk függ, hogy ebből a szenvedésből tőkét kovácsolunk magunknak az örök életre, vagy vallásunk elhagyásának okává tesszük, és a hitetlenek között leszünk, amikor az Emberfia visszajön a földre az utolsó ítéletre.

Tehát döntenünk kell. Ez egy szörnyű törvény, de Isten törvénye, és alá kell vetnünk magunkat. Ez azt jelenti, hogy nem lehetünk önteltek. Nem lehetünk magabiztosak. Végeredményben szármalmas kis teremtmények, semmik vagyunk. Mindent egybevetve, nincs más segítségünk, csak a Seregek Ura Istene, aki már nagyon haragos. Szóval semmi biztató üzenet nem remélhető senki számára ma. Kemény, szigorú ítélet vár ránk. Megpróbálhatjuk felépíteni saját kis erődítményeinket a feleségünkkel, gyermekeinkkel, barátainkkal és kis közösségeinkkel, de tudatában kell lennünk, hogy egy ellenséges világban élünk, amely már ítéletet mondott fölöttünk. Végző soron csak a Szűzanya, Mennyei Atyánk, a rózsafüzér és a szentmise marad számunkra, persze, ha találunk érvényes misét. Ez az egyedüli menedékünk. Ez segíteni fog minket, de nem kímél meg a szenvedéstől. Szünetelni fogunk, a fájdalom nem fog elkerülni minket. Megismerjük a pusztulást. Csalódások érnek minket. Botrányokat élünk meg. Lesznek hűtlen papok, püspökök, és talán még hűtlen pápák is! Szünetelni fogunk, de nem tudom, hogy pontosan milyen fajta szenvedésben lesz részünk. Senki sem tudja.

Bernard: Múlhat-e az Egyház helyreállítása egy hithű pápa személyén, aki valamiképpen helyre tudja hozni a dolgokat?

Martin atya: Isten egy napon támaszt egy apostoli pápát. Egy igazi apostolt fog küldeni, aki képes lesz helyrehozni a dolgokat. Isten, az általa választott időben, fel fogja támasztani a szenteket, akikre szükségünk van. Egy érdekes dolog van Istennel és a Miasszonyunkkal

⁸⁸ Lásd Lk 23,27–31.

kapcsolatban, amire emlékeznünk kell. Soha nem mondják meg előre pontosan, mi fog történni. Ígérnek valamit, és az majd megtörténik. De soha nem úgy történik, ahogy az ember szeretné. Nem lesz alkalmunk arra, hogy ilyeneket mondjunk: „Megmondtam előre. Tudtam, hogy ez fog történni.” Tehát jelenlegi megpróbáltatásainkra a megoldás a maga módján fog jönni. És mikor megjön, az emberek azt fogják mondani: „Ez a megoldás. Ez Isten akarata.”

Az a helyzet, hogy nem kapjuk meg azt, amit várunk. Mielőtt Jézus eljött, a zsidók egy messiást reméltek. A messiás egy homályos figura volt, nem pontosan meghatározott tulajdonságokkal. Abban az időben emberek tömegei a kegyetlenség, a perverzió és a lealjasodás mocsarában vergődtek. A kultúra virágzott néhány helyen, például Egyiptomban, Görögországban vagy Rómában, de a helyzet reménytelen volt. Ha valaki ezt javasolta volna megoldásul: „Vegyünk egy embert, aki Isten. Adjunk neki három évet, hogy prédikáljon, majd uszítsunk rá néhány fickót, akik halálra verik, majd eltemetik. Ez megoldaná a problémáinkat.” Ha valaki ezt mondta volna, kinevették volna. A hasukat fogták volna! Hogy reagált Péter, amikor Jézus azt mondta, hogy a hatóságok üldözni fogják és megölik? Azt mondta: „Ilyesmi nem történhet veled! Épp most beszéltél a Tábor hegyén az Atyaistennel. Te dicsőséges vagy. Az Isten Fia vagy.” De Krisztus, ahogy korábban megbeszéltük, megdorgálta Pétert. Krisztus megoldása rettenetes volt. Hogy uralkodjék, vállalnia kellett a megaláztatást. Hogy a világ legszebb gondolatait és a legdicsőbb teológiát kigondolja, a fejét tövisekkel kellett átszúrnia. A vérének kellett folynia, amint elhurcolták, keresztre szegezték és hagyták ott függni három órán keresztül, mialatt az emberek nevettek rajta. Végül meghalt, mint egy kutya, és eltemették egy kölcsönzött sírba. Ez megoldás? Ez bizonyosan nem a világtól származó megoldás volt, hanem Isten megoldása. Az Ő megoldása a mi mostani megpróbáltatásainkra teljesen más lesz, mint amit várunk. Akkor azt mondjuk majd: „Ez a megoldás.” De mi nem gondolhattuk volna ki, csak Isten gondolhatta ki.

Tehát lesz megoldás, de az nem lesz könnyű. Azt tudjuk, hogy a felelősség megállapítása igazságos lesz, mert olyan bírónk van, aki mindenki szívét ismeri. Ő minden pápát megfedd majd azért, amit rosszul csinált, és megdicséri azokat a pápákat, akik helyesen cselekedtek. Ugyanazt teszi majd mindnyájunkkal. Most az vigasztalhat minket, hogy nem vagyunk felelősek azért, amit a pápa tesz. Nem vagyunk felelősek azért, amit a püspökök tesznek. A mi Urunk csak a mi kötelességeinkről fog kérdezni: „Felelős voltál ezekért a gyerekekért. Mit tettél értük?” „Felelős vagy ezért a hangfelvételért. Mit mondtál rajta?” „Felelős voltál azért, amit az osztályodban tanítanod kellett. Azt tanítottad?” És így tovább. Törődjünk a saját feladatainkkal. Ez minden. Tartsuk meg magunknak az átkainkat és vádjainkat önfejjű papjaink és püspökeink ellen. Nem szabad nekik engedelmeskedni, ha rosszak. Döntenünk kell arról, hogy követjük-e őket, de annál messzebb nem mehetünk. Nem vagyunk felelősek értük. Nehéz helyzetben vagyunk, mert többé nem követhetjük vakon az Egyház tagjait. Kritikus szemmel nézhetjük az egyházi embereket, de magát az Egyházat nem.

Bernard: Köszönöm, Martin atya, hogy vállalta ezt az interjúorozatot.

Martin atya: Én köszönöm. Örömmel tettem.